DANIELLE

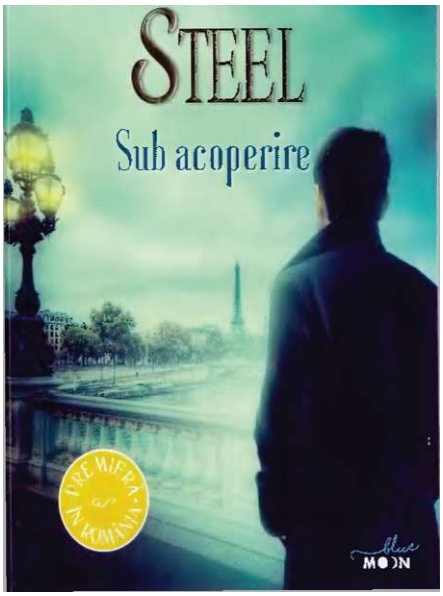

Marshall Everett a străbătui un drum plin dc primejdii din junglele Americii de Sud până pe străzile Parisului. Cn agent DEA sub acoperire, s-a infiltrat într-un carte) puternic şi a devenit omul de ¡»credere al unui nemilos lord al drogurilor. Preţul plătit a fost însă teribil: a pierdut totul şi pe toţi cei dragi. întors în Statele Unite, într-o misiune temporară a Serviciului Secret pe lângă preşedinte, Marshall săvârşeşte un act de eroism care îi schimbă viaţa.
Ariana Gregory arc tot viitorul înaintea ci, o viaţă interesantă în Manhattan şi un loc dc muncă de invidiat la o revistă otilinc de modă.

Ca atare, când tatăi ci. rămas văduv, este numit ambasador al Statelor Cnitc în Argentina, ca acceptă fără prea mare tragere dc inimă să-l însoţcascâ. Dar apoi, un act de violenţă inimaginabil îi zguduie existenţa.

Aproape un an mai târziu, străduindu-se să-şî îngroape amin- l i rile dureroase, Ariana soseşte la Paris, unde drumul ei se intersectează cu cel al Ini Marshall Cverett. Dar forţe periculoase ii urmăresc fiecare mişcare, iar Ariana ţ>i Marshall trebuie să lupte încă o dată pentru supravieţuire.

Danielle Steel este una dintre cclc mai de succes autoare contemporane. Cărţile ei s-au vândut în 6S0 de milioane de exemplare in întreaga lume, numeroxsele ei bcstselleruri internaţionale fiind traduse în 43 de limbi şi publicate in 69 de ţări.

DANIEL LE STEEL

Sub acoperire

Traducere din limba engleză ANNA SING / GRAAL SOF

T

Editura Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteţi vizita pe
* www.litera.ro;
Sub acoperire Danielle Steel
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactori: Florentina Nica, Dana Dumitru Corector: Cătălina Călinescu Copertă: Flori Zahiu Tehnoredactare şi prepress: Anca Suciu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României STEEL, DANIELLE
Sub acoperire / Danielle Steel; trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2016 ISBN 978-606-33-0985-4
I. Soft, Graal (trad.)
Undercover Danielle Steel Copyright © 2015 Danielle Steel
821.111(73)-31=135.1
Pentru copiii mei minunaţi: Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara. Sunteţi cea mai mare binecuvântare din viaţa mea şi vă iubesc nespus de mult. Fie ca viaţa să vă aducă provocări mici, dar victorii şi binecuvântări uriaşe.
Vă iubesc din tot sufletul.
Mami/d.s

.Persoana ideală nu este aceea alături de care poţi fi fericit, ci aceea fără de care nu-ţi poţi găsi fericirea.

Anoni

mMARSHALL

Capitolul 1

Soarele abia răsărise, iar păsările care îşi ciripeau una alteia prevesteau o altă zi perfectă în jungla deasă de la sud de Bogota. Pablo Echeverría, un bărbat cu pielea foarte bronzată şi ochii de un căprui-închis, cu părul dat după urechi, ajungându-i aproape până la umeri, şi barba puţin prea mare, ieşi din coliba în care locuia împreună cu Paloma. Femeia era însărcinată cu primul lor copil, iar naşterea se apropia cu paşi repezi. Era blondă, cu pielea deschisă la culoare, iar numele era pe potriva firii ei. în limba spaniolă, „paloma" înseamnă „porumbel". Femeia era o pasăre a păcii în jungla în care trăia şi în care Pablo muncea. Bărbatul era .mâna dreaptă a fratelui ei. Raúl Vásquez López era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Columbia, în ciuda vieţii simple pe care o ducea. Pablo lucra pentru el de trei ani, de când se mutase din Ecuador, şi avansase treptat în

ierarhie, reuşind să-i câştige încrederea lui Râul. Lui Raúl i se spunea „El Lobo", „Lupul". Era şiret, îndrăzneţ şi rapid, la fel ca un lup.

Pablo era fiul unui general din Ecuador, care fusese asasinat de rebeli în timpul unei lovituri de stat. Pablo se apucase de trafic de droguri şi, după trei ani de slujbe în Ecuador, îl găsise pe Râul. Cei trei ani petrecuţi în serviciul acestuia fuseseră îmbelşugaţi şi plini de satisfacţii.

Pablo şi Paloma nu erau căsătoriţi, dar nimănui nu-i păsa de asta. Avea de gând să o ia de soţie în curând, după ce li se năştea copilul.

Deocamdată, el şi Râul aveau alte preocupări. Lui Râul îi plăcea că Pablo era împreună cu sora lui mai mică. Nu numai că era deştept, capabil şi de încredere, dar Pablo era de felul lui un om bun. Paloma nu avusese parte de nici un fel de îngrijire medicală în cele opt luni de sarcină, dar la cei nouăsprezece ani ai ei era sănătoasă. Plănuia să nască în tabăra lor. Pablo citise câteva cărţi despre modul în care să o ajute. Dacă apăreau complicaţii, o putea duce cu maşina până în Bogota, care era la două ore distanţă. Fratele Palomei era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea,

iar Pablo avea douăzeci şi opt de ani. Era tânăr pentru unul care avansa într-o poziţie atât de înaltă în organizaţia lui Râul, dar Râul era în stare să recunoască un talent dintr-o ochire, iar cercetările pe care le făcuse în Ecuador despre Pablo îi confirmaseră că avea dreptate. Râul se mândrea cu judecata lui infailibilă cu privire la omul lui, iar Pablo nu-l dezamăgise niciodată. îi executa ordinele ireproşabil şi se ocupa strălucit de achiziţii şi transporturi. în cei trei ani de când venise aici, nu cauzase nici o problemă şi nu avusese nici o abatere.

Viaţa simplă din tabără i se potrivea. Pablo mergea regulat în Bogota şi Cartagena la ordinele lui Râul, dar se bucura mereu să se întoarcă, să-l revadă pe Râul, care îi devenise ca un frate, să trăiască alături de ceilalţi bărbaţi şi să ajungă acasă, la Paloma, care îl aştepta în coliba lor. Pablo o construise cu mâna lui. în primul lui an în tabără, trăise într-un cort militar, alături de ceilalţi bărbaţi, dar, după ce se cuplase cu Paloma, îşi doriseră intimitate şi un spaţiu numai al lor. Paloma crescuse în taberele lui Râul după ce părinţii lor muriseră. Avea încă trei fraţi, şi cu toţii lucrau pentru Râul. Pablo

pusese rapid ochii pe ea, dar nici el nu trecuse neobservat pentru ea. Până atunci, Râul îi protejase castitatea Palomei cu obstinaţie. Faptul că i-o încredinţase lui Pablo şi le dăduse consimţământul era semnul unui respect profund. Paloma era trofeul suprem pentru Pablo. Adora parfumul dulce al pielii ei când se cuibărea lângă ea în fiecare noapte, blândeţea ei şi pântecul greu în care purta copilul lor. Râul voia să fie băiat. Lui Pablo nu-i păsa, deşi nu spunea asta. Nu-şi dorea decât ca Paloma să nască uşor, iar copilul să fie sănătos. Paloma era o fată curajoasă, obişnuită să trăiască în condiţiile primitive din tabără, şi spunea că nu-i e frică. Pablo simţea mişcările copilului atunci când Paloma dormea lipită de spatele lui, cu un braţ aşezat uşor peste el, în aerul rece al junglei.

Pablo era îmbrăcat acum cu vechea lui haină militară din Ecuador, peste un tricou simplu, purta pantaloni de camuflaj şi vechile lui cizme militare. Tocmai îşi aprinsese prima ţigară din ziua aceea şi trase adânc fumul în piept. Se furişase afară fără s-o trezească pe Paloma, ca de obicei, şi îşi bău ca în fiecare dimineaţă prima cafea alături de Râul, în timp ce

discutau misiunile zilei şi stadiul în care se aflau operaţiunile lor. Aveau afaceri în Panama, Ecuador, Aruba, Venezuela, Bolivia şi Mexic şi exportau literalmente tone de cocaină către Mexic, Canada, Africa, Europa şi Statele Unite. Râul conducea operaţiunea cea mai mare şi cea mai profitabilă din întreaga Americă de Sud. îşi exportau marfa pe uscat, pe calea aerului şi pe mare, cu nave rapide, care ridicau ancora din Cartagena. Sarcina lui Pablo era să coordoneze operaţiunile de transport la nivelul cel mai înalt. în timp ce Râul conducea totul din tabăra lor, Pablo se furişa discret în cele două oraşe, verifica operaţiunile, transmitea ordinele lui Râul, iar apoi se întorcea în tabără ca să-i dea raportul lui El Lobo, care îşi conducea vastul imperiu cu o precizie militară. Râul era un bărbat demn de admiraţie şi respect, datorită eficienţei cu care îşi conducea afacerea. Pusese pe picioare întreaga afacere de unul singur, pas cu pas, până când ajunsese să acapareze cea mai mare parte a Americii de Sud. Pablo era omul lui de legătură cel mai de încredere, dar toată lumea ştia că Râul era sufletul, inima şi creierul

operaţiunii,' pe care o conducea în mod strălucit.

Pablo îşi termină ţigara şi păşi în poiana unde Râul îşi stabilise tabăra. Cortul lui era militar şi bine camuflat, dar nimeni nu ştia cu siguranţă unde anume dormea în fiecare noapte. Nici chiar Pablo nu ştia, deşi se întâlneau la cortul lui Râul în fiecare dimineaţă ca să stea de vorbă. în tabără umbla vorba că El Lobo doarme cu lupii. Nu-i păsa de femeile cu care se culca; le considera mai degrabă o slăbiciune decât un avantaj şi mereu îl tachina pe Pablo pentru ideile lui romantice. I Ie tolera însă, fiindcă sora lui îl iubea pe Pablo, care o trata bine pe Paloma. Lui Râul nu-i păsa decât de două lucruri: de afaceri şi de loialitatea celor care lucrau pentru el. Considera că devotamentul lor absolut pentru el era o legătură sacră. Cei care îl nemulţumeau dispăreau rapid. Familiile lor, femeile cu care umblau şi vieţile lor personale nu însemnau nimic pentru el.

Când Pablo ajunse la cort, Râul fuma un trabuc cubanez Romeo y Julieta, ediţie limitată, la fel ca în fiecare dimineaţă. Ca de obicei, Râul îi oferi unul din cutia cu trabucuri de pe masă, iar Pablo îl refuză

ca întotdeauna. Uneori fuma un trabuc cu Râul seara, înainte să se întoarcă acasă, dar stomacul lui nu suporta unul dimineaţa. îi plăcea însă mirosul acrişor din cort, care îi era deja foarte cunoscut, şi îi aducea mereu trabucuri lui Râul din Bogota. Râul nu ducea lipsă de ele. în ciuda stilului de viaţă pe care o ducea pentru a-şi putea coordona afacerea, Râul avea gusturi fine. Fusese educat în Europa şi studiase la Oxford timp de doi ani. Conversaţiile dintre ei erau interesante pentru Pablo atunci când împărţeau o sticlă de brandy şi un trabuc, noaptea târziu. Şi Pablo avea o educaţie bună şi se trăgea dintr-o familie respectabilă. Acesta era încă un lucru pe care cei doi îl aveau în comun, pe lângă faptul că făceau afaceri împreună.

Privirea lui Râul se lumină imediat ce îl zări pe Pablo, cu o afecţiune frăţească. îl bătu pe umăr şi se îmbrăţişară. Cei doi bărbaţi semănau întrucâtva, deşi Pablo era mai tânăr, mai înalt şi într-o formă excepţională. Culoarea pielii lor era asemănătoare, la fel şi stilul vestimentar milităresc.

- Ce mai face grăsana de soră-mea? glumi Râul în timp ce Pablo îşi turna cafeaua tare şi neagră pe care Râul o facea chiar el şi din care bea toată ziua; rareori se întâmpla să-l vadă cineva fară o cană de cafea în mână.

- Se tot îngraşă, răspunse mândru Pablo. Cred că o să nască în curând.

Pablo era îngrijorat puţin, dar era suficient de deştept încât să nu i-o spună lui Râul, care îl făcea „femeie bătrână" dacă aducea vorba despre asta. Râul ştia că Pablo o iubeşte pe Paloma, lucru pe care îl considera întotdeauna periculos. Era motivul pentru care nu se ataşa de vreo femeie, ci doar se folosea de ele. Credea că femeile sunt un risc mult prea mare care te făcea vulnerabil, dar Pablo era singurul căruia îi iertase această slăbiciune, doar pentru că Paloma era sora lui.

Când Pablo intră, Râul şedea la masă, studiind mai multe hărţi şi o listă cu nave de transport. Râul împinse lista spre Pablo în clipa în care acesta se aşeză, arătând cu trabucul spre hărţi.

- Deci, ce crezi? Trimitem următorul transport spre Africa de Nord mâine? Şi Europa, la sfârşitul săptămânii?

Lui Râul îi plăcea ca lucrurile să se mişte repede şi nu lăsa marfa să stea prea mult în acelaşi loc după ce o primea. Tocmai cu o zi înainte, primiseră un transport uriaş în Cartagena de la unul dintre producători, iar Râul voia să scape de el cât mai repede. în ciuda faptului că mituiau autorităţile de la toate nivelurile cu sume colosale, El Lobo se ferea să-şi ţină marfa în depozite mai mult decât era nevoie.

- Sună bine, răspunse Pablo, studiind hărţile. Nu văd de ce n-am trimite marfa şi spre Europa tot mâine. De ce să aşteptăm până la sfârşitul săptămânii? întrebă el, arătând spre numele unei nave care era mai mică decât celelalte, dar le fusese de folos şi cu alte ocazii. Şi Miami, când sosește următorul transport.

Râul încuviinţă. Pablo gândea întotdeauna în perspectivă şi era la fel de precaut ca Râul însuşi când venea vorba de depozitat sau de mutat marfa. Amândoi voiau să transporte marfa cât mai repede, însă doar după ce se asigurau că navele erau în siguranţă.

Alţi patru bărbaţi intrară în timp ce Râul şi Pablo discutau detaliile privitoare la organizarea transportului. Doi purtau haine de camuflaj, iar ceilalţi doi erau îmbrăcaţi la fel ca Râul şi Pablo. Cei patru alcătuiau o armată întunecată, discretă. Câteva minute mai târziu, alţi şase bărbaţi intrară în cort, aşteptând să primească ordine. Pablo îi trimise pe cinci dintre ei în Bogota ca să se ocupe de operaţiunile de acolo. Avea de gând să ia alţi doi cu el în Cartagena. Nu-i trebuiau mai mulţi. Era un ţintaş de excepţie şi prefera să călătorească în grupuri mai restrânse. Râul ascultă în timp ce Pablo le dădea instrucţiuni celor zece, apoi încuviinţă din cap în timp ce îşi aprindea din nou trabucul. Nu le oferi ţigări celorlalţi. Doar Pablo se bucura de un asemenea privilegiu, şi asta, doar când erau singuri, semn al frăţiei dintre cei doi.

Peste o jumătate de oră, cei cinci bărbaţi trimişi spre Bogota plecaseră deja. Trei rămaseră în tabără, iar alţi doisprezece stăteau de veghe în junglă ca să-şi apere tabăra. Pablo şi El Lobo mai schimbară câteva cuvinte, apoi Râul încuviinţă din cap, iar Pablo plecă alături de cei doi bărbaţi pe care voia să-i ia cu el.

- Ne vedem diseară, spuse Pablo peste umăr.

Pablo îi dădea mereu raportul lui Râul când se întorcea în tabără. Aveau o reţea vastă şi eficientă de comunicare, dar Râul şi Pablo nu comunicau prin e-mail sau telefon decât atunci când era absolut necesar. Amândoi preferau să se întâlnească între patru ochi înainte şi după misiunile lui Pablo.

Pablo străbătu în tăcere jungla luxuriantă preţ de o jumătate de oră. în sfârşit, ajunseră la un Jeep bine ascuns. Pablo urcă la volan, iar ceilalţi doi bărbaţi dădură deoparte husa sub care era ascunsă maşina şi se urcară şi ei. Conduseră pe o potecă neasfaltată, prăfuită, o vreme, apoi ajunseră la un drum îngust şi bătătorit. Peste încă o jumătate de oră, ajunseră într-un luminiş unde se afla o fâşie îngustă de aterizare care nu era altceva decât o potecă prăfuită. Era însă suficient de lungă pentru avionul micuţ care ateriza zece minute mai târziu. Pablo îl chemase prin radio înainte să părăsească tabăra. Astfel, puteau ajunge în Cartagena, aflată la peste o mie de kilometri depărtare, şi se

puteau întoarce înainte de lăsarea serii. Nici unul din cei doi bărbaţi nu spuse nimic în timpul zborului, iar Pablo nu li se adresă nici el până să aterizeze pe pista pe care o foloseau de obicei la periferia oraşului Cartagena. Pablo nu era prea vorbăreţ oricum.

Se gândea la operaţiunile din ziua respectivă, la transporturile care urmau să sosească în câteva oraşe, la marfa care trebuia să fie mutată. Luară o altă maşină care îi aştepta lângă pista de aterizare şi merseră până la un depozit de la marginea oraşului. De acolo, ajunseră la o clădire dărăpănată, unde îşi aveau biroul. Văzută de afară, părea complet inofensivă; nimeni n-ar fi bănuit că înăuntru se puneau la cale afaceri de milioane de dolari. Pablo parcă maşina în spatele unei case alăturate, în curtea căreia se plimbau câteva găini, apoi intră în prima clădire pe uşa din spate. Unul din bărbaţii care îl însoţeau se postă la uşa din spate, celălalt merse la uşa din faţă. Toţi trei erau înarmaţi. Iar Pablo urcă scările părăginite până la primul etaj, unde îl aşteptau alţi trei bărbaţi. întâlnirea dură aproape o oră, timp în care Pablo le transmise toate

instrucţiunile lui Râul şi se asigură că înţeleseseră planul şi că erau gata să-l îndeplinească. Cocaina urma să fie trimisă în Africa de Nord, ascunsă în echipamente agricole. Bărbaţii fură de acord cu asta. Transportul care urma să plece spre Europa era ascuns în baloturi de textile şi trebuia să ajungă în Marsilia. Făcuseră asta şi cu alte ocazii, fără nici o problemă.

Peste mai puţin de o oră, Pablo era iarăşi în maşină. Ajunse la pista de aterizare şi avionul lui decolă după doar câteva minute. Misiunea decursese bine. Când ajunseră în tabără, în aceeaşi seară, ascunseră cu grijă Jeepul în acelaşi loc, de unde îl luaseră. Râul îl aştepta. Pablo îl asigură că totul se desfăşurase conform planului. Toate transporturile lor plecau din Cartagena. Râul îi spuse că trebuia să meargă în Bogota în ziua următoare, dar Pablo se aştepta la asta. Aproape în fiecare zi se deplasa într-unui din oraşele în care faceau afaceri.

- Ai mâncat? îl întrebă îngrijorat El Lobo.

Unul din bărbaţi îi adusese nişte sendvişuri pe care le mâncase pe drumul spre pista de aterizare de lângă

Cartagena. Nu avusese timp să se gândească la mâncare.

- Am mâncat.

Pablo îi zâmbi, mişcat de gestul lui fratern. Când erau singuri, Râul îl trata ca pe un frate mai mic. între timp, Râul îi turnă un pahar de brandy şi îl împinse spre el, apoi îi oferi un trabuc pe care, de data aceasta, Pablo îl acceptă. Râul era mulţumit de felul în care merseseră lucrurile. Ştia că putea conta de fiecare dată pe Pablo ca să-i execute ordinele cu sfinţenie. Pablo câştigase un pahar de brandy, trabucul şi laudele lui El Lobo.

- Sora mea n-are decât să aştepte, spuse El Lobo, din poziţia lui de cap al întregii afaceri.

Pablo zâmbi. De câte ori se întorcea la coliba lor, Paloma se bucura să-l vadă, nu-i punea întrebări şi nu se plângea niciodată. Viaţa ei alături de Pablo era un colţişor de rai de doi ani încoace, în duritatea lumii în care trăiau. Era o lume a bărbaţilor, în care nu era loc de nevoi femeieşti, iar Paloma ştia asta prea bine.

Cei doi bărbaţi îşi savurară băuturile şi trabucurile, împărtăşind câteva clipe de rafinament după o zi lungă. Afacerea lui

Râul era foarte solicitantă; zi de zi, învârtea sume de milioane de dolari şi nu-şi putea permite să facă greşeli. Până atunci, Pablo nu dăduse greş nici măcar o dată; datorită acestui fapt îi câştigase încrederea lui El Lobo.

Pablo ajunse la colibă aproape de miezul nopţii. Paloma îl aştepta în pat, pe jumătate adormită. Dormeau pe o saltea subţire, aşezată direct pe podea. îi zâmbi adormită în lumina lunii, simţindu-i trupul gol cum se strecoară lângă ea. Pablo dădu pătura la o parte ca să-i privească pielea ca de catifea. Pântecul ei părea să crească văzând cu ochii, pe măsură ce pruncul pe care-l purta înăuntru se dezvolta. Copilul lor. Paloma îi împresură gâtul cu braţele, iar Pablo o sărută şi o ţinu strâns până ce femeia adormi la loc, gemând uşor. Stătu întins şi o privi cu drag până când îl fură şi pe el somnul.

în ziua următoare, după ce se întâlni cu Râul dis-de-dimineaţă, ca de obicei, Pablo merse cu Jeepul până în Bogota, de data asta singur. într-o casă din districtul Macarena, se întâlni cu un bărbat de la care primi o valiză veche, burduşită cu

bani, roadele muncii lor din urmă cu câteva zile. Pablo îi aducea de multe ori sume uriaşe lui Râul, numai în bani gheaţă. Nu întreba niciodată ce se întâmpla cu banii sau încotro mergeau, deşi auzise cu mult timp în urmă că Râul avea conturi personale în Elveţia şi în alte ţări din Caraibe. Dar, dacă aşa era, Râul nu-i împărtăşise niciodată această informaţie. Erau unele lucruri pe care El Lobo le ţinea doar pentru sine, oricâtă încredere ar fi avut în Pablo. Acesta ştia de câteva dintre conturile afacerii, dar era suficient de deştept încât să nu ceară şi alte detalii. Când Pablo se întoarse în tabără, în aceeaşi seară, Râul îi spuse că trebuia să se întoarcă în Bogota pentru o operaţiune mai mică decât cea din ziua respectivă. De data asta nu trebuia să primească bani, ci doar să dea nişte instrucţiuni care nu puteau fi transmise decât personal. Râul îi spuse că n-ar trebui să-i ia mult. Nu voia să rămână vreo urmă a tranzacţiei respective. îşi pregăteau terenul pentru un transport de marfa spre Miami, lucru care de obicei mergea bine, fiindcă cei care se ocupau de

operaţiunea respectivă faceau asta de multă vreme.

Cei doi bărbaţi dicutară câteva minute, dar Pablo era nerăbdător să o revadă pe Paloma, care îi pregătise cina, fiindcă ştia că nu mersese decât până în Bogota. Paloma îl întâmpină zâmbitoare, cu braţele deschise; purta o rochie simplă de bumbac alb, pe care şi-o făcuse singură, şi sandalele aurii, pe care Pablo i le adusese din oraş. Adora să-i aducă mici daruri ori de câte ori putea. Râul îl avertiza mereu să n-o răsfeţe, fiindcă avea să regrete asta într-o bună zi. Aşa erau toate femeile, după părerea lui El Lobo, care nu avusese încredere în nici o femeie de când se ştia.

Luară cina în ambianţa familiară a junglei, când Pablo auzi motorul unui avion micuţ deasupra taberei. Ştia că trebuiau să sosească mai mulţi bărbaţi din Ecuador în acea seară. Făceau parte din operaţiunea lui Râul, iar Pablo ştia că trebuie să se întâlnească cu ei şi cu Râul a doua zi, după misiunea din oraş.

Paloma nu-l întrebă ce făcuse în acea zi. Nu-l întreba niciodată. Fratele ei o instruise bine. Aveau alte lucruri despre care să vorbească şi, oricum, deocamdată

ea nu se gândea decât la copilul lor. Abia dacă se atinse de mâncare. Se îngreunase prea mult. După cină, se întinseră în pat, ascultând zgomotele din jurul lor şi stând confortabil unul lângă celălalt. Pablo îi masă uşor spatele până când Paloma adormi, asta, după ce se dezbrăcase de rochia din bumbac alb şi o aruncase pe podea, lângă pat. Trupul ei era de o frumuseţe rară chiar şi acum, cu pântecul care îl facea pe Pablo să zâmbească ori de câte ori îl vedea. Sânii ei erau mari şi plini, mai mari ca înainte, iar picioarele ei erau lungi şi graţioase şi nu se schimbaseră deloc. într-o altă lume, ar fi fost considerată o femeie de o frumuseţe remarcabilă. Aici însă, ascunsă şi izolată în tabăra fratelui ei din junglă, nimeni nu-i dădea atenţie. Rareori se întâmpla să stârnească admiraţia sau invidia cuiva, dar era sora lui Râul, aşa încât nimeni altcineva nu avea dreptul să se atingă de ea în afară de Pablo. Doar Pablo era în stare să-i aprecieze frumuseţea şi blândeţea. Celorlalţi de acolo nici nu le păsa.

Paloma încă dormea când Pablo părăsi tabăra, a doua zi dimineaţă. Se întoarse în Bogota ca să-şi ducă misiunea

la bun sfârşit. Era vorba de o întâlnire scurtă cu un bărbat pe care îl cunoştea bine şi cu care mai lucrase. Căzură de acord asupra cantităţii de cocaină pe care să o trimită în Miami şi asupra preţului. Banii aveau să treacă dintr-o mână în alta ceva mai târziu.

După întâlnire, Pablo se plimbă puţin şi se opri la o cafenea. Comandă o ceaşcă de cafea neagră, tare. Un ospătar i-o aduse la o masă de pe terasa însorită. Când Pablo o termină, comandă încă una, deşi cafeaua era tare. Ospătarul o vărsă din greşeală înainte să apuce să o pună pe masă. Cafeaua fierbinte se împrăştie pe masă, dar nu ajunse la Pablo. Omul îşi ceru scuze şi şterse masa cu o privire stânjenită. Pablo nu părea genul de om cu care era bine să te pui rău. Era încordat ca un leu gata să atace.

- Acum, şopti el în timp ce ospătarul ştergea ultimele urme de cafea.

în aceeaşi clipă, ochii lui Pablo căpătară răceala oţelului. îi aruncă ospătarului o privire ucigătoare, apoi se întoarse. Se ridică şi aruncă pe masă câteva monede, sub ochii plini de tristeţe ai ospătarului, apoi spuse la fel de încet:

- Nu.

Se îndepărtă de masă şi porni spre Jeep. Câteva minute mai târziu era deja pe drum, iar ochii lui erau reci şi plini de cruzime

.Capitolul 2

Pablo se întâlni cu Râul şi bărbaţii ecuadorieni în aceeaşi seară. Plănuiau să transporte marfa din Ecuador în Panama, dar întâlnirea nu aduse nici o noutate. La sfârşit, Râul îi oferi o ţigară, pe care Pablo o acceptă. Observă că Râul îl privea când îşi aprinse trabucul, ca întotdeauna. Mereu avea impresia că Râul îi poate citi gândurile.

- Ei, ce crezi? îl întrebă Râul după întâlnire.
- Mi se pare în regulă.

Nu era o afacere prea importantă şi părea că avea să decurgă ca de obicei. Discutară despre transportul spre Miami, care era o operaţiune mult mai complexă şi mai interesantă, dat fiind că urma să le aducă un câştig cu mult mai mare. Râul îi spuse că trebuia să se întoarcă iar în Bogota în ziua următoare. Uneori, Pablo

nu mergea în oraş o săptămână sau două, dar alteori, când avea de organizat mai multe transporturi, trebuia să meargă zi de zi. Nu-i păsa.

Pablo părăsi în cele din urmă cortul după ora două dimineaţa, iar Râul dispăru în junglă în căutarea unui loc în care să-şi petreacă noaptea aceea. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişaseră înainte să se despartă, ca întotdeauna. Când Pablo reveni la colibă, Paloma dormea adânc, în ultima vreme, dormea mai mult, după cum observase Pablo, pe măsură ce se apropia sorocul. Ceva îi spunea că nu mai era mult. Se întinse lângă ea în linişte şi adormi. înainte de răsărit, iar se trezi şi se îmbrăcă.

Nu trecu pe la Râul înainte să plece, fiindcă trebuia să ajungă în Bogota foarte devreme. Spera să se întoarcă însă înainte de lăsarea serii. Singurul lucru din cauza căruia îşi făcea griji era faptul că Palomei i se putea declanşa travaliul înainte de întoarcerea lui. Nu avea cine să o ajute. Paloma era singura femeie din tabără.

în drum spre întâlnire, Pablo se gândea la Paloma, când se trezi izbit de un bărbat de pe trotuar. Celălalt îşi ceru

scuze în spaniolă şi îl privi în ochi pe Pablo. Acesta îl recunoscu imediat, dar nu voia să întârzie.

- Nu acum, şopti el.
- Acum, răspunse bărbatul la fel de încet, privind fix înainte, de parcă nici nu ar fi vorbit cu Pablo.

Expresia de pe chipul lui Pablo nu se schimbă. Se întoarse pe o străduţă îngustă, trecu de un colţ, ajunse în spatele unei clădiri dărăpănate şi scoase o cheie de sub o plantă. Cu o viteză uimitoare, întoarse cheia în broască, intră în casă şi închise uşa în urma lui. Urcă în fugă scările, deschise o altă uşă şi îi privi încruntat pe cei trei bărbaţi în blugi şi haine civile care îl aşteptau.

- Ce dracu' vreţi? strigă Pablo la ei. V-am spus ieri: nu acum. Am o întâlnire în cinci minute, legată de transportul spre Miami. De ce staţi pe capul meu?

Tonul lui era furios şi părea încordat. Vorbea în engleză, nu în spaniolă. Privirea celor trei aţintită asupra lui era ca un zid. Nu avea cum să cedeze sau să se lase pradă emoţiilor. Era vorba de un alt gen de afaceri.

- S-a terminat, Everett. Gata. Cineva a ciripit. Cât ai clipi, Râul o să afle. Dacă nu a aflat deja.

Pablo îşi aminti de ecuadorienii care veniseră în tabără şi se întrebă dacă vreunul dintre ei îi spusese ceva lui Râul. în noaptea dinainte nu-i dăduse nici un motiv de îngrijorare, dar El Lobo nu era genul de om care să facă ceva înainte să verifice informaţia. Poate de aceea îl trimisese în Bogota a treia oară în aceeaşi săptămână. Dar Pablo nu era gata să renunţe la misiunea lui. Era prea implicat, ştia prea multe, iar Palomei i se apropia sorocul. N-avea de gând să plece nicăieri.

- Pe dracu'! strigă el din nou la bărbaţi.

Aceştia nici măcar nu clipiră.

- Pentru numele lui Dumnezeu, sunt aici de trei ani! Soţia mea poate să nască din clipă în clipă.

Tremura de emoţie şi furie şi părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

- Dacă încerci să rămâi, rişti viaţa tuturor celorlalţi implicaţi în operaţiune. Eşti deja însemnat, Everett. Râul o să afle de tine în câteva ore, dacă n-a aflat deja. S-a terminat. Ne aşteaptă un avion. S-ar

putea să nici nu ajungi la el, dacă El Lobo e pe urmele tale. Ai cinci minute. Ştii ce ai de făcut.

Pablo ezită o clipă nesfârşită şi se încruntă spre liderul celorlalţi, îl chema Bill Carter şi era un agent special mai în vârstă din cadru DEA[I]. Venise cu avionul direct din Washington ca să-l întâmpine. Ştiau că are un temperament vulcanic şi nu voiau să dea greş.

- Şi dacă-mi dau demisia şi mă întorc în tabără?

- Până diseară o să fii mort, la fel şi fata. Singurul lucru care ar putea să o salveze e să dispari acum. Ea ştie? Pablo clătină din cap, jalnic. Ştii cum stau lucrurile. Nu poţi distruge tot ce ai reuşit până acum întorcându-te în tabără.

Ştia şi Pablo asta. Şi alţi agenţi sub acoperire ca el se infiltraseră în operaţiunea lui Râul. Dacă El Lobo aflase adevărul, era răspunzător pentru demascarea întregii acţiuni. Trebuia să plece, dar gândul că trebuia să o abandoneze pe Paloma cu câteva zile înainte să nască îl ucidea. Nu avea să-şi

---

I în engleză, Drug Enforcement Administration (Administraţia pentru Combaterea Drogurilor)

cunoască niciodată copilul şi, poate, nu avea să o mai revadă nici pe Paloma. Ştiuse de la început toate astea. Era inevitabil să se întâmple asta într-o bună zi. Crezuse însă că mai avea timp şi chiar că avea să o ducă pe Paloma într-un loc sigur. Năzuise amarnic la asta. Acum ştia asta.

- Am o viaţă aici, spuse el cu o voce tristă.

Bill Carter îi răspunse, plin de compasiune:

- Cu toţii am făcut asta când am lucrat sub acoperire. Eu am fost sub acoperire şapte ani. Adică multă vreme. Trebuie să te pregăteşti.

Bill îi înmână lui Pablo o trusă micuţă. Pablo ezită o clipă, apoi o luă şi se îndreptă spre baie. Se gândi să iasă pe fereastră şi să se întoarcă, dar ştia câţi oameni aveau să moară dacă făcea asta, iar moartea lui n-avea cum să o ajute nici pe Paloma. Nu avea de ales. Scoase un brici şi îşi rase barba şi părul, apoi îşi desenă nişte cearcăne adânci sub ochi, care îl îmbătrâneau instantaneu. Se folosi de machiajul de scenă ca să-şi deseneze o cicatrice lungă şi urâtă pe un obraz, apoi

îşi puse lentile de contact ca să-şi schimbe culoarea ochilor. Ceilalţi îi lăsaseră nişte haine în dormitor şi o şapcă de baseball. Pablo se îmbrăcă, dar nu-şi putea lua gândul de la Paloma, care îl aştepta în tabără. Nu putea concepe să nu o mai vadă niciodată. Era hotărât să se întoarcă la ea. Trebuia să o găsească, oriunde ar fi fost, şi să facă tot posibilul ca să o aducă acasă cu el. Deocamdată însă ştia că nu avea altă cale de scăpare. Trebuia să plece.

Ieşi din dormitor având o înfăţişare complet schimbată. Unul dintre bărbaţi îi întinse un paşaport cu numele lui adevărat, Marshall Everett, şi o insignă pe care nu o mai purtase de trei ani: agent special al DEA. Administraţia pentru Combaterea Drogurilor îl trimisese în Columbia în urmă cu trei ani şi, înainte de asta, petrecuse alţi trei ani în Ecuador ca să-şi construiască noua identitate pentru operaţiunea lui El Lobo. Cei trei bărbaţi stăteau în picioare. Fiecare ducea o sacoşă pe umăr, gata de plecare. îl voiau scos din ţară în mai puţin de o oră, înainte ca Râul să turbeze şi să-şi trimită oamenii după el.

Bărbatul a cărui identitate fusese Pablo Echeverría de şase ani încoace, perioadă în care acţionase neobosit sub acoperire, nu mai spuse nimic; îi urmă în jos pe scări, până la o maşină parcată cu grijă afară, urcă pe locul din spate şi privi pe geam măcinat de o suferinţă cumplită cum lăsa în urmă străzile Bogotei. Nu ar fi trebuit decât să fugă, să ajungă la Jeep şi să conducă până înapoi în tabără, dar ştia că, dacă ar fi făcut asta, s-ar fi făcut vinovat de moartea celorlalţi agenţi sub acoperire, şi întreaga lor operaţiune s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Conduseră cu viteză până la aeroport, le arătară insignele paznicilor şi urcară într-un avion militar care îi aştepta.

Trecuseră de pază fară nici o problemă şi, câteva clipe mai târziu, decolaseră deja, îndreptându-se spre Washington. Pablo simţea că trăieşte un vis teribil privind cum satele dispar dedesubt. Redevenise Marshall Everett. Ştia că femeia pe care o iubea îl aştepta încă, dar el o abandonase. Singurul lucru care îl liniştea era faptul că Paloma era sora lui Râul, aşa încât era oarecum protejată. Femeia nu bănuise nici o clipă că soţul ei e un agent sub acoperire

pentru DEA, iar Marshall ştia mai bine ca oricine că nu mai putea face nimic pentru ea în acel moment. Ulterior, dacă avea noroc, spera să găsească o cale să se întoarcă fară să-i pună viaţa în pericol, dar era o misiune cel puţin dificilă.

La o jumătate de oră după decolare, Bill Carter se uită la ceas şi îl informă pe Marshall că tabăra urma să fie atacată în următoarea oră. Se apropiaseră de Râul şi cu alte ocazii, însă de data asta nu mai voiau ca El Lobo să le scape. De aceea se şi grăbiseră. Everett îi întârziase deja cu o zi. Ar fi trebuit să meargă direct la locul de întâlnire cu o zi înainte, când ospătarul vărsase cafeaua, dar îi ignorase.

Pentru Bill, nu era nici o surpriză. Se ştia că Marshall e încăpăţânat şi independent. Era un agent excepţional, dispus să-şi asume orice risc, însă de câteva ori îşi sfidase superiorii, aşa că Bill se văzuse nevoit să vină personal. Nu voia să rişte nimic. Marshall trebuia să plece înainte ca adevărata lui identitate să fie dezvăluită. Altfel, ar fi fost ucis.

- Spune-le că soţia mea e acolo şi că e însărcinată în aproape nouă luni. Să aibă grijă când atacă tabăra, spuse încordat

Marshall, apoi se întoarse cu spatele şi închise ochii.

Ceilalţi trei bărbaţi care îl însoţeau nu mai făcură nici o încercare de a vorbi cu el tot restul călătoriei.

La o oră după decolarea avionului lui Marshall din Bogota, Râul fu avertizat de informatorii din oraş că agenţii americani ai DEA erau pe cale să-i atace tabăra. Tocmai aflase de Pablo. îşi adună hârtiile, le dădu instrucţiuni oamenilor lui, apoi alergă până la coliba unde Paloma aţipise. O prinse de braţ cu brutalitate şi o târî din pat.

- Ştiai de el, nu-i aşa? ţipă el, cu faţa la câţiva centimetri de a ei.

- Ce să ştiu?

Paloma se arătă brusc îngrozită. Ştia cât de periculos era fratele ei când se înfuria.

- Era agent sub acoperire, nenorocitul... aveam încredere în el... ca într-un frate... e un ticălos mincinos şi nu dă doi bani pe tine. Tu şi copilul ăla făceaţi parte din acoperirea lui, ca să ne fraierească. Ce ţi-a mai spus?

- Nimic... răspunse Paloma, cu o privire terifiată. Nu-i adevărat... nu poate fi...

- E adevărat. A plecat. A lăsat maşina în oraş şi a dispărut.

- Se va întoarce. Ştiu că se va întoarce, spuse Paloma, cu vocea sugrumată.

- E prea deştept ca să se mai întoarcă. Ai fost un pion în jocul lui, atâta tot. Iar acum ce-ai de gând să faci?

Râul arătă dezgustat spre pântecul ei, iar Paloma şi-l cuprinse imediat cu mâinile ca să se apere.

- O să se întoarcă pentru mine. Ştiu asta.

Şi Râul credea acelaşi lucru. Pablo îl dusese de nas, dar apucase să îl cunoască. Era genul de bărbat tandru, gata să-şi rişte viaţa pentru femeia pe care o iubea. Pe de altă parte, Râul nu mai voia decât să se răzbune pentru minciunile pe care Pablo i le spusese şi pentru că se lăsase înşelat. Fără să ezite nici o clipă, Râul îşi scoase pistolul, ţinti spre sora lui şi o împuşcă în cap. Trupul Palomei căzu la pământ. Râul voia ca oamenii lui Pablo să o găsească şi să-i spună ce făcuse. Femeia

pe care o iubea şi copilul pe care şi-l dorise atât erau morţi. Apoi, Râul se răsuci pe călcâie şi plecă.

Marshall dormea deja de câteva ore, când cineva îl chemă pe Bill Carter în carlingă. Mai aveau o oră până să aterizeze în Washington.

Bill primi un mesaj codificat: curăţaseră tabăra, dar femeia lui Marshall era moartă, împuşcată în cap, iar El Lobo le scăpase încă o dată, de parcă se evaporase. Bănuiau că fugise cu avionul în Venezuela sau în Ecuador ca să se ascundă până se liniştea lucrurile. Fără nici o vorbă, Bill se întoarse la Ipcul lui şi nu spuse nimănui nimic. Era prea curând ca să-l anunţe pe Marshall de femeie. Urma să dea oricum nenumărate rapoarte în următoarele trei săptămâni. Trebuia să afle la momentul oportun. Petrecuse trei ani cu Râul în Columbia şi nu se întorsese în Statele Unite decât pentru două săptămâni, după ce misiunea lui din Ecuador se încheiase cu succes, ca să afle unde avea să fie trimis din nou sub acoperire. Ceea ce făcuse în Ecuador îl transformase într-un om capabil să se infiltreze în operaţiunea lui Râul.

Petrecuse şase ani sub acoperire, una peste alta. Devenise Pablo Echeverría întru totul, iar Bill ştia că avea să-i ia mult timp până să-şi revină, mai ales că fusese rechemat atât de brusc. Superiorii lui voiau să obţină informaţii complete după misiune, să le spună tot ce aflase şi tot ce făcuse pentru Râul, deşi le trimisese mesaje codificate la intervale regulate despre transporturi, locaţii, cantităţile de marfă, sumele de bani murdari şi despre asociaţii lui El Lobo. Acum doreau să afle restul detaliilor.

Bill ştia cât de greu urma să-i fie lui Marshall să se reintegreze după atâţia ani petrecuţi sub acoperire, fiindcă şi el trecuse prin acelaşi lucru. O clipă se temuseră că avea să refuze să mai iasă vreodată. Dar Marshall era responsabil, deşi fusese cât pe ce ca Bill să uite asta. Riscul că acţiunile lui urmau să ducă la moartea celorlalţi agenţi fusese factorul decisiv, aşa cum se aşteptase şi Bill. Marshall n-ar fi pus niciodată în pericol viaţa altui agent, oricât de dispus era el însuşi să-şi rişte viaţa.

Marshall se trezi când avionul ateriză la baza aeriană Andrews din Maryland, chiar lângă Washington D.C. Deşi avea

pielea bronzată, arăta palid şi epuizat. îşi ştersese cicatricea şi machiajul, îşi scosese lentilele de contact colorate şi nu mai purta nici şapca de baseball, dar, când se privi în oglinda din baia avionului, nu se mai recunoscu. Avea capul şi barba rase, iar ochii lui păreau lipsiţi de viaţă. Inima îi împietrise. Pablo Echeverría dispăruse, iar ceea ce mai rămăsese din agentul special al DEA Marshall Everett se întorsese acasă. Era ultimul loc unde ar fi vrut să se afle. Se simţea ca un robot. O parte din fiinţa lui tocmai murise.

Imediat după ce aterizau, Marshall ştia că urma să fie condus la centrul de operaţiuni al DEA, locul de unde erau coordonate toate operaţiunile antidrog. Un elicopter aştepta deja să-l preia şi să-l aducă în baza din Quantico pe care DEA o împărţea cu FBI. Marshall urma să stea acolo trei săptămâni, pentru a raporta toate informaţiile de după misiune, şi pentru a parcurge procedura de readaptare, care presupunea administrarea unor teste psihologice dificile care să-i evalueze starea de spirit. După misiunea din Ecuador, trecuse prin aceeaşi procedură timp de două săptămâni. De data asta însă era altfel. !n

Ecuador nu se implicase nici pe departe la fel de mult ca în Columbia. Când plecase din Ecuador, avea abia douăzeci şi cinci de ani şi, oricum, preluase aproape imediat misiunea din Columbia. Trecuseră însă trei ani de atunci. Se infiltrase şi mai adânc în operaţiunea lui Râul lăsând în urmă un univers şi o viaţă la care ţinea enorm, o femeie pe care o iubea şi un copil pe cale să se nască.

Pe tot drumul până la biroul din centrul de operaţiuni se gândi la Paloma, întrebându-se cum se simţeau ea şi copilul. Intră într-un birou, unde un ofiţer îl evaluă sumar, îi înmână documentele şi îi spuse că putea să plece spre Quantico. O jumătate de oră mai târziu ajunse acolo şi fu condus în camera lui. Era un loc îngust cu un pat, un cufăr, un scaun, un birou şi un frigider minuscul. în cameră domnea o atmosferă militărească. Ştia că şi alţi foşti agenţi sub acoperire erau acolo. Unii se izolaseră complet. Asta voia şi el. Voia să fie lăsat în pace cu gândurile lui în loc să fie cercetat şi îndemnat să divulge toate informaţiile. Rapoartele lui urmau să fie introduse într-un computer al DEA-ului, iar apoi analizate în profunzime de alţi agenţi înalt calificaţi.

în sfârşit, Marshall merse la fereastra camerei. Se simţea ca un prizonier. Era departe de toate lucrurile care îi erau cunoscuse. în câteva ore, redevenise Marshall Everett, un bărbat pe care nu-l mai cunoştea. Nu voia să fie Marshall Everett. Tânjea să fie în coliba lui aflată în tabăra din junglă, la sud de Bogota, alături de femeia pe care o iubea. Se gândi la ea şi la cel care trebuia să devină el din nou şi îşi dori să moară. Nu-şi mai dorea nimic acolo. Se simţea ca un străin în propria lui

ţară. Până şi limba
engleză i se părea străină.
Gândea în spaniolă de ani
de zile. închise ochii şi se
întinse pe pat, iar în acea
noapte visă la sunetele
cunoscute ale junglei şi la
pielea catifelată a Palomei

.Capitolul 3

Marshall trecu printr-un interogatoriu susţinut la centrul DEA din Quantico. Era chiar mai dificil decât atunci când se întorsese din Ecuador. Sau, poate, lui îi era mai greu de data aceasta. Detesa toate întrebările pe care i le puneau şi tot ce era nevoit să le spună, dar îşi goli oricum mintea, aşa cum fusese instruit, şi le spuse tot ce ştia. Strânsese o cantitate enormă de informaţii despre operaţiunile lui Râul, mult mai multe decât speraseră superiorii lui. Avea o memorie extraordinară şi îşi amintea fiecare detaliu. Nici unul din ceilalţi agenţi sub acoperire nu mai reuşise să afle atât de multe despre operaţiunile lui Râul. Ştia că tabăra fusese atacată şi că El Lobo evadase. Nu era surprins. Râul era mereu pregătit pentru aşa ceva. Probabil mersese prin junglă pe jos, se ascunsese atât cât fusese nevoie şi reuşise să supravieţuiască. Marshall era sigur că Râul scăpase navigând în jos pe râu, într-o barcă cu motor, sau chiar decolase de pe vreo pistă ascunsă pe undeva prin junglă. Un bărbat ca El Lobo nu putea fi prins sau oprit, dar Marshall oferise suficiente informaţii încât să-i dea serios de furcă o vreme.

Psihologul primi de la superiorii lui Marshall sarcina dificilă de a-i spune ce se întâmplase cu Paloma. Trecuseră două săptămâni de când se întorsese în America, dar Marshall vorbea despre Paloma şi despre copil în fiecare zi. Nu se mai gândea decât la asta, mai ales că era sigur că bebeluşul se născuse deja. Spera că Paloma era bine. Psihologul îl informă că femeia fusese ucisă înainte ca tabăra să fie atacată. Chiar fratele ei o împuşcase. Vestea îl şocă pe Marshall.

- A facut-o ca să mă rănească pe mine, spuse el pe un ton glacial, tremurând de furie.

- Nu, răspunse blând psihologul, văzându-i chipul; ochii lui Marshall scânteiau, dar părea stăpânit. Sunt sigur că a vrut să-şi pedepsească sora.

Marshall nu se aşteptase la asta. Nu credea că Râul ar fi fost atât de lipsit de suflet încât să-şi ucidă propria soră, mai ales că era şi însărcinată. Acum înţelegea exact cine era Râul de fapt. Ştiuse că Râul era capabil de cruzime, dar întrecuse orice limită.

- Nu cred că a facut-o ca să te pedepsească pe tine, îl asigură psihologul, mişcat de expresia disperată de pe chipul lui Marshall şi din ochii lui.

- Nu ştii cum gândesc oamenii ăştia, spuse rece Marshall. A vrut să distrugă tot ce aveam mai drag pe lume ca să mă pedepsească.

Această idee i se părea psihologului dusă oarecum la extrem, denotând o uşoară paranoia, dar orice era posibil. Psihologul care se ocupa de Marshall era bilingv, iar majoritatea şedinţelor se desfăşurau în spaniolă, întrucât, vorbind această limbă, Marshall părea mai în largul lui. îşi jucase rolul multă vreme, iar psihologul înţelegea de ce superiorii lui hotărâseră să-l cheme acasă acum. Toată lumea era de acord. Psihologul ştia că lui Marshall avea să îi ia ani întregi ca să treacă peste pierderea suferită. Nu avea pe nimeni care să-l aline; părinţii lui muriseră într-un accident de maşină când era încă student, iar zilele lui ca agent sub acoperire în ţările în care opera Râul se sfârşiseră.

în cele din urmă, psihologul făcu recomandarea ca Marshall să fie reţinut în SUA şi să desfăşoare muncă de birou timp de un an. Avea nevoie de timp ca să se liniştească şi să se vindece, mai ales după moartea Palomei. Nu mai vorbea decât despre cât de mult voia să se întoarcă în America de Sud, să lucreze sub acoperire şi să se răzbune. Era dispus să primească orice post, oriunde. Nu era pregătit să renunţe la munca de agent sub acoperire. Chiar dacă asta ar fi însemnat să se infiltreze în operaţiuni mai mărunte din Mexic, unde Râul avea mai puţin control.

Nu-i mărturisi asta psihologului, dar voia să găsească o cale să se întoarcă în Columbia, să-l găsească pe Râul şi să-l ucidă pentru ceea ce le făcuse Palomei şi copilului lor nenăscut.

Psihologul îi confirmase că pruncul nu supravieţuise morţii mamei. Nu ar fi putut fi salvat decât într-un spital modern, dotat cu tehnologiile cele mai moderne. Acesta fusese şi scopul lui Râul: să-i ucidă pe amândoi şi să-i răpească lui Pablo tot ce avea mai drag pe lume. Marshall ştia acum că Pablo Echeverría era mort la fel ca Paloma şi copilul lor. Era distrus. Nu mai rămăsese din el decât trupul omului care era acum: agentul special Marshall Everett, DEA.

Marshall mai rămase în Quantico încă o săptămână după ce aflase vestea cutremurătoare despre Paloma, dând rapoarte peste rapoarte, deşi le spusese deja tot ce ştia. Se simţea pustiit. După noaptea în care o jelise pe Paloma, nu mai plânsese niciodată şi nu mai simţise nimic. La sfârşitul celei de-a treia săptămâni, fu eliberat. Primi cheile unui apartament complet mobilat din Georgetown, situat într-o clădire rezervată pentru agenţii sub acoperire care se întorceau acasă. I se repartiză un post la biroul din Pentagon care se ocupa cu operaţiunile din America de Sud, dar avea impresia că fusese condamnat la moarte. Abia dacă reuşi să se trezească şi să plece la lucru în prima zi.

Afară ningea şi era un ger crâncen. Era ultima săptămână din februarie, iar noul lui birou era la fel de gol ca viaţa lui. Crescuse în Seattle, dar, după decesul părinţilor în timpul studenţiei sale, părăsise oraşul natal şi nu se mai întorsese acolo niciodata. Se înscrisese în programul de antrenament al DEA în calitate de cel mai tânăr student din promoţia lui şi începuse să lucreze sub acoperire la scurt timp după absolvire. Trecuseră şase ani de atunci, aşa că nu avea nici un prieten apropiat, nici o rudă, nici un loc pe care să-l considere „acasă", pe nimeni

cu care să vrea să reia legătura, nimic de făcut după ce pleca de la serviciu şi nimic de spus cât timp era acolo. Analiza rapoartele pe care le primea şi trimitea documente detaliate, care arătau cât de multe ştia despre subiectul vizat, zonele şi persoanele implicate, precum şi despre activităţile lor. Ştia absolut tot despre traficul de droguri din Columbia şi din ţările în care aranjase afaceri pentru Râul. Se interesa din când în când, dar nimeni nu aflase nimic de Râul de când evadase din tabăra pe care 0 atacaseră. La începutul primăverii, Marshall se simţea ca şi când ar fi stat la acel birou din clădirea Pentagonului de secole. împlinea douăzeci şi nouă de ani, dar nu-i păsa. îşi petrecu ziua de naştere singur, în faţa televizorului, la fel ca în orice altă seară.

Uneori, mergea la un restaurant columbian ca să mănânce preparatele care îi erau familiare. Când vorbea cu ospătarii în spaniolă şi era întrebat de unde era, le spunea că venise din Bogota. Era mai uşor decât să le explice de ce vorbea spaniola aşa de bine. Oricine l-ar fi crezut un vorbitor nativ, şi aşa se şi simţea. Avea mai multe în comun cu cei din America Latină decât cu cei din America de Nord.

Bill Carter îl vizita din când în când. Ştia că Marshall face o treabă extraordinară, dar se simţea mereu stânjenit când vorbea cu el. Era întru câtva o fiinţă lipsită de viaţă, ca şi când sufletul i-ar fi părăsit trupul. O parte din el murise odată cu Paloma, iar Marshall ştia asta mult prea bine. Singurul lucru pe care voia să-l ştie era când îşi putea relua munca sub acoperire, oriunde în America de Sud, atâta vreme cât nimeni nu-l recunoştea sau nu-l asocia cu Râul. Iar Bill era aproape convins că Marshall dorea să se întoarcă pentru a se răzbuna. Marshall nu-şi putea imagina că avea să-şi petreacă tot restul zilelor la un birou. Avea munca sub acoperire în sânge şi nu se putea întoarce la viaţa reală. Fusese un agent sub acoperire, căruia

1 se ceruse să înveţe toate manierele, obiceiurile şi tradiţiile unei alte ţări şi să devină un nativ din toate punctele de vedere. Acum i se ordona să uite tot ce învăţase, să se întoarcă acasă şi să devină o persoană pe care abia dacă o mai ţinea minte. „Viaţa reală" era mult mai plictisitoare decât cea periculoasă şi interesantă pe care o trăise sub acoperire.

Cei de la DEA erau hotărâţi să-l ţină acolo un an şi să-l reevalueze apoi. Habar n-aveau ce aveau să facă în privinţa lui după primul an, deşi Marshall le ceruse de câteva ori să-l transfere în Mexic şi insistase că nimeni nu-l putea recunoaşte acolo. Psihologul recomandase ca Marshall să rămână în Statele Unite o perioadă mai lungă şi să se reacomodeze cu viaţa de acolo, fără efort. Marshall se simţea de parcă ar fi trăit viaţa altcuiva. îi era dor de misiunile primite de la Râul, de întâlnirile lor din fiecare dimineaţă, de paharele cu brandy din fiecare seară şi de ultimul trabuc al serii, în timp ce recapitulau întâmplările zilei. Deşi ştia ce făcuse acolo şi din ce motiv, se împrietenise cu Râul. Indiferent cât de mult îl ura acum pentru ceea ce le făcuse Palomei şi copilului, lui Marshall îi era pe atât de dor de camaraderia lor, de conversaţiile lor inteligente şi de deciziile luate împreună, pe cât tânjea după frumuseţea tulburătoare a Palomei, după traiul de ea. Era o lume dispărută acum pentru totdeauna, pe care nu o putea înlocui nimic în Statele Unite. Se simţea de parcă era prins într-un vid şi suspendat în spaţiul dintre două lumi.

în luna mai, lui Marshall nu-i venea să creadă că trecuseră doar trei luni de când revenise acasă. Parcă trecuseră trei ani. Nu putea concepe că mai trebuia să-şi petreacă încă nouă luni la un birou din cadrul DEA, şi cu atât mai puţin că avea să-şi petreacă tot restul vieţii aici dacă nu mai voiau să-l trimită înapoi pe teren. în iunie începuse să facă presiuni serioase ca să fie trimis oriunde într-o ţară vorbitoare de spaniolă, unde îşi putea folosi experienţa în lupta contra drogurilor şi unde putea găsi noi

provocări. Mai mult ca oricând, îşi dorea să lucreze sub acoperire şi să scape de la Pentagon.

Trecu o vară lungă, umedă şi toridă în Washington şi veni luna septembrie. Marshall îşi petrecuse fiecare sfârşit de săptămână în apartament şi simţea că înnebuneşte. Ceru o întâlnire cu Bill Carter şi îl întrebă dacă plănuiau cu adevărat să-l ţină în Washington un an întreg înainte să-l trimită în următoarea misiune. Se simţea ca şi când ar fi fost pedepsit pentru că făcuse o treabă prea bună în Columbia, pentru că se implicase foarte mult, deşi acesta fusese lucrul esenţial pentru succesul misiunii sale acolo. Râul îl pedepsise deja destul.

- Nu mai bine profiţi cât timp eşti aici? răspunse Bill Carter. Ai atâtea lucruri de făcut în Washington. Nu ţi-ai luat nici o vacanţă. Nu vrei să mergi undeva? îl întrebă el cu amabilitate, în timp ce Marshall îl privea încruntat.

- Da. Oriunde în America Centrală sau de Sud. Vreau să mă întorc la muncă. N-am nimic de făcut aici.

Bill observase şi el asta şi auzise de la alţii că Marshall nu-şi făcuse nici un prieten de când se întorsese aici. Considera că postul lui din Washington era temporar. Era un cameleon perfect atunci când lucra sub acoperire, dar asta însemna că nu mai ştia cum să fie el însuşi. Singurul „el însuşi" pe care îl cunoştea era omul de încredere al unuia dintre cei mai puternici dealeri de droguri din America de Sud. Acum agentul special Marshall Everett îi era complet străin. îşi lăsase părul să crească puţin după ce îl răsese atunci când plecase din Bogota. Barba nu era agreată la Pentagon. Nici nu se mai recunoştea când se privea în oglindă, fară părul lung, barba şi hainele militare.

Simţea că trăia o minciună zi de zi. Venea la lucru, dar îşi ura jobul şi nu-i păsa deloc de ceilalţi agenţi care lucrau acolo. Nici măcar nu voia să-i cunoască. Nu avea nimic în comun cu ei. Oamenii ca el erau pe teren, făcând ceea ce voia şi el să facă, încercând să distrugă reţeaua cartelurilor de droguri şi să le stopeze activitatea. Asta era o muncă

importantă. Marshall îşi pierdea vremea la birou, acolo unde fusese trimis, dar până şi superiorii lui se vedeau nevoiţi să recunoască faptul că talentele lui Marshall erau irosite acolo.

- Să vedem cum te simţi la sfârşitul anului, spuse Bill Carter, ducându-l cu vorba, dar în acel moment nu se gândea la nici o misiune sub acoperire pentru el.

Nu voia ca Marshall să se întoarcă în America de Sud şi să se răzbune. Trebuia să-şi păstreze calmul şi un punct de vedere neutru în orice situaţie. Bill nu avea deplina convingere că Marshall era în stare de asta. Pierduse prea mult şi plătise un preţ mult prea mare făcându-şi munca de care era pasionat. Nu mai era obiectiv, ci căuta să se erijeze într-o vendetă personală, dar superiorii lui nu-i puteau permite să facă aşa ceva în numele DEA-ului.

Le era greu să-l evalueze şi să-şi dea seama unde să-l trimită. Căutau un post rezonabil atât pentru el, cât şi pentru DEA, în care să nu-şi pună viaţa în pericol şi care să nu pericliteze nici operaţiunile în desfăşurare ale DEA. Marshall nu-şi făcuse prieteni în Washington şi nu avea nici o iubită. încă nu putea să uite femeia şi copilul pe care îi pierduse. Nimic din profilul său actual nu îl recomanda să lucreze din nou sub acoperire, dar toată lumea era de acord că el era irosit acolo, iar Marshall ştia şi el asta. Devenea din ce în ce mai descurajat pe zi ce trecea. Hotărâse deja că, dacă nu primea o misiune sub acoperire până la sfârşitul anului următor, avea să-şi dea demisia din agenţie. Habar nu avea însă ce avea să facă după aceea. Nu ştia decât să lucreze ca agent al DEA.

Bill Carter discută despre acest subiect cu Jack Washington, omologul lui din Serviciul Secret. Erau vechi prieteni şi se sfatuiau mereu în privinţa chestiunilor dificile de serviciu, deşi fiecare era loial agenţiei lui şi oamenilor care lucrau pentru el.

- Am un tip care se plictiseşte de moarte la birou la Pentagon, îi spuse Bill prietenului său din Serviciul Secret.

E deosebit de talentat ca agent sub acoperire. L-am trimis în Ecuador şi în Columbia şase ani, dar s-a implicat mult prea mult. Din cauza unei scurgeri de informaţii am fost nevoit să-l rechemăm imediat ca să nu aruncăm în aer întreaga operaţiune şi să-i ucidem pe toţi. Dar cred că l-am scos de-acolo prea târziu. Nu s-a întors acasă decât pe jumătate. Fizic e în Washington, dar inima şi mintea lui au rămas în junglă, la sud de Bogota. Avea o iubită acolo. Ţinta noastră a împuşcat-o la câteva ore după plecarea lui. Devine o epavă sub ochii mei. Se pricepe de minune la ceea ce face, dar ştim cu toţii că încă nu şi-a revenit complet, chiar dacă el nu recunoaşte asta. Nu ştiu ce naiba să mă fac cu el.

Bill se gândea la asta de luni întregi. Talentul lui Marshall era irosit acolo.

- Asta-i problema cu ai voştri: îi trimiteţi să trăiască chipurile o viaţă adevărată într-o situaţie falsă, ajung să o ia de bună şi, când se întorc acasă, habar n-au cine sunt de fapt. Am văzut mai mulţi agenţi extraordinari traumatizaţi de asta. Ştiu că în asta constă slujba, dar plătesc un preţ uriaş agenţii voştri. Nu se mai întorc întregi acasă, la fel ca informatorii militari din zonele de război.
- Unii se întorc, spuse convins Bill.

Jack Washington nu-l credea. Văzuse destui agenţi care se întorseseră distruşi din misiunile sub acoperire. Ei erau victimele războiului împotriva drogurilor.

- Agenţii noştri îşi riscă viaţa zi de zi, dar viaţa lor e bine ancorată în realitate. Ştiu cine sunt, pentru cine lucrează şi pe cine apără. Nu o iau razna încercând să devină o altă persoană, într-o altă cultură, vorbind o altă limbă dintr-o altă ţară. Nu-l poţi trimite într-un loc ceva mai lipsit de riscuri?
- Chiar nu am nimic pentru el acum. Cere întruna să fie trimis în Mexic, dar nu sunt convins că ar fi în siguranţă nici acolo. Echipa de psihologi care s-a ocupat de

el recomandă să rămână un an acasă. Problema e că pentru el aici nu mai e „acasă" Casa lui e o tabără din junglă, alături de membrii unuia dintre cele mai mari carteluri de droguri din Columbia.

- Asta vreau să spun, răspunse Jack.

Bill ştia că Jack avea dreptate, dar detesta să admită cât de mult sufereau agenţii lui uneori. Era inevitabil însă, având în vedere cu ce se ocupau. Amândoi ştiau că acesta era adevărul.

- Deci, ce să fac cu el? spuse îngrijorat Bill. Se simţea responsabil pentru Marshall şi pentru suferinţele lui şi voia să-l ajute acum. E un agent extraordinar. Unul dintre cei mai buni. Locul lui e pe teren. Evaluările lui psihologice sunt în regulă. Psihologii cred că are nevoie de timp ca să se reacomodeze cu Statele Unite, dar se pare că nu se poate obişnui cu viaţa de aici. Se vede clar. Merită un post mai bun decât cel de aici. Cred că are de gând să-şi dea demisia din cauza muncii de birou. Ar fi păcat. E unul dintre cei mai talentaţi şi sârguincioşi agenţi de-ai noştri. Are cele mai bune instincte pe care le-am văzut vreodată.

- Mi-ar prinde bine unul ca el, spuse zâmbind Jack. Şi agenţii mei obosesc. E destul de plictisitor să păzeşti foşti preşedinţi. Slavă Domnului că nu au prea multe ocazii să arate tot ce ştiu! Băieţii tăi de pe teren îşi folosesc zi de zi talentul şi tot ce au învăţat. Vieţile lor depind de asta. Apoi îi veni o idee şi îl privi nedumerit pe Bill. Spuneai că ţi-e teamă să nu-şi dea demisia. Crezi că ar renunţa la DEA ca să vină să lucreze pentru noi? Am două posturi în corpul de securitate prezidenţială. Un tip a murit de atac de cord acum două săptămâni. Avea treizeci şi nouă de ani. Perfect sănătos, fără nici o afecţiune cardiacă. Pur şi simplu s-a prăbuşit în timp ce făcea jogging într-o dimineaţă. Celălalt e unul dintre cei mai buni agenţi ai mei, dar a cerut concediu, fiindcă soţia lui are cancer şi vrea să stea acasă şi să aibă grijă de ea şi de copii. Ştiu că nu angajăm oameni din alte servicii, dar, dacă-mi place tipul, ce-ar fi să-i dai un

mic concediu şi să mi-l trimiţi şase luni sau un an? Pare să fie ceea ce ne trebuie şi ar putea fi mai interesant pentru el decât să stea şi să analizeze rapoarte în departamentul spaniol de la DEA. Având în vedere CV-ul lui, este genul care acţionează, nu analizează. Ce crezi? Tu îl cunoşti - cât de educat e? S-ar descurca cu protocolul de la Casa Albă? E totuşi Casa Albă, nu jungla din Columbia. Are ce-mi trebuie?

Jack avea nenumăraţi alţi agenţi pe care putea să-i folosească, dar era interesat de povestea pe care i-o spusese Bill, mai ales că era vorba de un post pe termen scurt. Everett putea să-i ţină locul agentului care ceruse concediu pentru probleme familiale. Apoi se putea întoarce la DEA ca să lucreze din nou sub acoperire.

Jack ştia că, dacă angaja pe cineva din Serviciul Secret, acea persoană nu avea să mai dorească să părăsească postul când agentul revenea din concediu. Corpul de elită al preşedintelui era considerat o slujbă râvnită de oricine din Serviciul Secret. Era un serviciu riscant, desigur, dar nici pe departe la fel de periculos precum ceea ce făcuse Marshall pentru DEA. Jack ştia că agenţii DEA preferau să-şi rişte viaţa zi de zi, trăind pe muchie de cuţit. Marshall ar fi fost cu siguranţă în stare să lucreze ca bodyguard pentru preşedinte, dacă voia şi dacă era dispus să facă asta.

- De ce nu mi-l trimiţi mie? Mă ocup eu de el. Dacă îi dai concediu, poate reuşesc să-l „împrumut" vreo şase-nouă luni. Dacţt-mi place tipul, o să-i cer preşedintelui părerea. Am făcut lucruri mai ciudate, şi e posibil să iasă bine pentru toată lumea. Cel puţin aşa nu va mai sta la birou şi nici nu-şi va da demisia, ceea ce va fi în avantajul tă. Vorbeşte cu el şi vezi ce zice.

Apoi îşi continuará conversaţia pe alte teme: un scandal în Senat, câteva schimbări în structura Ministerului Justiţiei şi un nou judecător la Curtea Supremă a cărui numire luase pe toată lumea prin surprindere. Noul

preşedinte era tânăr şi avea câteva idei foarte diferite, pe care nu le agreea toată lumea. Washingtonul nu ducea niciodată lipsă de subiecte de discuţie. Ambilor bărbaţi le plăceau slujbele lor şi responsabilitatea care decurgeau din acestea. Se despărţiră după prânz, nu înainte ca Jack să-i reamintească lui Bill să discute cu agentul lui despre un transfer temporar la Serviciile
Secrete. Bill îi promise să nu uite, dar nu-şi găsi timp pentru asta decât a doua zi. îl chemă pe Marshall la el în birou. Acesta intră cu o expresie plină de speranţă.

- Veşti bune? Mă trimiţi înapoi pe teren?

Marshall arăta ca un copil în dimineaţa de Crăciun, de parcă ar fi sperat în continuare că Moş Crăciun avea să apară dintr-o clipă în alta. Bill detesta faptul că trebuia să-l dezamăgească.

- Nu aşa cum te aşteptai, răspunse el imediat, pentru că nu voia să-i dea speranţe false, iar Marshall se posomori în acea clipă. Ieri am luat prânzul cu un prieten bun al meu. Lucrează în Serviciul Secret şi mi-a spus că are nişte probleme. Tocmai a pierdut doi agenţi din corpul de elită al preşedintelui.

- Am citit că unul a avut un atac de cord acum două săptămâni. Celălalt ce-a păţit?

- I s-a îmbolnăvit soţia şi a cerut concediu. De regulă, nu ne trimitem oamenii la Serviciile Secrete, după cum ştii şi tu, dar prietenul meu a avut o idee interesantă. Dacă-ţi iei concediu de la DEA, ar putea să te „împrumute" o vreme, până când celălalt agent se întoarce. Spune-mi, ţi-ar plăcea să fii garda preşedintelui?

Câteva clipe, chipul lui Marshall se întunecă. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva. îşi ura slujba de birou, dar nici ideea de a sta degeaba pe coridoarele Casei Albe sau la cinele oficiale nu-i surâdea deloc. Voia să se întoarcă pe teren, să simtă adrenalina zi de zi şi să servească unui scop în lupta cu adevăraţii răufăcători. Se înrolase în DEA ca să facă lumea un loc puţin mai sigur. Ca agent în corpul de

elită al preşedintelui, nu prea avea ce face, la fel ca în acel moment, la Pentagon - asta dacă nu cumva exploda vreo bombă sau avea loc vreo tentativă de asasinat.

- Nu ştiu, răspunse sincer Marshall. Nu pentru asta am fost pregătit. Vreau să mă întorc pe teren şi să fac ceea ce ştiu să fac. Nu vreau să fiu babysitter sau să lucrez la birou. Vreau muncă de teren.

- Şi asta vei face din nou, îl asigură Bill, dar nu încă. Trebuie să mai treacă timp. Oamenii de-acolo te cunosc. N-am de gând să te trimit înapoi doar ca să te ucidă. Trebuie să aştepţi până se mai liniştesc lucrurile. Riscai deja foarte mult când ai plecat. între timp, e mai bine să lucrezi în garda pentru preşedinte. în plus, o să fii şi bine plătit. Cei de-acolo nu se joacă. Vrei să stai de vorbă cu prietenul meu din Serviciul Secret?

Marshall încuviinţă din cap precaut, fără să fie pe deplin convins. Nu i se părea genul de slujbă care să i se potrivească.

Când merse să-l viziteze pe Jack Washington, peste trei zile, Marshall îl găsi foarte charismatic şi incredibil de convingător. Vorbea despre postul de gardă prezidenţială în termeni atât de incitanţi de parcă ar fi vorbit despre ceea ce făcuse Marshall în ultimii şase ani, deşi nu era convins de adevărul spuselor sale. Jack încerca să facă jobul să pară foarte interesant şi îi reamintea lui Marshall cât de plictisitor era cel ocupat de el la departamentul spaniol. Cel oferit de Jack părea mult mai atrăgător.

- Chiar e posibil să mă transferaţi temporar la Serviciile Secrete?

Marshall nu voia să părăsească definitiv DEA, iar Jack se arătă
înţelegător în această privinţă, cu atât mai mult cu cât rămase impresionat de întâlnirea cu Marshall. Tipul era inteligent şi înţelegea rapid toate insinuările lui Jack. Arăta prezentabil şi era un tânăr foarte deştept.

- Dacă trag nişte sfori, cred că pot să te împrumut de la DEA, spuse precaut Jack; nu mai făcuse niciodată asta cu un agent DEA, dar era dispus să încerce.

- Vreau să fie foarte clar, spuse Marshall. Nu e ceea ce vreau să fac, iar dacă mi se oferă o misiune sub acoperire oriunde în América de Sud, am de gând s-o accept imediat. Dar ai dreptate, e mai bine decât să stau la birou. Ce trebuie să fac ca să devin gardă prezidenţială?

- Trimite-mi CV-ul şi voi discuta cu persoanele potrivite despre faptul că am mare nevoie de tine. Le pot spune că e o ocazie rară să avem pe cineva de la DEA. Acum câţiva ani am făcut acelaşi lucru cu un agent de la CIA, iar acum vreo zece ne-a venit şi un agent special de la FBI. Se mai întâmplă, deşi nu foarte des. Uneori însă merită birocraţia şi provocările, dacă agentul este potrivit pentru postul respectiv.

- Mi-ar plăcea să încerc. Măcar aşa ies din birou, spuse Marshall, căruia începea să-i surâdă ideea. Dacă mai rămân acolo cinci luni sau mai mult, o să înnebunesc. Sau poate chiar o să-mi dau demisia. M-am gândit la asta.

Jack nu era surprins. Şi Bill bănuise acelaşi lucru şi nu voia să-l piardă.

- Ei bine, nu face asta, spuse calm Jack. Poate aşa rezolvăm problemele amândurora. Trimite-mi CV-ul tău şi o să pun o vorbă pentru tine unde trebuie. Uneori trebuie pur şi simplu să fii creativ.

Marshall încuviinţă din cap, brusc interesat de idee, deşi nu i se păruse foarte strălucită la început. Marshall voia acţiune, trăia pentru asta şi tânjea după adrenalină de când se întorsese.

Jack nu mai luă legătura cu el până la sfârşitul lunii octombrie. Iniţial, vorbise cu Bill şi obţinuse aprobarea de care avea nevoie de la superiori. îl verificaseră pe Marshall şi le plăcuse tot ce aflaseră. Iar, dacă Marshall era de acord, Jack voia ca Bill să pregătească documentul prin

care Marshall primea un an sabatic, putând veni apoi să lucreze la Casa Albă. Era o poziţie prestigioasă, iar când Jack îi dădu lui Marshall mai multe detalii, acesta fu entuziasmat. Ştia că nu e un post la fel de interesant ca munca sub acoperire, dar era mult mai bine decât să stea la birou, lucru care îl înnebunea, şi era o îndatorire extrem de apreciată.

După ce documentele pentru transfer se întoarseră cu aprobările necesare, Jack îl sună pentru a-l anunţa că începea lucrul de luni. Postul celuilalt agent, cel care murise din cauza unui atac de cord, fusese ocupat deja de un alt agent din Serviciile Secrete. Marshall era o excepţie. Era angajat doar pe perioada absenţei agentului care avea grijă de soţia lui. Se întrebă dacă ceilalţi agenţi din garda preşedintelui aveau resentimente faţă de el pentru că obţinuse o aprobare specială pentru acea slujbă. în acest caz, putea să facă faţă situaţiei.

în prima zi, Marshall era emoţionat. Nu era sigur la ce să se aştepte. Odată ce ajunse acolo, i se descriseră îndatoririle postului şi i se facu un tur al zonei în care urma să lucreze, incluzând Biroul Oval şi apartamentele private. Un consilier nu reuşi să-i arate decât o parte din apartamentele private, fiindcă prima-doamnă şi copiii tocmai serveau cina. Preşedintele zburase până la New York cu Air Force One, ca să ţină un discurs la ONU în acea seară, dar prima-doamnă rămăsese acasă. Persoana care conducea turul îi spuse că prima-doamnă lua deseori masa alături de copii când nu era nevoită să ia parte la întruniri oficiale. îi plăcea să-şi petreacă timpul cu copiii, care aveau şase, respectiv nouă ani. Cuplul prezidenţial ţinea mult la copii, iar preşedintele era adesea văzut jucându-se cu copiii la sfârşit de săptămână. Asta facea administraţia actuală să pară ceva mai relaxată, iar Casa Albă semăna mai mult cu un cămin. Fiica preşedintelui se furişase odată ca să vadă un dineu oficial şi fusese fotografiată privind pe furiş de

după balustrada scării principale. Fotografia era adorabilă, spusese un membru senior al Serviciilor Secrete, dar Marshall nu-şi amintea s-o fi văzut. Nu prea avusese de-a face cu copiii până atunci, nici când lucrase sub acoperire, nici altcândva. Copilul lui cu Paloma ar fi fost primul.

I se spuse să se prezinte pentru prima tură. Se îmbrăcase într-un costum negru, pe care îl cumpărase pentru serviciu şi venise devreme ca să i se facă turul Casei Albe şi să primească instrucţiunile necesare. Când plecase de la DEA pentru „anul sabatic", Bill îi urase noroc exprimându-şi speranţa că avea să-i priască noua lui misiune temporară, dar nu într-atât încât să abandoneze DEA definitiv. Bill îi promisese să-l caute din când în când ca să vadă cum se descurcă şi îi spuse clar că, dacă Marshall voia să se întoarcă în America de Sud şi să lucreze sub acoperire, DEA încă îl voia. Marshall îl asigură de faptul că nu se răzgândise şi că, între timp, intenţiona să îşi facă treaba cât mai bine în garda prezidenţială.

- Să ne faci mândri, îi spusese Bill Carter.
- Aşa voi face, domnule, îl asigurase Marshall cu un zâmbet, apoi plecase.

în prima dimineaţă, Marshall primi sarcina de a sta într-un anumit loc în faţa Biroului Oval şi să-l urmeze pe preşedinte dacă pleca undeva. Alţi trei agenţi din Serviciile Secrete erau prin preajmă. Nimeni nu se aştepta ca preşedintele să iasă din birou înainte de ora prânzului, când urma să servească masa împreună cu familia. Apoi avea o după-amiază plină de întâlniri, tot în Biroul Oval. Supervizorul lui Marshall îi spuse că preşedintele avea programate o serie de teleconferinţe şi întâlniri în persoană pentru restul zilei, unele cu alţi preşedinţi de stat străini.

Marshall stătea deja în acelaşi loc de două ore, ca o statuie într-un costum, cu „spaghete" în ureche, denumirea... jargon care circula printre agenţi pentru casca şi firul pe care aceştia le purtau ca să ţină mereu

legătura prin radio. Casca lui Marshall era pornită, iar el era atât de plictisit că se străduia să nu adoarmă în picioare. Câteva femei drăguţe trecură grăbite pe lângă el, ducând hârtii, dosare şi iPaduri. Marshall se holbă la pantofii lui o clipă, când văzu două picioare micuţe apărând în faţa lui. Erau încălţate în pantofiori roz, cu fundiţe. În clipa în care le zări, Marshall îşi ridică privirea. O fetiţă cu părul blond, prins în codiţe, căreia îi lipseau dinţii din faţă, îl privea cu o expresie foarte serioasă. Purta o fustă gri şi un pulover roz. Era incredibil de drăguţă şi îl studia atentă pe Marshall. Era chiar mai drăguţă decât în poze şi avea nişte ochi mari, albaştri, care îl priveau fix. Marshall fu uimit de privirea ei intensă, directă. Spre surprinderea lui, fiica în vârstă de şase ani a preşedintelui nu era însoţită.

- Nu te-am mai văzut până acum, spuse fetiţa pe un ton hotărât. E prima ta zi?

- Da, am început de astăzi, răspunse el, vorbind de parcă ar fi avut de-a face cu un adult care îi pusese aceeaşi întrebare, pentru că nu era sigur cum să i se adreseze şi nu se aşteptase să îl ia la întrebări.

- Îţi place? întrebă ea politicoasă.

Marshall încuviinţă din cap, încercând să nu zâmbească amuzat. Fetiţa arăta ca un spiriduş micuţ şi haios. Nu se aşteptase să o întâlnească sau să vorbească cu ea.

- Da, foarte mult, răspunse el. Toată lumea e foarte de treabă, adăugă el, întrebându-se dacă fetiţa se plimba mereu prin Casa Albă de capul ei şi de ce nu era la şcoală.

- Pe mine mă cheamă Amelia. El e tatăl meu, spuse ea, arătând spre Biroul Oval, iar Marshall încuviinţă din cap. Ai făcut cunoştinţă cu tati?

- Nu, nu încă. A fost ocupat toată dimineaţa.

Amelia dădu din cap aprobator, de parcă s-ar fi aşteptat la asta, apoi îi răspunse la întrebarea lui nerostită.

- Şi eu sunt ocupată de obicei, dar copiii de la şcoală s-au îmbolnăvit de varicelă, şi mama nu vrea să mă îmbolnăvesc şi eu. Cică îţi ies bube şi te mănâncă. Tu ai făcut vreodată varicelă?

- Cred că da, nu mai ţin minte, răspunse Marshall pe un ton serios, continuându-şi conversaţia cu noua lui prietenă cu pantofiori roz.

- Ei bine, eu nu sunt bolnavă, aşa că n-o să iei de la mine atunci. Fratele meu a făcut anul trecut, dar nu am luat nici atunci, aşa că mami nu vrea să mă îmbolnăvesc acum. Martha, guvernanta noastră, e bolnavă de gripă. Mami s-a dus la coafor, aşa că am venit în vizită, în ce te costumezi de Halloween?

Marshall rămase surprins şi începu să râdă.

- Nu ştiu, nu m-am gândit la asta, răspunse el.

Nu mai purtase un costum de Halloween de douăzeci de ani.

- Ar trebui să te gândeşti, spuse ea solemn. Halloweenul e mâine.

- Tu în ce te costumezi? întrebă Marshall.

Conversaţia îi făcea plăcere. Amelia era foarte inteligentă şi amuzantă. Parcă nu se mai plictisea atât de mult stând în faţa Biroului Oval. Era cu siguranţă mai interesant decât să stea la birou zi de zi.

- Voiam să fiu Cenuşăreasa, dar mi-e greu să merg în pantofiori şi mi-e frică să nu cad, aşa că o să mă deghizez în şoarece. Pot să mă încalţ cu pantofiorii de balet şi să-mi iau un tutu, adăugă ea cu o expresie mulţumită.

- Un şoricel într-un tutu, zâmbi Marshall. Ce idee grozavă!

- Fratele meu o să fie vampir. Tati i-a cumpărat nişte sânge artificial. Mami spune că o să facă mizerie peste tot, chicoti ea.

Ideea că preşedintele Statelor Unite mersese să-i cumpere sânge artificial fiului său ca să se deghizeze în vampir i se părea un lucru foarte firesc lui Marshall. El nu

făcuse nici pe departe lucruri atât de normale în ultimii şase ani, dar pesemne că aşa faceau oamenii care aveau familie şi copii. în aceeaşi clipă, uşa Biroului Oval se deschise şi preşedintele rămase în cadrul ei, surprins să-şi vadă fata vorbind cu unul dintre agenţii de la Serviciile Secrete însărcinat cu paza uşii. Se uită la Marshall şi zâmbi, apoi îşi coborî privirea la fiica sa cu o expresie nedumerită.

- Ce faci aici de capul tău, domnişoară?

- Martha e bolnavă, şi mami e la coafor. I-am spus de sângele artificial pe care l-ai cumpărat pentru Brad. El nu vrea să se deghizeze în nimic, spuse ea, arătând spre Marshall. A uitat că Halloweenul e mâine. I-am povestit despre şoarecele meu.

- Cred că e aproape ora prânzului. Mami o să se întrebe pe unde umbli. I-ai spus că vii aici?

Preşedintele vorbea la fel ca orice alt părinte. Amelia afişă imediat o expresie sfârşită.

- E ocupată.

în plus, fetiţei îi plăcea mult să se furişeze şi să-şi viziteze tatăl. Făcea asta ori de câte ori se putea.

- Te duc înapoi sus, spuse preşedintele, apoi se întoarse spre Marshall cu o expresie prietenoasă. Mulţumesc că ai avut grijă de fiica mea. Are mulţi prieteni la Casa Albă.

Amelia adora să apară pe neaşteptate la biroul tatălui ei. Preşedintele dispăru în liftul privat, iar Amelia se întoarse şi îi facu cu mâna lui Marshall, apoi intră în lift şi îi strigă, înainte ca uşile să se închidă:

- Vin mâine să-ţi arăt costumul!

Cu această promisiune, îi mai facu o dată cu mâna, apoi ea şi tatăl ei dispărură.

- E drăguţă, nu-i aşa? spuse una dintre asistentele preşedintelui, trecând grăbită pe lângă el cu braţele încărcate de cărţi. Amândoi sunt, şi ea, şi Brad. Are nişte

copii foarte drăguţi. Mereu trec pe-aici. E unul dintre avantajele postului.

Marshall nu fusese entuziasmat să lucreze la Serviciile Secrete, fiindcă i se păruse un post plictisitor, deşi nu la fel de plictisitor ca cel ocupat la Pentagon. însă nu se aşteptase să găsească o asemenea atmosferă familială creată de copiii preşedintelui. Spre surprinderea lui, era nerăbdător să o vadă pe Amelia costumată în şoarece. Se întreba dacă copiii aveau să treacă şi pe la birou ca să ceară bomboane. Acum, că o întâlnise pe Amelia, avea sentimentul că face şi el parte din familie. Nu mai era vorba de un simplu job, iar lui Marshall îi plăcea asta. Faptul că văzuse calitatea umană care-i caracteriza pe membrii familiei preşedintelui îi dădea o altă măsură a jobului.

Preşedintele se întoarse peste zece minute şi dădu mâna cu Marshall.

- Sper că Amelia nu te-a torturat cu întrebările. îi place să-şi facă noi prieteni.

- Absolut deloc. Mi-a povestit despre costumul ei de Halloween şi despre sângele artificial pentru fiul dumneavoastră.

- Bănuiesc că o să văd sânge artificial peste tot mâine. Mai ales pe noua canapea albă, pe care a cumpărat-o soţia mea, şi bineînţeles că o să dea vina pe mine. Amelia zicea că ar trebui să vin costumat mâine la lucru, îi spuse preşedintele noului agent de la Serviciile Secrete, măsurându-l în acelaşi timp din priviri.

îi plăcea că agentul fusese prietenos cu fiica lui, şi Amelia îi confirmă că era un tip cumsecade, iar preşedintelui i se părea un om agreabil.

- Mă gândeam să mă deghizez în Superman, continuă el, dar nu ştiu ce părere ar avea presa despre un preşedinte în colanţi.

Amândoi se amuzară de gluma preşedintelui, apoi acesta se întoarse în Biroul Oval ca să se întâlnească cu un

şef de stat din Orientul Mijlociu. Marshall aflase deja că prim-ministrul Marii Britanii urma să aibă o întâlnire cu preşedintele în ziua următoare, deşi, probabil, nu avea de gând să se costumeze. Imaginea preşedintelui costumat în Superman îl facu pe Marshall să râdă. Nu se mai simţea la fel de încordat, deşi era prima dimineaţă la noul lui serviciu, mai cu seamă unul de acest fel. Era foarte diferit de ceea ce făcea de obicei, lucrând sub acoperire pentru DEA. Marshall şi preşedintele nu se mai întâlniră până la sfârşitul zilei.

Phillip Armstrong ieşi din Biroul Oval la ora şapte, salută pe toată lumea şi îi zâmbi lui Marshall.

- Ţi-a plăcut prima ta zi? întrebă el.

îi plăcea cum arăta Marshall şi îl remarcase de la bun început, chiar şi înainte să o cunoască pe Amelia. Marshall încuviinţă cu un zâmbet.

- A fost o primă zi foarte interesantă, domnule. Mulţumesc. Şi mi-a făcut plăcere să o cunosc pe fiica dumneavoastră.

- în garda cui ai mai lucrat înainte?

Preşedintele presupunea că Marshall mai lucrase ca agent în garda vreunui fost preşedinte sau a vreunui alt demnitar.

- De fapt, am fost transferat temporar de la DEA. Am lucrat sub acoperire în America de Sud în ultimii şase ani. Ultimele opt luni le-am petrecut la Pentagon, aşteptând următoarea misiune. M-au trimis aici cu titlul de împrumut în slujba dumneavoastră, zâmbi Marshall.

- Sunt sigur că ţi se pare foarte plictisitor, spuse preşedintele, ridicând o sprânceană.

Era impresionat de experienţa profesională a lui Marshall. Tipii care lucrau sub acoperire pentru DEA alcătuiau o elită dură şi duceau o viaţă complet diferită în cele mai grele condiţii, riscându-şi pielea zi de zi.

- Nu, domnule. Doar diferit. La Pentagon e mult mai linişte decât aici.

în jurul lui se întâmplau multe lucruri. Marshall era mai degrabă un observator pasiv, dar vigilent, doar dacă pe tot parcursul zilei preşedintele nu cumva pleca în altă parte, ceea ce nu se întâmplase, încă de dimineaţă fusese ocupat în Biroul Oval şi nu ieşise decât ca să-şi conducă fiica la etaj.

- Ei bine, îţi urez bun venit în Casa Albă. Sper să te simţi bine aici. Ne bucurăm să te avem în echipă, spuse cordial preşedintele.

Apoi merse să vorbească cu una dintre secretarele lui, urcă în liftul privat imediat după aceea şi dispăru la etaj. Phillip Armstrong părea un om liniştit şi familist. Fusese de treabă cu Marshall şi îl făcuse să se simtă ca acasă în prima lui zi de lucru. Era un tip fermecător, iar sondajele arătau că majoritatea americanilor erau de aceeaşi părere.

Când Marshall plecă de la Casa Albă, după prima zi de lucru, ajunse la concluzia că fusese o zi bună. Nu mai vâna răufăcători, nu mai încerca să le distrugă planurile şi nici nu mai organiza transporturi pentru tone de cocaină către Africa, Caraibe sau Statele Unite. Acea zi i se păruse una normală, deşi lucra la Casa Albă şi vorbea cu preşedintele Statelor Unite. Marshall începea să creadă că poate nu era chiar aşa de rău, cel puţin pentru o vreme. îi făcuse plăcere să o cunoască şi pe fetiţa preşedintelui. Conduse cu zâmbetul pe buze până la apartamentul lui mobilat şi utilat din Georgetown şi, în seara aceea, se simţi ca şi când s-ar fi întors acasă, deşi pereţii erau goi, iar decoraţiunile lipseau cu desăvârşire. Privind în jur, se gândi că trebuia să facă ceva ca să mai înveselească puţin atmosfera, de parcă privea apartamentul cu alţi ochi. Pentru prima oară de când plecase din Columbia şi aflase de moartea Palomei şi a copilului, se simţea din nou viu. O fetiţă cu codiţe împletite şi pantofiori roz, sclipitori îl înduioşase şi îi făcuse ziua frumoasă.Capitolul 4

Ziua următoare la Casa Albă fu mult mai activă decât prima. Marshall făcu parte dintr-un grup de şase bărbaţi din Serviciile Secrete desemnaţi să-l însoţească pe preşedinte, cu elicopterul, până la o întâlnire ce avea loc la Camp David cu premierul britanic. Rămaseră acolo până după prânz, apoi preşedintele ţinu un discurs în faţa Congresului. Se întoarseră la Casa Albă abia spre seară. Fusese o zi interesantă, iar prim-ministrul britanic şi consilierii lui fuseseră foarte prietenoşi cu toată lumea. Agenţii de la Serviciile Secrete americane şi omologii lor din Marea Britanie stătuseră de vorbă şi se simţiseră bine împreună. în plus, oamenii pe care îi cunoştea erau şi ei interesanţi. Marshall avusese ocazia să discute cu ceilalţi agenţi de la Serviciile Secrete cât timp preşedintele şi prim-ministrul serviseră masa. Păreau să fie relaxaţi, afişând o atitudine detaşată, dar, de fapt, erau mereu în alertă. Unul dintre ei facea asta de peste douăzeci de ani, dar ceilalţi erau mai apropiaţi de vârsta lui Marshall. Erau curioşi să afle cu ce se ocupase Marshall la DEA, mai ales după ce acesta le spusese că se întorsese recent dintr-o misiune de şase ani în America de Sud, ceea ce însemna că se infiltrase în cartelurile de droguri sud-americane. Cu asta, le câştigă imediat respectul.

- Sunt sigur că e o schimbare al naibii de mare, spuse unul dintre agenţii mai tineri, admirativ. Mă gândeam şi eu să intru în DEA, dar m-am căsătorit imediat după ce am absolvit facultatea şi nu poţi face aşa ceva dacă ai şi familie. Marshall se gândi imediat la Paloma şi la copilul lor şi încuviinţă din cap. Ai noroc că ai scăpat întreg de-aco- lo, continuă agentul. Am auzit tot felul de poveşti nasoale.

„Da, femeia pe care o iubeam şi copilul pe care îl purta în pântece au fost ucişi în chip de răzbunare", îi trecu prin minte lui Marshall, dar nu dădu glas gândului.

- Da, există destule poveşti nasoale, aprobă Marshall, dar nu mai spuse nimic altceva despre el; era

obişnuit să-şi ascundă adevărata identitate, chiar şi acum. Cât timp eşti acolo nu te gândeşti la asta. Faci ce trebuie să faci. Dar ceea ce faceţi voi aici e la fel de important. Poate chiar mai important. îi asiguraţi protecţie preşedintelui Statelor Unite. Asta e o sarcină foarte importantă. Eu nu făceam decât să-i urmăresc pe traficanţii de droguri şi să încerc să le compromit afacerile.

Toată lumea ştia că era aproape imposibil, dar Marshall reuşise să împiedice mai multe operaţiuni ale cartelurilor. După standardele lui, nu făcuse îndeajuns, dar potrivit superiorilor lui şi rapoartelor redactate despre el, aportul lui fusese uriaş, mai ales datorită informaţiilor cu care venise de acolo. Râul avea să fie vânat multă vreme. Marshall nu le spuse nimic despre toate acestea celorlalţi.

- A trebuit să pleci pentru că cineva te-a demascat? întrebă unul dintre ei, curios să afle mai multe despre el şi despre munca lui.

- Cineva a ciripit, spuse simplu Marshall. A trebuit s-o şterg rapid de-acolo.

în privirea lui nu se citea nimic despre cât de dureroasă fusese plecarea lui şi despre ceea ce lăsase în urmă.

- Ce viaţă dură! Probabil te bucuri că te-ai întors acasă.

în loc de răspuns, Marshall oftă. Adevărul era că nu se bucura deloc. Tânjea după viaţa lui de dinainte şi considera că prezenţa lui în Washington era doar temporară. Convingerea că avea să se întoarcă la munca sub acoperire într-o bună zi era singurul lucru care îl facea să nu se dea bătut.

- E altceva, spuse sec, Marshall.

Noii lui colegi îşi amintiră ce se spunea despre agenţii sub acoperire: că ajungeau să fie dependenţi de această muncă.

- Probabil că vorbeşti foarte bine spaniola, spuse un alt agent, pe un ton plin de respect.

Marshall râse. Toată lumea observase cât de modest şi de discret era.

- Uneori, o vorbesc mai bine decât engleza, spuse el. N-am mai vorbit engleza de şase ani. Devii altcineva şi uiţi cine ai fost sau cine eşti cu adevărat. La început, totul pare destul de ciudat, dar după o vreme devine singura viaţă pe care o ştii.

încă mai citea ziarele din America de Sud, mai des decât pe cele din America de Nord, şi urmărea programe spaniole la televizor, dar nu le spuse asta, fiindcă nu voia să pară ciudat.

- Deci ai terminat-o cu DEA? întrebă celălalt agent, cu interes.

- Sper că nu, răspunse încet Marshall. Mi se potriveşte. Poţi face mai multe lucruri şi să le cam încurci planurile traficanţilor. Poate că am ajuns dependent de adrenalină.

Toată lumea cunoştea o mulţime de agenţi care fuseseră ucişi la datorie lucrând pentru DEA, chiar şi în Statele Unite.

- Ai parte de adrenalină şi în slujba asta. Eu mă gândesc de multe ori cât de nasol trebuie să se fi simţit gărzile lui Kennedy după ce a fost împuşcat. Făceau tot posibilul, dar uneori se mai întâmplă şi tragedii... chiar dacă faci totul ca la carte, tot o dai în bară.

- La fel se întâmplă şi când lucrezi sub acoperire. Nu ştii niciodată cum se va sfârşi, dacă scapi sau nu cu viaţă.

încuviinţară cu toţii în tăcere. Erau de acord. întâlnirea cu premierul britanic se termină şi se mutară la Congres, unde rămaseră alături de preşedinte şi nu mai avură timp să stea de vorbă. Fusese însă o conversaţie interesantă, iar ceilalţi aflaseră câte ceva despre Marshall. Nu vorbea mult despre el şi încă încerca să se adapteze la

noua activitate, dar se vedea că era foarte serios şi conştiincios.

Marshall nu se relaxă deloc până când preşedintele se întoarse în Biroul Oval şi Amelia îşi facu apariţia în costumul ei de şoarece, cu pantofiorii roz de balet şi tutuul, la ora patru. Cineva îi pictase mustăţi de şoarece pe faţă. Zâmbea şi ţopăia, strecurându-se printre birouri, intra şi ieşea în fugă din birouri şi, când ajunse în faţa lui Marshall, îi zâmbi larg. Ţinea în mână un dovleac de Halloween din plastic, deja plin pe jumătate cu bomboane, iar câteva dintre secretare veniseră pregătite şi mai adăugară câteva bombonele în dovleac. Lui Marshall îi părea rău că nu avea nimic să-i dea. Nu se gândise să cumpere bomboane pentru copii. La câteva minute după Amelia, apăru şi fratele ei, un băiat drăguţ şi serios, într-un costum de vampir, cu sânge artificial picurându-i din colţurile gurii. Purta colţi falşi din plastic şi îi scutură politicos mâna lui Marshall.

- El e fratele meu, Brad, îl prezentă Amelia.
- Marshall Everett, se recomandă el, scuturând mâna băiatului. Sângele ăla arată foarte tare, spuse el plin de admiraţie, iar băiatul de nouă anişori îi zâmbi încântat.

Marshall nu putea decât să-şi imagineze dezastrul provocat de sângele fals ce picura de pe faţa lui.

- Mergeţi după bomboane? întrebă Marshall.

Amelia se arătă imediat dezamăgită şi oftă.

- Tati nu ne lasă. Ar trebui să luăm nişte agenţi cu noi şi n-ar fi distractiv. Trebuie să rămânem acasă. „Acasă" fiind, desigur, Casa Albă, dar câţiva dintre angajaţi deja le oferiseră bomboane. Dar am fost la parada de la şcoală, spuse mândră Amelia.

în acest timp, fratele ei bătu la uşa Biroului Oval, şi o voce cunoscută îi invită înăuntru. Rămaseră acolo cu tatăl lor o jumătate de oră. Ieşiră împreună cu preşedintele, care avea sânge artificial pe cămaşă şi cravata pătată. Preşedintele îl privi mâhnit pe Marshall, care zâmbi.

- Văd că aţi fost atacat de un vampir, domnule.

- Ai grijă să nu te prindă şi pe tine, îl avertiză preşedintele.

Brad izbucni în râs, iar una dintre secretare trecu pe lângă ei şi le
dădu copiilor câte o ciocolată, zâmbind.

- Acum mergem la bucătărie, anunţă Amelia.

Era mai prietenoasă şi mai vorbăreaţă decât fratele ei, care îi părea timid lui Marshall. Amelia avea prieteni peste tot şi se purta de parcă îl cunoştea pe Marshall de ani de zile. Deja îl considera unul dintre nenumăraţii ei prieteni. Copiii o şterseră curând, cu dovlecii de plastic aproape plini, iar preşedintele se întoarse la lucru. Marshall şi ceilalţi trei bărbaţi rămaseră la datorie în faţa uşii.

- Sunt nişte copii tare drăguţi, remarcă unul dintre ceilalţi bărbaţi. Sunt convins că nu duc o viaţă uşoară.

Dar era singura viaţă pe care o cunoscuseră. Tatăl lor fusese ales preşedinte în urmă cu doi ani, aşa că Amelia avea patru ani când se mutaseră aici, iar Brad şapte. Preşedintele făcuse parte din Senat opt ani înainte să fie ales, aşa încât aceasta era singura viaţă pe care copiii o cunoşteau şi care n-avea să se schimbe prea curând. Dacă sondajele se menţineau, preşedintele urma să fie ales pentru al doilea mandat, ceea ce însemna că Amelia urma să aibă doisprezece ani când vor fi plecat de la Casa Albă, iar Brad avea să fie deja la liceu. Era un loc interesant unde să-ţi petreci copilăria şi să ai o viaţă privilegiată, indiferent cât de normal îi trata tatăl lor.

în ziua următoare, Marshall o întâlni pe prima-doamnă pentru întâia oară. Era o versiune mai înaltă şi chiar mai drăguţă a Ameliei şi la fel de timidă ca Brad. Copiii semănau cu amândoi părinţii. Marshall şi-o putea imagina uşor pe Amelia preşedinte al Statelor Unite într-o bună zi, cu tot cu costumul de şoarece şi codiţele ei împletite. Mama lor era o femeie blândă şi inteligentă, care profesase ca avocat şi absolvise şefă de promoţie la Yale. Ea şi preşedintele fuseseră colegi la facultatea de drept şi, la

puţin timp după ce se căsătoriseră, ea renunţase la propria carieră când soţul ei fusese ales senator. Era o soţie dedicată şi susţinea multe cauze caritabile, încercând să îmbunătăţească vieţile săracilor. Era o susţinătoare ferventă a tuturor programelor de combatere a sărăciei, mai ales a celor dedicate copiilor. Evita toate controversele şi problemele delicare, nu îşi asuma nici o poziţie politică agresivă şi era o soţie model. Era partenera perfectă a preşedintelui Statelor Unite. învăţase franceza şi spaniola când soţul ei devenise preşedinte, iar actualmente studia chineza. Avea patruzeci şi doi de ani, fiind cu patru ani mai tânără decât soţul ei. Era frumoasă, avea o siluetă de invidiat, juca tenis, schia excelent şi se antrena cu un instructor personal în fiecare dimineaţă la ora şase. Iar americanii o adorau. Timiditatea moderată a Melissei Armstrong, în ciuda inteligenţei sale remarcabile, o făcea cu atât mai plăcută. Soţul ei afirma cu fiecare ocazie că datorită ei câştigase alegerile. Cei doi semănau întru câtva cu soţii Kennedy, dar într-o manieră mai modernă şi mai modestă. Nu erau ostentativi şi dădeau dovadă de naturaleţe mult mai populari şi mai îndrăgiţi decât orice altă familie prezidenţială din ultima vreme.

A doua zi după Halloween, Marshall o întâlni la un dineu oficial şi fu impresionat de felul în care arăta în rochia neagră de seară, care îi acoperea un umăr şi îl lăsa pe celălalt dezgolit. Melissa îi remarcă imediat prezenţa şi ţinu să-l salute în răstimpul dintre doi oaspeţi.

- Amelia mi-a povestit despre tine, spuse ea cu căldură, afişând acel zâmbet timid atât de cunoscut.

Ceva din felul ei de a fi îi aminti imediat lui Marshall de Lady Diana când era tânără. Era acelaşi gen de frumuseţe blondă, dar într-un fel american.

- Fiica dumneavoastră e fantastică, o complimentă Marshall, iar fiul dumneavoastră e foarte chipeş, deşi era plin de sânge artificial de vampir când l-am văzut.

Melissa îşi dădu ochii peste cap auzind aceasta şi scoase un oftat.

- Ar trebui să vezi cum arată noua noastră canapea albă.

Preşedintele prezisese acest lucru, dar cumpărase sângele oricum,
ca să-i facă fiului său pe plac. De multe ori încerca să se revanşeze cumva faţă de ei pentru stilul de viaţă restrictiv la care îi obliga. Nu se puteau ascunde de faptul că trăiau în Casa Albă şi nu puteau face multe activităţi „normale" Asta nu o deranja pe Amelia, dar îl supăra pe Brad de multe ori. Băiatul se înscrisese recent în clubul de fotbal pentru băieţi de la şcoală, dar era, inevitabil, însoţit de şase agenţi din Serviciile Secrete la fiecare antrenament sau meci.

Prima-doamnă reveni apoi la îndatoririle sale, dar conversaţia ei cu Marshall fusese scurtă şi prietenoasă, iar preşedintele îi adresă şi el câteva cuvinte prietenoase în acea seară. Pentru prima oară în carieră, Marshall avu impresia că fusese primit într-o familie, că nu era un simplu job. Asta îl facea să îşi îndrăgească munca mult mai mult decât se aşteptase. Iar dineul oficial din acea seară se dovedi un eveniment elegant pentru o sută patruzeci de oaspeţi, dat în onoarea prinţului-moştenitor al Japoniei şi a soţiei acestuia. Era o seară spectaculoasă, genul tipic de eveniment social ţinut de administraţia prezidenţială. în doar câteva zile, Marshall avusese ocazia să vadă familia prezidenţială în mai multe ipostaze, de la Halloween la dineuri oficiale şi întâlniri la Camp David. Slujba nu era stresantă decât atunci când preşedintele se deplasa dintr-un loc în altul. Cu acest prilej, toţi agenţii care îl însoţeau trebuiau să fie în alertă şi gata să-l apere în fiecare clipă. Preşedintele era un individ relaxat, cu o atitudine detaşată, iar uneori era greu de protejat de un eventual atac tocmai din cauza aceasta. Era întotdeauna dispus să dea mâna cu cineva sau să se oprească undeva unde nu plănuise, ceea

ce le îngreuna şi mai mult slujba agenţilor din Serviciile Secrete.

Preşedintele Armstrong procedă astfel în cea de-a doua săptămână a lui Marshall, când insistă să se oprească la un magazin ca să cumpere ceva pentru soţia lui; dădu buzna în magazin neanunţat, înconjurat de agenţii din Serviciile Secrete, în frunte cu Marshall. Melissa făcuse aluzie la ceva cu o noapte înainte, aşa că Phillip voia să-i facă o surpriză şi să cumpere el însuşi obiectul respectiv. Cumpărătorii surprinşi, care voiau să dea mâna cu el, îl înconjurară imediat, deşi paznicii magazinului faceau tot posibilul ca să dea o mână de ajutor agenţilor. Doi dintre agenţii de la Serviciile Secrete reuşiră în sfârşit să-l convingă să aştepte afară, în maşină, în timp ce cumpărară geanta dorită de Melissa. Soţia lui intenţiona s-o asorteze la costumul pe care urma să-l poarte de Ziua Recunoştinţei. Preşedintele era încântat că reuşise să i-o cumpere, iar agenţii de la Serviciile Secrete răsuflară uşuraţi când îl văzură înapoi în maşină.

- Mă sperie groaznic când face chestii de-astea, îi spuse lui Marshall şeful agenţilor după ce preşedintele ajunsese în siguranţă la următoarea întâlnire. îmbătrânesc cu zece ani de fiecare dată când se hotărăşte să se oprească undeva la întâmplare. Când e cu copiii, face asta tot timpul. Nici nu-şi dă seama cât de periculos e.

Oprirea neplanificată de la magazin îl neliniştise şi pe Marshall. Fusese permanent cu ochii-n patru, scanând mulţimea în căutare de indivizi şi activităţi suspecte. Dar opririle neaşteptate erau mai puţin periculoase decât cele unde era aşteptat, fiindcă un individ cu probleme mintale sau o grupare teroristă putea plănui mult mai uşor un atac. însă nici opririle neplanificate nu erau uşoare pentru agenţi, dar preşedintele adora să le facă, fiindcă îi creau impresia unei vieţi cât de cât normale. Prima-doamnă era întotdeauna mai raţională şi mai uşor de convins. în plus, îşi facea griji pentru siguranţa copiilor. Preşedintelui

Armstrong îi plăcea nespus să fie spontan şi era renumit pentru asta. Rareori făcea ce i se spunea, ceea ce îi ţinea mereu în alertă pe cei din jur.

Familia prezidenţială îşi petrecu Ziua Recunoştinţei la Camp David, alături de rudele pe care le invitaseră acolo, iar lui Marshall îi facu plăcere să lucreze toate cele patru zile. Majoritatea celorlalţi agenţi aveau familii sau pe cineva alături de care voiau să-şi petreacă sărbătorile. Marshall nu avea pe nimeni, aşa că prefera să lucreze decât să stea singur în apartament. Din acest motiv îi ţinu locul unuia dintre colegii săi în fiecare zi, spre recunoştinţa tuturor. Erau surprinşi că nu avea planuri, dar petrecuse şase ani în misiuni sub acoperire în America de Sud şi nu avea pe nimeni cu care să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei în Statele Unite.

Marshall descoperi că se simţea bine să facă parte din anturajul de vacanţă al familiei prezidenţiale, chiar şi de la distanţă. Era ceva neaşteptat. Nu era tratat ca un robot care stătea pe lângă ei. Jucă fotbal cu Brad şi discută de câteva ori cu Amelia. Atât preşedintele, cât şi prima-doamnă îi mulţumiră pentru amabilitatea pe care o arăta faţă copiii lor şi îl avertizară să nu îi lase să profite de el sau să îi permită Ameliei să vorbească prea mult. Cumpăraseră un câine labrador negru, care era foarte energic, iar Marshall se jucă şi cu el. Era cea mai fericită Zi a Recunoştinţei pe care o petrecuse de multă vreme şi îi plăcea pe ceilalţi agenţi. Se înţelegeau bine, erau o adevărată echipă şi îşi luau serviciul foarte în serios.

Când Bill Carter se interesă despre Marshall la superiorii lui, află că acesta se descurcă foarte bine şi că se integrase fără probleme, mai ales în raporturile cu familia prezidenţială, iar preşedintele îl ceruse special de câteva ori, îndeosebi la sfârşit de săptămână, fiindcă se înţelegea foarte bine cu copiii.

- Nu sunt sigur dacă vi-l trimitem înapoi la anul, îi spuse lui Bill superiorul lui Marshall din Serviciile Secrete. Poate nici n-o să vrea să se întoarcă la munca de teren.

- Nu fi aşa sigur, spuse Bill Carter, cunoscând personalitatea lui Marshall. Are asta în sânge. Dar mă bucur că se descurcă bine. Readaptarea nu a fost uşoară deloc şi îmi făceam griji pentru el. S-au întâmplat nişte lucruri urâte când l-am scos de-acolo. Dar se pare că a început să-şi revină. Unii agenţi nu reuşesc să treacă niciodată peste lucrurile pe care au fost nevoiţi să le îndure din cauza noastră, spuse Bill.

Pentru o clipă, se simţi vinovat. Văzuse de prea multe ori bărbaţi care nu-şi mai reluau viaţa după ce se întorceau şi nu reuşeau să uite persoanele pe care le lăsaseră în urmă. Se temuse că Marshall avea să fie unul dintre ei, fiindcă păruse lipsit de viaţă o vreme. Dar timpul pe care îl petrecuse alături de preşedinte, de soţia lui şi mai ales de copii părea să-l readucă la viaţă. Bill era bucuros să audă asta şi fericit să afle că Marshall se descurca bine şi îşi îndeplinea îndatoririle de serviciu la fel de eficient ca întotdeauna. Indiferent ce făcea, Marshall era un agent dedicat.

Marshall ceru să lucreze şi de Crăciun şi se duse apoi la schi în Aspen cu familia prezidenţială. Schie şi el alături de Brad, în timp ce Melissa îi dădea lecţii Ameliei. Melissa fusese campioană la schi în tinereţe, iar Amelia se descurcă uşor pe pârtie. Doar preşedintele schie foarte puţin şi rămase acasă în cea mai mare parte a timpului, fiind extrem de ocupat. îi ceru în schimb lui Marshall să-i ţină companie lui Brad, fiindcă se număra printre cei mai tineri agenţi. Brad adora să petreacă timp cu el şi, uneori, când glumeau împreună, Marshall îi vorbea în spaniolă, iar Brad se amuza mereu la asta. Prima-doamnă îl auzi într-o zi şi i se adresă într-o spaniolă aproape perfectă, luându-l prin surprindere. Apoi discutară câteva minute în spaniolă. Melissa îl întrebă cum învăţase limba, iar Marshall îi

răspunse că trăise în America de Sud timp de şase ani. Apoi, Melissa îşi aminti că Marshall lucrase sub acoperire pentru DEA. Era curioasă în privinţa activităţii sale profesionale, dar ezita să-l întrebe direct. Brad era singurul care îl tot îmboldea să-i spună poveşti de îndată ce află de la ceilalţi agenţi despre asta, dar Marshall nu îi făcea pe plac. Brad spunea că vrea să lucreze pentru CIA într-o bună zi, iar Marshall îl tachina mereu că era mai bine la DEA. Se înţelegea uşor cu amândoi copiii şi le purta un profund respect părinţilor pentru felul în care se purtau cu copiii lor şi erau prietenoşi cu angajaţii. îi păru rău să plece din Aspen, unde se simţise bine schiind şi relaxându-se alături de Melissa şi de copii.

După ce se întoarseră în Washington, Marshall reveni la postul lui din faţa Biroului Oval. încă nu avea o viaţă personală şi nici nu voia asta. Nu-l interesau femeile pe care le cunoştea la birou. Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă, după ce îi pierduse pe Paloma şi pe copil şi după decesul părinţilor săi cu atâţia ani în urmă, era că nu voia să iubească pe nimeni ca să mai sufere încă o pierdere. Serviciul îi era suficient.

Iarna şi primăvara fură ocupate cu dineuri oficiale, întâlniri politice, o călătorie în Europa, alta în Asia, încă una în Australia, apariţii în Texas, California şi în alte state, precum şi o şedere scurtă în Oklahoma, când statul fusese devastat de o serie de tornade, iar preşedintele venise personal să vadă pagubele. Spre uimirea lui Marshall, când lucrurile se liniştiră în mai, îşi dădu seama că se întorsese din Columbia de cincisprezece luni şi lucra pentru preşedinte de şapte.

Când împlini treizeci de ani, Amelia îi confecţionă o felicitare de ziua lui, pe care i-o oferi alături de o prăjitură cu o lumânare în ea. Brad îi dădu cadou o minge de fotbal cu autograful lui Aaron Rodgers, pe care o primise în dar şi la care ţinea foarte mult. Marshall ezită iniţial să o accepte,

dar Brad insistă, şi Marshall îi promise că o va pune la loc de cinste în apartamentul lui, în care domnea în continuare o atmosferă sumbră şi dezolantă. Tot avea de gând să-l amenajeze, dar acum nu mai avea timp. încă nu se simţea ca acasă în Georgetown. Ultimul loc în care se simţise ca acasă fusese coliba lui din tabăra lui Râul, dar asta datorită Palomei.

Nu se mai gândea la ea la fel de des, deşi imaginea femeii, cu pântecul mare şi rotund, îl bântuia încă. în subconştient, îi stăruia gândul de a-l căuta şi de a-l ucide pe Râul. Auzise de la surse din interiorul DEA că operaţiunile acestuia fuseseră grav afectate şi că se întorsese în Columbia, dar într-un alt loc. DEA plasase un alt agent sub acoperire în tabăra lui, care lucra pe un post mai puţin însemnat. Nimeni nu mai reuşise să se infiltreze în organizaţie la acelaşi nivel ca Marshall. Râul avea şi mai mare grijă acum; învăţase o lecţie dureroasă când aflase că Marshall îl trădase şi îl păcălise timp de trei ani. însă Râul câştigase în cele din urmă, atunci când o ucisese pe Paloma şi îi răpise lui Marshall tot ce avea mai drag pe lume.

în iulie, Marshall primi un telefon de la Bill Carter cu veşti noi. Strânseseră suficiente informaţii ca să atace din nou tabăra lui Râul. Raidul fusese un succes deplin: Râul fusese ucis, alături de doi dintre fraţii lui. Bill ţinu să-l anunţe pe Marshall, crezând că acesta avea să se simtă uşurat. Dar Marshall nu simţea decât un gol imens. Spre surprinderea lui, constată că nu-i păsa de moartea lui Raúl. Paloma era moartă indiferent dacă Râul trăia sau nu. Copilul lor nenăscut şi femeia frumoasă pe care o iubise pieriseră. Era bine că Râul murise, fiindcă se făcuse dreptate, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Trecutul rămânea imuabil.

în ziua următoare, Marshall se gândea la ei, privind în gol şi amintindu-şi de Raúl, de Paloma şi de viaţa lor împreună. I se părea că totul se întâmplase abia ieri, dar

trecuse deja atâta vreme. Marshall se afla la un complex rezidenţial pe care preşedintele îl închiriase pentru o lună, în Long Island şi stătea de pază în afara casei. Din- tr-odată se simţi tras de mânecă. îşi coborî privirea şi o văzu pe Amelia. Mintea îi fusese la mii de kilometri depărtare. Amelia era îmbrăcată într-un costumaş de baie şi îl privea îngrijorată.

- Eşti trist? îl întrebă direct.

Marshall era trist gândindu-se la Paloma şi la copilul lor, dar ştia că se făcuse dreptate prin moartea lui Râul. Nu-i putea explica nimic din toate acestea fetiţei, dar Amelia îi observă expresia îndepărtată din ochi, într-un moment de neatenţie, cât timp gândul îl purtă prin timp şi spaţiu pentru a se întoarce în tabăra din Columbia, unde trăise sub numele de Pablo Echeverría timp de trei ani. O parte din fiinţa lui avea să fie pentru totdeauna acel bărbat, dar Pablo era mort acum, la fel ca şi ceilalţi.

- Bineînţeles că nu, răspunse Marshall, zâmbindu-i. Ei, când mergem să înotăm în ocean?

îi promisese să o ducă în acea după-amiază. Brad ieşise la pescuit cu tatăl lui, cu barca unui prieten, iar Marshall fusese însărcinat să rămână acasă cu Amelia şi cu mama ei, ceea ce nu-l deranja absolut deloc.

- Păreai trist, insistă Amelia, privindu-i atent faţa, chiar dacă Marshall părea în regulă acum. Vreau să căutăm scoici pe plajă şi să construim un castel de nisip.

- Bine, haide, spuse el.

Le spuse celorlalţi agenţi unde plecau, comunicând prin casca radio pe care o purta. Avea nevoie de trei agenţi pe plajă şi de încă unul care să-i ţină locul acasă. Câteva minute mai târziu, el şi
Martha, guvernanta copiilor, porniră spre plajă cu lopăţele, găleţi şi forme pentru nisip. Când li se alătură şi prima-doamnă, Marshall construise un castel foarte solid, şi adunaseră o găleată plină de scoici. Melissa părea mulţumită. Nu se simţise bine în ultima vreme şi trebuia să

se odihnească deseori. începuseră să apară tot felul de zvonuri despre sănătatea ei, şi toată lumea era îngrijorată. Purta un costum de baie în acea zi, cu o eşarfa albă peste el, care lăsa să i se întrevadă silueta. Brusc, Marshall observă o proeminenţă care îi părea cunoscută. Ultima oară când văzuse aşa ceva fusese când Paloma era însărcinată. înţelese că prima-doamnă aştepta încă un copil, deşi nu se făcuse un anunţ oficial. Părea să fie însărcinată în patru-cinci luni şi reuşise să ascundă asta foarte bine până atunci. Marshall nu spuse nimic, dar Melissa îşi dădu seama că el observase şi zâmbi.

- Ne-am gândit că e mai bine să păstrăm tăcerea cât putem de mult, ca să nu ajungă în presă. Le vom spune copiilor la sfârşit de săptămână, adăugă ea.

Amelia porni în fugă spre malul apei, cu Martha şi găletuşa ei.

- Felicitări! spuse încet Marshall.

Se gândi din nou la Paloma. Melissa avea patruzeci şi doi de ani şi, având în vedere viaţa stresantă pe care o ducea, bănuia că nu avea să-i fie uşor. Se întreba cum aveau să primească vestea Amelia şi fratele ei. Deocamdată, Amelia era copilul cel mai mic, mereu în centrul atenţiei. Era posibil să nu agreeze concurenţa. Două zile mai târziu însă, ea însăşi îi spuse lui Marshall.

- O să avem un copil, îl anunţă ea hotărâtă, în timp ce construiau un alt castel de nisip pe plajă. Eu vreau să fie o fată. Dacă e băiat, cred că ar trebui să-l trimitem înapoi. Mami spune că pot să o ajut să aibă grijă de ea.

Nu părea deloc supărată, era evident că Phillip şi soţia lui se descurcaseră bine cu anunţul. Amelia împlinise şapte ani şi îi surâdea ideea de a fi sora mai mare. Spre surprinderea lui Marshall, şi el aştepta cu nerăbdare naşterea copilului, deşi amintirea era pentru el un amestec de durere şi plăcere. El şi Amelia începură să se joace de-a numele, iar Marshall o tachina, amintindu-i că s-ar putea să

fie totuşi băiat. Amelia făcea de fiecare dată tot felul de grimase.

Vestea ajunse în presă în săptămâna următoare: preşedintele şi prima-doamnă aşteptau un copil în noiembrie, cu puţin înainte de Ziua Recunoştinţei, iar prima-doamnă urma să renunţe la o parte din activităţile din lunile următoare. Marshall credea că cei doi erau nişte părinţi minunaţi şi se bucura pentru ei. Preşedintele părea foarte fericit.

Când se mutară înapoi la Washington, la sfârşitul lui august, Melissa era gravidă în şase luni, şi sarcina era foarte evidentă. Datorită acestui fapt, familia prezidenţială părea şi mai umană, iar popularitatea lui Phillip din sondaje începu să crească din nou. Urma să câştige cu siguranţă alegerile din anul următor. în ultimii trei ani luase numai decizii bune, ţara era pe calea cea bună, şi americanii se simţeau în siguranţă avându-l la conducere pe Phillip Armstrong.

Copiii se întoarseră la şcoală în septembrie, iar Marshall se întâlni cu Bill Carter ca să discute despre întoarcerea lui la DEA peste o lună. Marshall arăta sănătos atât fizic, cât şi psihic, şi părea să se fi simţit bine în ultimele unsprezece luni, cât timp activase în garda prezidenţială. Bill Carter credea cu tărie că Marshall nu mai voia să se întoarcă la DEA şi presupunea că era mai bine aşa decât viaţa pe care o dusese înainte. Plătise un preţ enorm pentru acea existenţă.

- Ei bine, ce vrei să faci? Ştii că-ţi poţi da demisia de la DEA ca să te înrolezi în Serviciile Secrete. Asta a fost ocazia perfectă ca să te hotărăşti dacă vrei să lucrezi la Serviciile Secrete. Ne-ai dat tot ce aveai mai bun multă vreme.

Nu voia ca Marshall să se simtă vinovat cu privire la demisie şi la intenţia de a-şi vedea de viaţa lui, mai ales că se descurca foarte bine acolo. Era păcat să părăsească

Serviciile Secrete. Bill rămase surprins însă de răspunsul lui Marshall.

- Vreau să mă întorc, spuse el încet. Pentru asta am fost pregătit. M-am simţit grozav aici în ultimul an şi cred că aveam nevoie de o pauză mai mult decât mi-am dat seama. Ţin tare mult la familia Armstrong. Sunt grozavi. Dar inima mea a rămas la DEA.

- Tot mai vrei să lucrezi sub acoperire? întrebă Bill Carter, holbându-se la el, fiindcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Acolo pot face cel mai mult bine. Am un serviciu nemaipomenit acum, dar toate abilităţile mele, instruirea şi experienţa pe care le am ar prinde mai bine la DEA, spuse simplu Marshall, care se gândea la asta de multă vreme.

- Dar toată lumea e înnebunită după tine aici, Marshall. Toate rapoartele pe care le-ai primit au fost excelente. Iar preşedintele va câştiga cu siguranţă şi următoarele alegeri. Ai certitudinea că vei lucra încă cinci ani pentru un preşedinte care îţi place.

- Ştiu, dar locul meu nu e aici. Nu vreau să irosesc tot ce am învăţat în şase ani în Ecuador şi Columbia. într-adevăr, Râul e mort, dar nenumăraţi alţi traficanţi abia aşteaptă să-i ia locul. Avem o grămadă de treabă în America de Sud. Acolo îmi pot servi cel mai bine ţara. Vreau înapoi la DEA. Nu-mi pasă unde mă trimiteţi, atât timp cât e undeva în America Centrală sau de Sud. Ăsta sunt. Ştiu că nu mă pot întoarce în Columbia sau Ecuador, dar problemele din Mexic se înrăutăţesc pe zi ce trece, şi cred că vă pot fi de folos acolo în circumstanţele potrivite. Toată munca mea pentru Râul în Mexic s-a desfaşurat în cadrul a trei grupări. Nimeni nu mă va recunoaşte, adăugă Marshall, care ştia prea bine ce-şi dorea. Mai am şase săptămâni de stat la Serviciile Secrete. Dacă vrei, pot să rămân aici până la sfârşitul anului. Dar Serviciile Secrete nu au nevoie de mine. DEA are. Mulţi agenţi de la Serviciile Secrete îşi doresc postul pe care îl ocup acum. Vreau o

misiune de teren, indiferent cât de dificilă e. A venit timpul. O să-mi ies din mână dacă o să tot stau pe la dineuri oficiale şi o să mă joc cu copiii. Am treizeci de ani şi nu am pe nimeni aici. Ştiu că asta e cel mai bine pentru mine.

Bill Carter nu putea să-l dezaprobe, dar era surprins oricum. Marshall părea foarte fericit la noul lui post, iar cei de la Serviciile Secrete erau foarte mulţumiţi de el, deşi era supracalificat pentru acel post din mai multe puncte de vedere, iar superiorii lui ştiau asta. Gărzile preşedintelui nu aveau nevoie de experienţă în lupta antidrog sau în misiunile sub acoperire pentru ceea ce faceau, iar Marshall voia să-şi folosească din nou toate abilităţile.

- Mai acordă-ne puţin timp să-ţi găsim locul potrivit.

Depistaseră o operaţiune de proporţii în Panama, care creştea exponenţial, mai mare chiar decât cea a lui Râul, iar Bill se gândea să-l trimită pe Marshall acolo. Şi Mexicul era o opţiune, după cum spusese şi Marshall. Decizia trebuia luată de un comitet, iar misiunea se anunţa şi mai periculoasă decât precedenta, indiferent că era vorba de Mexic sau de Panama. Bill înţelese, acum mai mult ca oricând că Marshall era genul de bărbat care adora pericolul şi provocările. Când Bill îi informă pe superiorii lui Marshall de la Serviciile Secrete, aceştia îşi exprimară dezamăgirea, dar agentul pe care Marshall îl înlocuise era gata să se întoarcă din concediu, aşa că lucrurile urmau să se aranjeze. Soţia acestuia se simţea bine după chimioterapie, şi cancerul era în remisie, aşa că soţul ei îşi putea relua îndatoririle la Casa Albă. Familia prezidenţială îl îndrăgea şi pe el.

La începutul lunii octombrie, se aflase deja că Marshall urma să se întoarcă la DEA înainte de sfârşitul anului, ca să-şi reia misiunile sub acoperire. Primise asigurări că avea să i se spună în câteva săptămâni unde avea să plece.

Misiunea urma să înceapă în noiembrie sau decembrie. Preşedintele îşi exprimase regretul când află, dar îi spuse că îl admira pentru curajul lui şi pentru că-şi dorea să facă aşa ceva. Brad voia să afle toate detaliile macabre ale noii lui misiuni, dar Marshall nu ştia nimic încă şi oricum nu i-ar fi spus nimic. Prima-doamnă îi smulse promisiunea că avea să vină să vadă copilul după ce se năştea. Aflaseră că era o fetiţă, iar Amelia era încântată, dar vestea că Marshall urma să plece o întristă peste măsură; îi spuse că era un lucru foarte rău şi prostesc din partea lui că pleca. Când mama ei îi dăduse vestea, izbucnise în plâns.

- Trebuie să mă bat din nou cu răufăcătorii, îi explică Marshall, ca să vă apăr pe tine, pe fratele tău şi pe surioara ta cea nouă. Cu asta mă ocup.

- De ce nu pot să se bată alţii cu răufăcătorii, iar tu să stai aici?

Pentru că eu mă pricep mai bine la asta, răspunse Marshall, tachinând-o, deşi ceea ce spusese era adevărat din multe puncte de vedere. Vă voi vizita în curând, îi promise el, deşi ştia că asta nu avea să se întâmple curând, şi nu voia să-i dea speranţe deşarte. Ori de câte ori voi fi în Washington, voi veni în vizită. în plus, o să fii ocupată cu noua ta surioară. N-o să-ţi fie deloc dor de mine

.Dar Marshall ştia cât de dor avea să-i fie lui însuşi de ea. Se ataşase mult de amândoi copiii în ultimele unsprezece luni, iar pentru părinţii lor simţea afecţiune şi un respect profund. îl întrista gândul că trebuia să plece.

în ultimele săptămâni ale lui Marshall la Casa Albă, copiii se pregăteau din nou pentru Halloween. De data asta, Amelia se hotărâse să se costumeze în vrăjitoarea din *Vrăjitorul din Oz* şi să-şi vopsească faţa în verde, iar Brad avea de gând să se îmbrace într-un costum de astronaut pe măsura lui, pe care NASA îl făcuse special pentru el. Era extrem de încântat. Amelia exersase deja machiajul de vrăjitoare, plimbându-se de câteva ori pe holurile Casei Albe cu faţa pictată cu vopsea verde. Marshall îşi aminti cu nostalgie că făcuseră cunoştinţă exact cu un an în urmă, de Halloween.

Prima-doamnă era însărcinată în opt luni şi spuse că avea de gând să se costumeze în dovleac cu prilejul sărbătorii. Cu toţii erau entuziasmaţi în legătură cu naşterea copilului. Preşedintele acceptă bucuros să participe la deschiderea unui spital de pediatrie în Virginia şi îi luă pe copii cu el. Melissa spuse că e foarte obosită, dar până la urmă decise să meargă şi ea. Spitalul era important pentru ea, fiindcă era pentru copiii săraci din toată ţara, care aveau nevoie de operaţii pe care părinţii lor nu şi le puteau permite. Melissa îşi petrecuse ultimii doi ani lucrând la proiectul respectiv, iar preşedintele îi oferise întregul lui suport, aşa că toată familia voia să fie prezentă la deschidere. Marshall se alătură şi el celorlalte gârzi. Ceremonia era planificată într-o sâmbătă, astfel încât copiii să poată lua parte fără să lipsească de la şcoală, iar Amelia era cea care urma să taie panglica la inaugurare. Abia aşteptau, iar Marshall simţi un nod în gât când urcă în elicopter, ştiind că asta avea să fie una dintre ultimele misiuni oficiale alături de familia preşedintelui. Nu-şi făcea iluzii; ştia că avea să-i fie foarte dor de ei, mai ales de copii.

Elicopterul ateriză la ora stabilită. O limuzină aştepta să-i ducă la spital. O suită întreagă de agenţi ai Serviciilor Secrete însoţea familia prezidenţială, cu Marshall în frunte. O ajută pe Melissa să coboare din elicopter şi să urce în limuzină. Prima-doamnă se mişca încet şi îi amintea mereu de Paloma în ultimele zile ale sarcinii, când i se păruse că burta ei nu mai avea cum să crească. Copilul trebuia să se nască în trei săptămâni. Era evident că Melissa nu se simţea bine, dar făcuse un efort şi venise în acea zi.

Un comitet numeros de primire îi aştepta la spital, alături de o mulţime de curioşi care veniseră să vadă familia prezidenţială, mai ales pe copii. Amelia abia aştepta să taie panglica. Preşedintele trecu prin mijlocul mulţimii, dând mâna cu oamenii. Agenţii se strânseră în jurul lui. Marshall rămase în urmă, alături de Melissa, aşa cum stabiliseră dinainte. Alţi agenţi aveau sarcina de a se ocupa de ea şi de copii.

Li se făcu un tur al spitalului, apoi se întoarseră afară, pentru ca Amelia să taie panglica. Fetiţa ţopăia nerăbdătoare. Rămase în faţa mamei sale în timp ce participanţii ţinură discursuri interminabile, iar Marshall cercetă mulţimea, din reflex şi din obişnuinţă mai degrabă decât pentru că-şi facea griji cu adevărat. Era un eveniment inofensiv, dar Marshall examina toate feţele din jurul lor. Apoi, brusc, ca într-o secvenţă ce se desfăşura cu încetinitorul, văzu cum un bărbat păşeşte înainte şi ridică o puşcă-mitralieră pe umăr, ţintindu-l pe preşedinte. într-o fracţiune de secundă, asasinul se întoarse spre Melissa în timp ce Marshall strigă un avertisment. Trei agenţi de la Serviciile Secrete îl aruncară pe preşedinte la pământ şi îl acoperiră cu trupurile lor. Marshall facu un salt spre Melissa şi o trânti la pământ. Amelia ţipă. în jur izbucni un vacarm de nedescris. Agenţii Serviciilor Secrete mişunau peste tot. Doi dintre ei îl prinseră pe asasin. Preşedintele

era încă întins la pământ, cu doi agenţi peste el. Mulţimea fugi care-ncotro, ţipând. Melissa gemea. Se lovise la cap când căzuse la pământ. Un alt agent îl ţinea în braţe pe Brad, iar Marshall o acoperea pe Amelia cu trupul lui. O împinsese la pământ şi o trăsese deoparte, dar auzise un glonţ şuierând pe lângă ei; când o privi, văzu sânge peste tot, acoperind faţa fetei şi mâinile lui. Marshall nu ştia unde o nimerise glonţul, dar ştia că era rănită, încercă să o ridice în braţe şi să alerge într-un loc sigur, dar nu reuşi. Braţul lui stâng nu izbuti să o ridice, iar Amelia îl privea cu ochi plini de groază şi nici măcar nu mai plângea.

- O să mor? îl întrebă ea cu o voce răguşită.

Mama ei îngenunchease lângă ei, încercând să-şi ţină fiica în braţe. Marshall îi spuse să n-o mişte şi să rămână la pământ. Şi Melissa era rănită, iar chipul ei avea o paloare cadaverică.

- Nu te mişca, draga mea, îi spuse Marshall Ameliei, lăsând-o uşor la pământ.

Poliţiştii şi agenţii Serviciilor Secrete se îngrămădiră în jurul lor ca să-i ajute; preşedintele pe urmele lor, înconjurat de agenţi care să-l protejeze. O puseră pe Amelia pe o targă şi porniră spre spital. Melissa alerga pe lângă ei, cu o expresie pierdută, susţinută de preşedinte. Brad era şi el cu ei. Un batalion de agenţi ai Serviciilor Secrete şi poliţişti îi înconjuraseră. Doctori veneau din toate părţile. Toate privirile erau îndreptate spre Amelia şi spre sângele de pe faţa ei. în salon nu mai rămaseră decât agenţii Serviciilor Secrete şi membrii familiei prezidenţiale. Doctorii îi scoaseră hainele Ameliei şi îi examinară faţa şi corpul. Un glonţ îi zgâriase tâmpla, dar nu trecuse prin os şi nu o rănise grav. Era o rană superficială, însă doar fiindcă Marshall o trăsese deoparte foarte rapid şi o salvase. încă doi-trei centimetri, şi glonţul ar fi nimerit-o în cap şi ar fi ucis-o. Când Melissa îşi dădu seama ce putea să păţească fiica ei, leşină pe loc. Mai mulţi doctori veniră să o

examineze. Phillip se temea să nu-i declanşeze travaliul. El şi fiul lui nu suferiseră nici o rană. Ameliei i se administrase un tratament pentru şocul suferit şi antibiotice ca să nu i se infecteze rana. Un doctor îi rase părul de pe zona afectată, curăţă rana şi o bandajă, deşi era doar o rană micuţă şi superficială. Marshall nu-şi luase ochii de la ea nici o clipă de când intraseră în spital. Preşedintele se întoarse spre el să-i mulţumească, iar Amelia îi zâmbi.

- Mi-ai salvat viaţa, Marsh, spuse Amelia, iar Marshall zâmbi, cu chipul brăzdat de lacrimi de bucurie.

Melissa îşi revenise. Se lovise la cap când căzuse şi suferise o uşoară contuzie, iar doctorii voiau să-i facă o sonogramă ca să se asigure că bebeluşul era bine, dar acesta se mişca şi îi detectaseră deja bătăile inimii. O adevărată tragedie fusese evitată datorită lui Marshall, reflexelor lui rapide, instinctelor lui infailibile şi reacţiilor lui. Preşedintele se întoarse, îi puse o mână pe umăr şi îi mulţumi, arătându-se extrem de emoţionat. Îşi văzu însă mâna acoperită de sânge, ca şi braţul lui Marshall. Pe podea se făcuse deja o baltă de sânge. Marshall nici măcar nu simţise că era rănit.

Glonţul care zgâriase tâmpla Ameliei îl nimerise pe Marshall în umărul stâng. Braţul lui atârna inert pe lângă trup, iar din rană ţâşnea şi acum sânge. Preşedintele scoase un strigăt, şi doctorii se repeziră către el. Gândurile i se învălmăşeau în cap, dar Marshal nu se gândise decât să le salveze pe Amelia şi pe fiica nenăscută a Melissei. Nu voia să aibă aceeaşi soartă ca a Palomei. Nu voia să mai moară nimeni.

Marshall fu pus într-un scaun cu rotile, în timp ce camera se învârtea cu el. Doctorii tăiară mâneca sacoului şi cămaşa şi îl întinseră pe o targă câteva minute mai târziu. Glonţul era încă în umărul lui. Brusc, nu mai ştia unde era. Marshall îşi ridică privirea şi văzu chipul lui Râul. Vorbea în spaniolă şi striga numele Palomei. Ceilalţi agenţi ai

Serviciilor Secrete se îngrămădiră în jurul lui. Familia prezidenţială ieşi pe o uşă lăturalnică şi o maşină îi conduse pe toţi până la elicopter cu cea mai mare viteză. Urmau să fie trataţi şi consultaţi şi de alţi doctori la Washington. în faţa spitalului era haos. Oamenii voiau să ştie dacă fusese ucis vreunul dintre ei. Carele televiziunilor şi cameramanii sosiseră deja la faţa locului, iar asasinul fusese deja dus la poliţie.

- O să moară Marshall, tati? întrebă Amelia cu o expresie speriată, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Mi-a salvat viaţa, a fost împuşcat din cauza mea.

Marshall fusese nimerit de glonţul care o zgâriase pe Amelia şi ar fi putut să o omoare pe ea sau să le curme viaţa lui Brad sau copilului nenăscut al Melissei. Pentru că Marshall reacţionase rapid, încasă el glonţul.

- Nu, scumpa mea, răspunse preşedintele cu o expresie sumbră, n-o să moară. Dar a fost foarte curajos.

Acţiunile rapide ale lui Marshall salvaseră familia lui Phillip Armstrong, iar preşedintele era profund recunoscător pentru faptul că nimeni nu fusese ucis în acea zi.

Urcară în elicopter şi se întoarseră la Casa Albă, unde mai mulţi doctori veniră să-i examineze din nou. Din fericire, Melissa şi bebeluşul erau bine, Phillip şi Brad nu suferiseră răni, iar rana
Ameliei urma să se vindece fără probleme. Melissa avea o durere de cap după lovitura căpătată în urma căzăturii, dar, în afară de asta, era bine. Doar Marshall fusese rănit, iar când Phillip îi întrebă pe agenţii din preajma lui dacă ştiau ceva, după câteva ore i se spuse că starea lui Marshall era stabilă, dar că era încă în operaţie pentru a-i fi scos glonţul din umăr. Preşedintele primi acelaşi răspuns în următoarele cinci ore, de fiecare dată când le adresă aceeaşi întrebare. Era foarte îngrijorat. Sună la spital şi vorbi personal cu unul din doctori. I se spuse că încercau să-i salveze braţul stâng, fiindcă nervii fuseseră grav afectaţi. Glonţul

respectiv fusese modificat astfel încât să provoace o rană şi mai mare la impact, ceea ce se şi întâmplase.

Doi agenţi de la Serviciile Secrete rămăseseră cu Marshall la spital, iar alţi patru îşi făcură apariţia câteva ore mai târziu. Şeful agenţilor de la faţa locului îşi sună superiorul, care, la rândul lui, îl sună pe Bill Carter. Acesta veni imediat din Virginia cu maşina, împreună, cei şapte bărbaţi aşteptară ca Marshall să iasă din operaţie. Toată lumea ştia că Marshall le salvase pe Melissa şi pe Amelia Armstrong. Chirurgii care ieşiră să stea de vorbă cu ei în timpul operaţiei spuseră că făceau o microoperaţie ca să-i salveze braţul stâng lui Marshall. Glonţul provocase daune incredibile. La un moment dat, în timpul operaţiei Marshall fusese la un pas să moară din cauza cantităţii mari de sânge pierdut.

La ora opt, în aceeaşi seară, toţi trei chirurgii ieşiră şi îi informă pe Bill şi pe ceilalţi agenţi că Marshall scăpase cu viaţă, dar nervii lui fuseseră grav afectaţi, iar Marshall nu-şi mai putea folosi braţul stâng niciodată. Cei şapte agenţi ascultară în tăcere. Ştiau ce însemna asta pentru Marshall, ce ar fi însemnat pentru oricare dintre ei. Cariera lui la Serviciile Secrete şi DEA se sfârşise. Handicapul era irecuperabil. Chiar dacă şi-ar fi putut recăpăta braţul stâng de-a lungul timpului, nu mai putea lucra sub acoperire pe teren, pentru DEA, şi nici ca agent al Serviciilor Secrete. Salvase trei vieţi - a Melissei, a Ameliei şi a bebeluşului - şi îşi sacrificase braţul stâng pentru asta. Pentru asemenea cauze îşi dedicase întreaga lui viaţă, şi toţi ştiau că nu ar fi schimbat asta. Ştiau însă, de asemenea, că viaţa lui Marshall Everett, aşa cum o ştia el şi o trăise până atunci, se schimbase pentru totdeauna. Era o condamnare la moarte pentru felul în care voia să- şi trăiască viaţa. Bill Carter şedea tăcut, întrebându-se dacă Marshall avea să supravieţuiască veştii că nu avea să mai lucreze pe teren şi în nici un alt post operativ, niciodată.

tCapitolul 5

Imediat ce Marshall îşi reveni suficient ca să poată fi mutat, preşedintele ceru să fie transferat la spitalul Walter Reed cu elicopterul. După cum bănuiseră de la început, verdictul final fu că, umărul şi braţul stâng suferiseră daune ireparabile. Preşedintele chemă trei specialişti, însă toţi confirmară diagnosticul chirurgilor: Marshall nu avea să-şi mai recupereze niciodată braţul stâng pe deplin sau, poate, chiar deloc. Trebuia să mai rămână în spital câteva săptămâni, pentru ca doctorii să urmărească progresele făcute şi, totodată, să înceapă gimnastica de recuperare şi fizioterapia cât mai repede, astfel încât braţul să nu i se atrofieze prea rapid. Era nevoie de multă muncă pentru ca Marshall să-şi continue recuperarea şi să-şi păstreze echilibrul. Braţul lui stâng atârna acum inert pe lângă corp. întins pe patul de spital, Marshall înţelese ce însemna asta. Era uşor să-şi dea seama, dar greu de acceptat adevărul. îşi riscase viaţa timp de şase ani în misiuni extrem de periculoase sub acoperire şi scăpase de fiecare dată fără nici o zgârietură. în ultimele două săptămâni din anul petrecut lucrând la Serviciile Secrete, la o ceremonie de inaugurare a unui spital, cariera lui se încheiase când salvase o femeie, un bebeluş nenăscut şi o fetiţă. Nu îşi regreta nici o clipă actul instinctiv de curaj, dar înţelegea totuşi ironia. în şase ani petrecuţi prin junglele sud-americane, vânând traficanţi de droguri, nu păţise absolut nimic. în schimb, fusese rănit la o simplă ceremonie de inaugurare. Viaţa lui se schimbase pentru totdeauna. Nu mai putea lucra ca agent în cadrul DEA şi nici măcar pentru
Serviciile Secrete, deşi era un job mult mai uşor. Nu mai putea decât să spere la un post la birou, pe care nu şi-l dorea.

Preşedintele îl vizită ca să-i mulţumească personal pentru ceea ce făcuse, dar Marshall abia ieşise din operaţie

şi nu-şi amintea mai nimic. Melissa şi Amelia veniră să-l viziteze imediat ce îşi reveni suficient cât să primească vizitatori. Ochii lui Marshall fură scăldaţi în lacrimi când Melissa îi spuse că voia să-şi boteze bebeluşul după numele lui, pentru că îi salvase viaţa. Era totuşi o consolare, chiar dacă una neînsemnată, pentru copilul nenăscut care murise din cauza lui când Râul o împuşcase pe Paloma, după ce aflase adevărul despre Marshall. El se întreba dacă în felul acesta îşi ispăşea păcatele. Amelia veni să-l viziteze în costumul ei de Halloween, cu faţa vopsită în verde, ca el s-o poată admira. îl sărută pe obraz şi îl mânji de vopsea, dar pe Marshall nu-l deranjă asta. Ca să o liniştească, îi spuse că braţul lui era în regulă.

- Eşti supărat pe mine din cauza braţului, nu? îl întrebă încet Amelia, părând îngrijorată, în timp ce mama ei îşi freca uşor pântecul uriaş.

- Sigur că nu. Aş fi fost mult mai supărat dacă ai fi murit. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse el blând.

Ar fi fost oricând dispus să încaseze un glonţ în locul Ameliei sau al oricărui membru al familiei prezidenţiale. De asta se afla acolo, şi asta îi era slujba. Chirurgii îi spuseseră că putea duce o viaţă normală şi putea face orice, atât timp cât nu era nevoit să se folosească de ambele braţe... ceea ce însemna că nu mai putea fi agent al DEA, nu-l mai putea proteja pe preşedintele Statelor Unite, nu mai putea cânta la pian sau la vioară şi nici nu mai putea lucra sub acoperire. Ştia că un post la birou în Pentagon l-ar fi ucis. Se născuse ca să vâneze prin junglă, să le dejoace planurile traficanţilor care conduceau cartelurile de droguri şi să-şi rişte viaţa. Habar nu avea ce avea să facă acum, dar cu siguranţă nimic din ceea ce făcuse până atunci sau de care îi păsa. Adaptarea avea să fie de durată. Dar, după cum îi

reamintea toată lumea, cel puţin scăpase cu viaţă. Pur şi simplu nu înţelegea de ce.

- Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, îi spuse Amelia, cu feţişoara ei verde, şi viaţa mamei mele, şi a surioarei mele. O să mai vii în vizită, nu? Tati spune că nu mai poţi pleca în America de Sud acum.

- Nu, nu mai pot, răspunse Marshall, încercând să nu pară prea mâhnit.

Dar Phillip şi Melissa ştiau cât era de mâhnit. La treizeci de ani, cariera lui se terminase. Fusese un erou până în ultima clipă. Instinctele lui preîntâmpinaseră o tragedie.

- Mă bucur, spuse încăpăţânată Amelia, pentru că asta înseamnă că răufăcătorii nu mai pot să te omoare. Poate te-ar fi omorât. Tati spune că ai fost foarte norocos înainte. Poate de data asta n-ai mai fi fost atât de norocos.

Marshall ştia că ar fi preferat să moară decât să ducă o viaţă de invalid. I se spusese că putea învăţa să facă nenumărate lucruri doar cu un braţ - să conducă, să schieze, să joace tenis sau alte sporturi, să lucreze la computer - şi era dreptaci, dar, cu un singur braţ, ar fi ieşit prea mult în evidenţă ca să mai fie trimis pe teren ca agent sub acoperire. N-ar fi putut să încarce o armă suficient de repede sau să se apere împotriva unui traficant de droguri, în cazul unei confruntări. Urma să primească o demisie de onoare de la DEA şi o pensie de handicap destul de mare pentru tot restul vieţii, pentru fapte remarcabile în serviciul ţării şi pentru că îi salvase viaţa preşedintelui. Phillip ordonase personal ca Marshall să primească o pensie cât mai mare. Era un sfârşit mai mult decât onorabil pentru cariera lui Marshall, dar totuşi un sfârşit. Putea să pornească o afacere acum, să cumpere o casă sau să ducă o viaţă mai mult decât confortabilă cu pensia pe care o primea până la sfârşitul vieţii. Câştigase, de asemenea, sporuri de pericol pentru toţi cei şase ani petrecuţi ca agent sub acoperire şi nu cheltuise mare lucru. Nu ştia însă

ce să facă de-acum înainte cu viaţa lui, care se desfăşura înaintea lui asemenea unui pustiu îngrozitor. Trebuia să reflecteze la multe lucruri. Dar, de fiecare dată când le vedea pe Amelia şi Melissa, se bucura că o făcuse. Nu făcuse o alegere, ci acţionase instinctiv, aşa cum îi cerea datoria. N-ar fi făcut altă alegere oricum. Se simţea ca şi când şi-ar fi plătit datoriile faţă de întregul univers pentru vieţile nevinovate care se stinseseră din cauza lui.

La o săptămână după ce îl vizitase la spital, Amelia îl sună ca să-l anunţe că mama ei născuse. Copilul venise pe lume cu o săptămână mai devreme, dar era bine, iar Amelia mersese la spital ca să-şi vadă surioara pe care o iubea. Abia aştepta ca şi Marshall să o vadă. El rămase întins în pat după ce încheie convorbirea telefonică, gândindu-se la familia prezidenţială. Preşedintele şi soţia lui aveau tot ce el sacrificase şi ce nu-şi dorise neapărat când era mai tânăr, până să o întâlnească pe Paloma: copii, o familie, stabilitate, un cămin. Marshall fusese dispus să renunţe încă o dată la toate acestea, dar acum viaţa lui se schimbase radical. Dintr-odată se simţea foarte bătrân, imaginându-se cu un singur braţ. Se simţea ca un idiot pentru că-şi plângea de milă, dar uneori îşi dorea să fi murit dat fiind că nu mai putea avea cariera pe care o adorase. Doctorii insistau să ia parte la şedinţe de psihoterapie, ca parte a programului de recuperare şi îi oferiră şi sprijinul unui consilier în carieră, dar Marshall îl refuză. Ce putea face cu instruirea pe care o avea? Să lucreze ca un asasin cu un singur braţ? Bill Carter îi reaminti că putea face multe lucruri la DEA, dacă voia, la birou, procesând informaţii şi folosindu-şi cunoştinţele de limbă spaniolă şi înţelegerea profundă a modului în care operau cartelurile de droguri, dar pe Marshall nu-l interesa un post la birou. Mulţi agenţi care se pensionau de la DEA, CIA şi FBI lucrau în diverse companii private de pază şi protecţie, dar nici asta nu-l interesa. Era mult prea uşor.

Avea treizeci de ani, nu cincizeci, iar ultimul an fusese mult prea liniştit pentru el, deşi îndrăgea familia prezidenţială. Totul, până în ultima zi. Pentru asta fusese antrenat, dar nu se aşteptase la un asemenea sfârşit - un glonţ care să-i curme cariera, nu şi viaţa.

La insistenţele familiei Armstrong, Marshall îşi petrecu Ziua Recunoştinţei alături de ei, ţinând-o pe Daphne Marshall Armstrong pe braţul drept. Fetiţa se holba la el surprinsă. Semăna leit cu Amelia şi mama ei, o micuţă făptură delicată şi blondă. Avea deja trei săptămâni. Marshall nu se putu abţine să nu se întrebe dacă bebeluşul Palomei ar fi semănat cu ea pentru că Paloma fusese blondă, la fel ca Melissa. însă asta aparţinea trecutului. întreaga lui viaţă rămăsese în trecut, la fel ca toate momentele de entuziasm din existenţa lui, care sălăşluiau acum în urma lui.

Marshall petrecu singur Crăciunul, în apartamentul lui, încercând să-şi dea seama ce să facă pentru tot restul vieţii. Bău un pahar cu brandy fără gheaţă, apoi se îmbătă cu vin roşu. Ştia că mai avea încă o variantă - să nu facă nimic şi să devină un beţiv. Uneori, nu i se părea o idee aşa rea. Bill Carter observă asta când îl invită la prânz ca să vadă ce mai facea. Marshall bău două pahare de Bloody Mary cu tequila înainte de prânz. Mulţi agenţi plecau de la DEA, CIA, FBI sau din Ministerul Justiţiei cu dizabilităţi fizice, dar cu toţii trebuiau să găsească o cale de a merge mai departe, fără să devină beţivi sau să renunţe la viaţă. Bill îi ţinu o predică despre asta. Marshall se prefăcu a-l asculta, însă de fapt nu-i păsa. Bill îl îndemnă pe Marshall să iasă din casă şi să se vadă şi cu alţi oameni. Uşor de zis, se gândi Marshall, pentru unul ca Bill care încă mai avea un serviciu. Să-şi găsească o iubită i se părea şi mai puţin probabil. Nu mai ieşise cu vreo femeie de când plecase din Columbia şi de când Paloma fusese ucisă, în urmă cu aproape doi ani. Nu ştia dacă mai era în stare de asta. Nu-

şi putea imagina că s-ar putea îndrăgosti vreodată de o femeie la fel de mult. Iar acum, că avea un braţ paralizat, se simţea bărbat doar pe jumătate, un bărbat care suferea de un handicap serios. Nici prin gând nu-i trecea să-şi găsească o iubită. Hotărâre că era mai bine să fie singur şi nu dorea să se întâlnească cu absolut nimeni, nici măcar cu agenţii alături de care lucrase în Serviciile Secrete şi cu care ajunsese să se înţeleagă bine. Dacă s-ar fi întâlnit cu ei acum, s-ar fi simţit demn de mila lor.

în luna ianuarie, ducea o existenţă la fel de solitară şi află că urma să fie decorat pentru actul lui eroic. Ceremonia era programată pentru sfârşitul lunii, când urma să i se decerneze Medalia pentru Curaj în interesul Securităţii Publice, pentru actele lui extraordinare de eroism. Era o medalie la fel de însemnată ca Medalia de Onoare decernată de Congresul Statelor Unite. Toţi agenţii pe care îi cunoştea la DEA şi în Serviciile Secrete urmau să fie acolo, la fel şi familia prezidenţială.

Preşedintele ţinu un discurs emoţionant când îi decernă medalia, în Salonul de Est din Casa Albă. Ochii lui Marshall se umplură de lacrimi când preşedintele o chemă pe Amelia ca să-i prindă medalia la rever. Nu se aşteptase la asta. Urmară aplauze furtunoase şi apoi o recepţie. Medalia era smălţuită în albastru şi auriu, o stea în cinci colţuri prinsă de o panglică roşie, albă şi albastră. însemna mai mult pentru Marshall decât se aşteptase. Momentul se dovedi a fi unul dintre cele mai emoţionante din viaţa lui, alături de bebeluşul pe care îl salvase şi care îi purta numele acum. Dar asta nu-i rezolva dilema privitoare la viaţa lui viitoare. Umărul îl durea încă destul de rău, deşi facea exerciţii fizice ca să-şi întărească braţul stâng. îşi putea ridica antebraţul câţiva centimetri acum, ceea ce îl ajuta la sarcinile minore, dar nu putea ţine o minge cu mâna stângă şi nici nu putea face vreun lucru folositor cu ea. Iar braţul stâng atârna mort pe lângă corp. Ajunsese să

se descurce remarcabil cu un singur braţ, reuşind să facă orice, inclusiv să conducă o maşină.

Acum, că nu mai avea serviciu, nu avea nimic de făcut noaptea. Nu voia să stea în compania agenţilor din Serviciile Secrete sau a altor agenţi pe care îi cunoştea, fiindcă vorbeau mereu despre serviciu, iar Marshall nu avea nimic de spus. Conduse până în New England câteva zile, ieşi la schi în Vermont şi se descurcă relativ bine. Când se întoarse, într-o noapte, navigă pe internet şi găsi un site cu proprietăţi de închiriat în Europa. Nu avea nimic altceva de făcut, aşa că începu să citească anunţuri: vile în Toscana, un palat în Veneţia, casă de vară în sudul Franţei, o fermă în Provenţa şi câteva apartamente în Paris. Găsi şi câteva cabane vechi în Cotswold, dar nu-i plăcură deloc, ştiind cum era clima de acolo. Fără să-şi dea prea bine seama de ce, se opri la apartamentele din Paris. Spre surprinderea lui, nu erau scumpe deloc. Nu-l interesau neapărat, dar băuse câteva pahare de vin şi orice i se părea curios noaptea, inclusiv obiceiurile de împerechere ale leilor sau o varietate de specii de insecte. Odată, după ce băuse prea mult, citise despre OZN-uri o noapte întreagă. Nopţile lui erau lungi şi triste.

Dintr-un oarecare motiv care nu avea nici un sens, găsi un apartament în Paris care îi plăcea. Se uită la fotografii; apartamentul era mobilat şi părea însorit şi aerisit. Era în arondismentul al şaisprezecelea, pe o străduţă care pornea din Avenue Foch, potrivit hărţii, în apropierea Arcului de Triumf şi a unui parc numit Bagatelle. Era un cartier rezidenţial destul de elegant.

- Ce naiba să fac eu în Paris? se întrebă Marshall cu voce tare.

Dar ce naiba să facă oriunde altundeva? Nu putea folosi în Franţa spaniola, pe care o vorbea fluent, dar Parisul părea un loc potrivit în care să bea şi să-şi plângă de milă câteva luni. Apartamentul era disponibil pentru şase luni până la un an. Avea o cameră de zi, un dormitor

mare şi însorit şi o bucătărie micuţă cu o zonă de servit masa. Clădirea avea lift, iar de pe terasă se vedea puţin şi Turnul Eiffel. Una dintre fotografii arăta turnul luminat noaptea. Marshall se gândi că era bine să se piardă acolo. Nu în America de Sud, unde ar fi tânjit prea mult după vechea lui viaţă, sau în Spania, care nu părea a se ridica la nivelul ţărilor vorbitoare de spaniolă pe care le vizitase în America de Sud. Anglia era prea posomorâtă iarna, dar Marshall fusese o dată în Paris şi îi plăcuse, iar de acolo putea vizita şi alte ţări din Europa, precum Italia sau Elveţia, unde putea schia. Se săturase de foştii lui colegi de la Serviciile Secrete, care îl sunau din milă ca să-l întrebe cum se simte şi cu ce se mai ocupă. Nu i se părea în regulă să le spună că se simţea groaznic şi că nu facea nimic şi obosise să-i mintă că totul e bine. Nu era bine, dar nici nu voia să le spună adevărul. Iar medalia cu care fusese decorat începea să i se pară o răsplată mult prea neînsemnată pentru că-şi pierduse braţul, îşi plângea de milă şi îşi dădea seama de asta, dar poate că dacă făcea asta în Paris ar fi fost prea departe ca să mai conteze. Cel puţin era o schimbare de peisaj, iar, dacă nu-i plăcea, se putea întoarce acasă. Trebuia să renunţe la apartament oricum, pentru că îi fusese oferit de DEA. îi prelungiseră perioada de şedere cât timp lucrase în garda prezidenţială în cadrul Serviciilor Secrete şi încă o dată, după ce fusese rănit, dar ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-şi găsească propria locuinţă. Aşa că de ce să nu se mute la Paris câteva luni, iar între timp să-şi dea seama ce avea să facă şi încotro avea s-o apuce?

îi scrise un e-mail proprietarului apartamentului din Paris şi primi un răspuns a doua zi. Chiria era chiar mai mică decât în anunţ, fiindcă tocmai scăzuse preţul. Marshall îşi putea permite să-l închirieze fără nici o problemă. Luat puţin de valul momentului, fu de acord să se mute peste două săptămâni. închirie apartamentul pentru şase luni, cu posibilitatea de a prelungi contractul

pentru încă şase luni. Proprietarul spunea că trebuia să se mute la Bruxelles, dar voia să păstreze şi apartamentul din Paris. îl asigură pe Marshall că era un apartament perfect pentru o singură persoană şi, la limită, chiar şi pentru un cuplu, întrucât avea câteva dulapuri, la fel ca majoritatea apartamentelor pariziene. Dar era imposibil să locuiască acolo şi cu un copil. Aproape toată mobila era de piele şi în stare bună, iar proprietarul voia să o păstreze aşa. Proprietarul era bărbat, aşa încât în apartament domnea o atmosferă masculină, ceea ce îi plăcea lui Marshall. Nu era prea aglomerat, nici înzorzonat sau feminin.

- Nici o problemă, îi spuse Marshall proprietarului printr-un e-mail. Nu am nici soţie, nici copii.
- Poţi să-ţi iei un câine, îi răspunse proprietarul.
- Nu am nici câine.
- O să adaug asta la contract, se oferi proprietarul, în caz că te răzgândeşti. Apartamentul e lângă parc, numai bine pentru un câine.

Marshall fu de acord să îi trimită banii şi, trei zile mai târziu, semnară contractul. Avea un apartament în Paris. Anunţă DEA că urma să părăsească apartamentul din Georgetown la sfârşitul lunii, apoi îi scrise un e-mail lui Bill Carter ca să-l înştiinţeze că urma să părăsească Statele Unite pentru câteva luni. Bill îi răspunse că era o idee grozavă, dar era surprins de hotărârea lui Marshall de a pleca la Paris. Bill spera că asta avea să-i facă bine. Cunoştea provocările cu care se confrunta Marshall şi îi părea rău pentru el. Tuturor le părea rău pentru el; de aceea dorea Marshall să plece, cât mai departe de ei. Se săturase să le fie milă de el. Putea să-şi plângă şi singur de milă.

Avu nevoie de doar câteva zile ca să-şi facă bagajele şi puse pe Craigslist toate obiectele de care voia să scape. Tocmai publicase anunţul, când se trezi citind anunţurile cu câini de vânzare. Văzu căţeluşi de toate formele şi mărimile, dar nu-şi dădea seama de ce-şi pierdea timpul cu

asta. Apoi găsi un anunţ care suna atât de ridicol că îl citi în întregime zâmbind. Cineva dădea spre adopţie un ogar în vârstă de un an pe nume Stanley. Marshall intră pe site-ul proprietarului şi văzu o fotografie cu câinele. Arăta foarte deprimat, cu blana negru cu roşu, o faţă posacă şi zece mii de riduri. în vâltoarea aceleiaşi nebunii pe care o trăise atunci când se hotărâse să se mute la Paris, Marshall îl sună pe proprietar.

- De ce îl daţi? A omorât pe cineva?

- E pur şi simplu prea mare. Locuiesc într-un apartament din Georgetown şi chiar n-am loc pentru el. Nu-i corect nici pentru câine. Şi iubita mea e alergică la câini.

Marshall fu cât pe ce să-i sugereze să se despartă de ea, dar nu voia să fie nepoliticos.

- E obişnuit să stea în casă?

- Categoric, răspunse mândru proprietarul. E fantastic, dar e foarte trist pentru că stă singur toată ziua. îi plac oamenii.

- Pare deprimat, spuse Marshall, dar ceva îl atrăgea la câinele acela, chiar şi numele ridicol pe care îl purta, Stanley. Era nume de om, nu de câine. Pot să-l văd?

- Sigur. Unde stai?

- în Georgetown pentru următoarele zece zile, apoi mă mut la Paris. O să stau într-un apartament lângă un parc. Vorbeşte franceza?

- Nu, spuse serios proprietarul lui Stanley, dar ştie să facă pe mortul.

Constatară că locuiau la doar câteva străzi distanţă şi se hotărâră să se întâlnească a doua zi. Marshall se simţea ridicol, dar totuşi aşteptă nerăbdător întâlnirea. Se simţea de parcă urma să meargă la o primă întâlnire cu vreo fată, nu să cunoască un câine.

Se întâlniră la ora stabilită, la colţul unei străzi. Stanley îl privi bănuitor pe Marshall. Şezu şi se holbă la el, apoi îi întinse laba. Avea cea mai tristă faţă pe care Marshall o văzuse vreodată, în afară poate de a lui. După

strângerea de mână a lui Marshall, câinele se rostogoli pe spate şi se prefăcu mort ca să primească o recompensă. Se plimbară puţin. Câinele părea foarte bine educat şi chiar puţin fricos în preajma altor câini. Era uriaş, dar se sperie când un terrier lătră la el.

- E un laş, recunoscu proprietarul lui, dar merge frumos în lesă. E vaccinat şi i-am şi implantat un cip în caz că se pierde. L-am tatuat şi pe stomac. Are pedigree, dar nu vreau să iau bani pe el. Vreau doar să ştiu că o să aibă un cămin bun. Cu ce te ocupi?

Stăpânul câinelui observase că Marshall avea braţul stâng paralizat. Marshall fu tentat să spună că era un jucător de baseball cu o singură mână la Yankees. încă se simţea stânjenit când trebuia să explice ce păţise la braţ şi nu voia să spună nimic.

- Am ieşit la pensie, răspunse el simplu.
- Fericitule, spuse plin de invidie tânărul, imaginându-şi bunăstare infinită sau poate vreun loz câştigător; era cam de aceeaşi vârstă cu Marshall, dar părea stânjenit şi stresat.
- Nu chiar. Am lucrat la DEA. Am ieşit recent la pensie, aşa că vreau să stau şase luni sau un an în Franţa.

Stăpânul lui Stanley nu-l întrebă pe Marshall dacă ieşise la pensie din cauza braţului, dar presupunea că acesta era motivul.

- Nu ştiu dacă pot să iau un câine cu mine în Franţa, dar presupun că se poate, dacă-i fac un carnet de sănătate.
- Da, şi cred că trebuie să aibă şi cip, dar Stanley îl are deja, aşa că nu-i nici o problemă. Francezilor le plac mult câinii. Maică-mea a stat acolo un an. Avea un buldog francez şi-l ducea cu ea peste tot, chiar şi la restaurant, deşi Stanley e prea mare.

Câinele era de mărimea unui dog danez, dar lui Marshall îi plăcea ideea unui câine mare; plus că îi plăcea

faţa lui Stanley. Una peste alta, părea un câine bun şi ar fi putut fi o companie în nopţile lungi şi însingurate.

- Îl iau, spuse Marshall dintr-odată, simţindu-se de parcă ar fi fost posedat de extratereştri.

Era pe cale să se mute la Paris, iar acum adopta şi un câine uriaş. Şi totul, în mai puţin de o săptămână. Poate înnebunise.

- Eşti sigur?

Stăpânul lui Stanley părea surprins. Marshall era şi mai surprins.

- Da, sunt sigur, răspunse clar Marshall, întrebându-se ce-l apucase.

Poate era un fel de psihoză din cauză că fusese rănit, iar cariera profesională i se încheiase. Oricum, se simţea întru câtva nebun.

- Crezi că ar fi în regulă să stea la bagaje în avion? întrebă Marshall; era puţin îngrijorat şi nu voia să-i facă nici un rău câinelui.

- Sincer, n-a mai mers cu avionul niciodată, răspunse precaut proprietarul, dar poţi cumpăra un sedativ de la veterinar. O să-ţi dau datele veterinarului meu. Poţi să-l iei pe Stanley cu tine în cabină, dacă spui că e un câine utilitar.

- Nu cred că aş putea să mă prefac că sunt orb, spuse serios Marshall.

Nebun, poate. Dar nu şi orb.

- Şi epilepticii au câini utilitari care îi avertizează înaintea unei crize. Şi depresivii, şi mulţi alţii.

Bărbatul privi braţul paralizat al lui Marshall, iar Marshall se întreba dacă ar merge totuşi. Merita să încerce, dacă şi Stanley ştia să se comporte frumos în avion. Stanley părea destul de calm. Se aşezase din nou pe trotuar, privind trecătorii.

- O să încerc, dar o să iau şi un sedativ la mine, dacă nu merge.

Făcură schimb de informaţii şi Marshall îi oferi o sumă de bani,
dar proprietarul lui Stanley refuză. îi promise să i-l aducă pe Stanley în ziua următoare, cu toate documentele, iar Marshall fu de acord. Proprietarul spuse că voia să mai petreacă o noapte cu câinele ca să-şi ia la revedere, ceea ce suna trist, dar Stanley arăta deprimat oricum. Dădu din coadă când Marshall îl mângâie şi-i spuse:

- Pe mâine.

Proprietarul lui Stanley se ţinu de cuvânt şi veni cu câinele la apartamentul lui Marshall în după-amiaza următoare. Pedigree-ul câinelui era în regulă, la fel ca toate certificatele de vaccinare. Primise un carnet de sănătate şi dovada că era microcipat de la veterinar, aşa că Marshall îl putea lua cu el în Franţa. Proprietarul aduse şi un flacon cu sedative, în caz că Stanley avea nevoie de ele pe drum, din moment ce Marshall se hotărâse să spună, la sugestia proprietarului lui Stanley, că acesta era un câine utilitar ca să-l poată ţine în cabină. Stanley amuşină prin apartament în stilul propriu al unui ogar şi, în ciuda expresiei triste, părea fericit şi dădea din coadă.

E un câine grozav, spuse cel care curând avea să devină fostul proprietar al lui Stanley, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi.Mângâie câinele cu drag pentru ultimă oară, îi mulţumi lui Marshall, îi ură noroc şi ieşi. Marshall rămase holbându-se la noul lui câine.

- Ei bine, Stanley, sper să-ţi placă Parisul, spuse el pe un ton serios.

Dintotdeauna îşi dorise un câine, dar nu putuse avea unul din cauza serviciului. Iar acum îl avea pe Stanley şi un apartament în Paris. Se simţea de parcă ar fi plecat într-o aventură şi era pregătit.

în săptămâna următoare, merse să-şi ia rămas bun de la familia Armstrong şi luă şi câinele cu el. Copiii îl adorau, iar Amelia spuse că era cel mai amuzant câine pe care îl văzuse vreodată. îl îmbrăţişă strâns pe Marshall înainte să plece, la fel şi Brad. Marshall o văzu pentru ultima oară şi pe Daphne, care tocmai fusese alăptată şi dormea în braţele Melissei.

- Să ai grijă de tiza mea, îi spuse Marshall, apoi o sărută pe Melissa pe obraz.

- Să ne scrii, Marsh, spuse cu căldură preşedintele. Să ne spui ce mai faci.

- Aşa voi face, le promise Marshall, trist că trebuia să-şi ia la revedere.

Copiii familiei Armstrong îi umpluseră viaţa de bucurie şi căldură. Iar acum aveau să fíe în Paris doar el şi câinele. Nu cunoştea pe nimeni acolo. Dar nici în Washington nu-şi făcuse vreun prieten apropiat, în afară de familia Armstrong. Aşa că nu lăsa pe nimeni în urmă.

Zborul spre Paris decurse mai bine decât sperase Marshall. Călătorea la clasa întâi şi, cu expresie serioasă, îi spuse însoţitoarei de bord de la ghişeul Air France că Stanley era câinele lui utilitar.

- în ce scop? întrebă însoţitoarea de bord, completând formularul.

- îmi toacă mâncarea, spuse serios Marshall, arătând spre braţ. Aceasta încuviinţă, fară să-i dea prea multă atenţie, şi scrise
„câine utilitar" pe formular. O jumătate de oră mai târziu, Marshall
se afla în avion, iar Stanley se întinsese la picioarele lui şi adormise. Persoana care stătea lângă el era surprinsă, dar nu părea să fie deranjată.

Marshall luă zborul de noapte şi sosi în Paris la prânz, în ziua următoare, cu două valize şi câinele. Taxiul îl lăsă la numărul 22 de pe strada Bugeaud, lângă un hotel mic şi elegant numit St. James. Luară liftul până la etajul al cincilea. Paznicul îi dădu lui Marshall cheile, pe care proprietarul apartamentului i le lăsase într-un plic. Apartamentul era elegant, luminos şi bine întreţinut, la fel ca în poze. Era o zi mohorâtă de februarie, dar apartamentul era scăldat în lumină. începu să ningă când Marshall îşi duse valizele în dormitor. Nu-şi dăduse seama până în acel moment, dar se împlineau exact doi ani de când

plecase din Bogota, cu inima frântă, îndurerat că trebuia să-i abandoneze pe Paloma şi pe copil. Paloma murise în aceeaşi zi. Iar acum, cu un braţ paralizat şi un câine, într-un apartament parizian, fără să ştie pe nimeni în oraş, Marshall simţea că noua lui viaţă începuse cu adevărat. Putea în sfârşit să alunge toate fantomele trecutului şi să înceapă să trăiască din nou.\

ARIAN

ACapitolul 6

Robert Gregory avusese dintotdeauna tot ce îşi dorise şi nu-i lipsise nimic niciodată: averea familiei, o educaţie la cele mai prestigioase şcoli, licenţa la Princeton şi carnet de membru la Ivy. Apoi absolvise Şcoala de Afaceri de la Harvard. Avea o soţie pe care o iubea şi o fiică în jurul căreia gravita întreaga lui existenţă din clipa în care se născuse. Cariera lui avea succesul la care se aşteptase. Singura tragedie prin care trecuse vreodată fusese că soţia lui, Laura, murise din cauza unei tumori la creier cu un an în urmă. Fuseseră la toţi doctorii de renume din întreaga ţară, dar nici banii, nici iubirea lui nu o putuseră salva. Robert fusese distrus de mqartea ei şi găsi mereu alinare în fiica lui, Ariana. îşi concentra toată dragostea şi atenţia asupra fiicei acum. Şi Ariana îl iubea, desigur, şi încerca să-i umple golul lăsat în suflet de mama ei.

Singurul lucru care mai lipsea din viaţa lui Robert, acum, la apusul carierei, era un vis pe care îl avusese de

când era tânăr. Dintotdeauna îşi dorise să fie ambasador, fie în Franţa, fie în Anglia. Tatăl lui visase acelaşi lucru, dar nu şi-l îndeplinise niciodată. Dar, urmărind campania prezidenţială a unui candidat căruia îi putea oferi întreaga lui susţinere, Philip Armstrong, Robert îşi aminti de visul lui de a deveni ambasador. în acest scop şi dintr-un respect sincer pentru un bărbat care spera să devină preşedinte, Robert contribui cu o sumă generoasă la campania acestuia. Era sigur că, după ce Armstrong avea să câştige alegerile, avea să-i ofere postul de ambasador în Anglia sau Franţa. îi spuse asta Arianei de câteva ori în timpul campaniei electorale, iar speranţa deveni singurul lucru care să-i distragă atenţia de la suferinţa provocată d pierderea suferită.

- Tati, pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei să fii ambasador? Ar fi prea mare bătaie de cap! Asta-ţi trebuie acum?

Ariana nu era entuziasmată de alegerea lui, mai ales acum, că era văduv. Avea aproape şaptezeci de ani şi îşi petrecuse ultimele patru decenii într-o carieră solicitantă, iar Ariana credea că un post de ambasador ar fi fost prea mult stresant, mai ales după toată durerea şi suferinţa pe care le trăise după decesul mamei sale. Nu îi fusese deloc uşor. Cu câţiva ani în urmă suferise un atac de cord şi avusese nevoie de o angioplastie, iar Ariana nu agrea ideea ca tatăl ei să-şi asume şi mai multe responsabilităţi. Tatăl ei era singura rudă în viaţă care-i mai rămăsese. Avea douăzeci şi doi de ani, dar nu voia să trăiască în Anglia sau în Franţa şi nici să-l lase să se mute singur.

Ariana absolvise Universitatea Barnard din Columbia în urmă cu şase luni. Nu voise să studieze la Princeton, la fel ca tatăl ei, deşi el insistase în acest sens. Acum avea serviciul pe care şi-l dorea: edi- tor-adjunct la o prestigioasă revistă de modă online. Dintotdeauna îşi dorise o carieră în modă, iar acum o avea. îi placea enorm să meargă la evenimente de modă şi să afle despre noile

trenduri şi cei mai în vogă designeri. Ambiţia ei era să devină editor pentru *Vogue* într-o bună zi. Ariana adora moda aproape de când se născuse, şi avea acelaşi stil simplu şi natural ca mama ei, care îi împărtăşise pasiunea pentru modă. Laura Gregory fusese o femeie graţioasă şi elegantă, iar Ariana era o replică mai tânără şi mai exuberantă a mamei sale. Tatăl ei păstra fotografii cu frumoasa lui soţie peste tot.

Ariana avea acelaşi păr blond, frumos, picioare lungi şi ochi albaştri. Laura fusese cu douăzeci de ani mai mică decât tatăl Arianei şi murise mult prea tânără. Robert se îndrăgostise de ea încă din clipa în care se cunoscuseră, la fel cum îşi adora acum fiica. Ariana credea că visul tatălui ei de a deveni ambasador era ridicol şi probabil nu ar fi fost în avantajul sănătăţii sale. Ea voia să rămână în New York. Ţinea la prietenii ei şi avea un serviciu care îi plăcea. Tocmai primise primul ei apartament în Tribeca, un cadou de absolvire de la tatăl ei, şi se simţea grozav. îşi chema prietenii în vizită aproape în fiecare seară. Nu avea o relaţie serioasă, dar nu ducea lipsă de pretendenţi. Trăia o viaţă la care visau toate fetele de douăzeci şi doi de ani, şi nu numai.

Tatăl ei era grijuliu peste măsură şi trăia ca să-i facă viaţa uşoară, fericită şi sigură. îi cumpărase apartamentul într-o clădire care avea portar, aşa că era păzită douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Singurul lucru asupra căruia insista mereu era să fie în siguranţă. Voia ca fiica lui să apeleze la serviciile unui şofer privat când ieşea seara, în loc să meargă cu taxiul. Insista ca Ariana să locuiască într-o clădire mare dintr-un cartier bun şi îi făcea toate poftele. Iar acum, voia ceva şi pentru el. Ariana însă avea grijă de el, acum, că mama ei murise. Serveau cina împreună o dată sau de două ori pe săptămână şi vorbeau la telefon în fiecare zi. Ariana ştia cât de dor îi era de mama ei.

Robert se întâlni cu Phillip Armstrong de câteva ori în timpul campaniei electorale, la acţiuni pentru strângeri de fonduri, şi îi reaminti că voia să fie ambasador în Anglia sau Franţa, dacă Armstrong câştiga. Candidatul la preşedinţie nu-i garantă niciodată lui Robert să-i îndeplinească dorinţa, dar îi făgădui că avea să o ia în considerare şi să facă tot posibilul. Mai avea şi alţi donatori la fel de generoşi şi trebuia să se gândească la persoana cea mai potrivită pentru un asemenea post. Philip Armstrong era un om integru şi cinstit, ceea ce îl făcu pe Robert să-l respecte şi mai mult.

Ariana nu-şi făcu griji nici când Armstrong câştigă alegerile. Tatăl ei fu invitat la ceremonia de învestitură şi îi ceru fiicei sale să-l însoţească la balul din acea seară. Pentru Ariana, era un moment la fel de emoţionant. îi cunoscuse pe preşedinte şi pe soţia acestuia, iar Melissa Armstrong i se păru amabilă şi încântătoare. Era evident că Phillip Armstrong îl respecta mult pe tatăl Arianei. Pe drumul de întoarcere spre New York, tatăl ei abia dacă-şi mai încăpea în piele de bucurie. Era sigur că urma să fie numit ambasador într-una din cele două ţări foarte curând. Ariana nu voia să-l descurajeze, dar nu era la fel de sigură. Tatăl ei nu mai era tânăr şi avea o sănătate şubredă, nu mai avea o soţie care să joace rolul gazdei şi nici un fel de experienţă ca diplomat, deşi Ariana ştia că multe dintre acele funcţii erau oferite drept răsplată pentru contribuţiile financiare din campania electorală. Tatăl ei era ca un copil, iar Ariana nu voia să-l supere acum.

Trecură două luni de la învestitura preşedintelui şi nu se întâmplă nimic, aşa că Ariana se gândi că problema fusese rezolvată. Se simţea bine la noua ei slujbă şi nu voia să plece nicăieri, nici chiar la Paris sau la Londra, deşi ar fi încercat să obţină un job în domeniul modei acolo. Dar îi plăcea cel din New York. Erau cei mai grozavi ani din viaţa ei, iar în luna martie întâlni un băiat pe care chiar îl plăcea.

Era student la facultatea de drept de la NYU, avea douăzeci şi şase de ani şi se simţeau excelent împreună.

Arianei îi păru rău pentru tatăl ei când preşedintele desemnă alţi ambasadori în Anglia şi Franţa. Cel trimis la Londra era de fapt un prieten al tatălui ei, ceea ce facu situaţia şi mai greu de suportat. Cel puţin pe tipul care fusese numit în Franţa nu-l cunoştea şi nici nu auzise vreodată de el. Era cineva din Los Angeles. Ariana era uşurată că nu mai avea de ce să-şi facă griji; viaţa ei în New York era în siguranţă. Până în luna mai, când tatăl ei o invită la cină într-o seară şi o aşteptă cu o mimică serioasă. Ariana se îngrijoră imediat că se îmbolnăvise. Acum, că mama ei murise, lucrul de care se temea cel mai mult era ca tatăl ei să păţească ceva. îl iubea la fel de mult cât o iubea şi el şi îl admirase dintotdeauna. Nu mai suferise niciodată aşa de mult ca atunci când tatăl ei fusese operat la inimă. De-atunci însă, el îşi revenise complet.

Ariana se aşeză ca să servească cina împreună în salonul din apartamentul lui de pe Fifth Avenue, cu vedere înspre Central Park. Robert susţinea că apartamentul i se părea rece ca un mormânt în absenţa mamei Arianei, iar fiica lui încerca să ia cina împreună cu el ori de câte ori putea. Şi ea îl invita în apartamentul ei, dar tatălui său nu-i plăcea să vină până în SoHo şi Tribeca, deşi Ariana locuia acolo acum. îi plăcea mai mult ca Ariana să vină acasă, ca în acea seara.

- Am vorbit cu preşedintele Armstrong astăzi. M-a sunat, spuse încet Robert, iar Ariana îl privi surprinsă.
- De ce te-a sunat, tati?

Ariana ştia că cele două posturi de ambasador pe care le voia tatăl ei nu mai erau disponibile, aşa că nu putea fi vorba despre asta.

- Mi-a oferit un post de ambasador, spuse Robert Gregory în timp ce li se servea supa, dar nu părea fericit.
- Da? Unde?

Brusc, Ariana se întrebă dacă preşedintele intenţiona să-i ofere tatălui ei în Roma sau Madrid, unde îşi putea găsi şi ea un serviciu bun. Sau, dimpotrivă, într-un loc terifiant, precum Ghana sau Nepal, unde chiar nu voia să meargă.

Tatăl ei ezită câteva clipe înainte să-i răspundă. Se gândise la asta toată ziua.

- Argentina, răspunse pe un ton sobru. Am locui în Buenos Aires. Se pare că tuturor le place acolo, dar una e să mergi în concediu două săptămâni, alta e să stai acolo trei sau patru ani. Nu cred că e o idee bună. Au mari probleme acolo, ţara e practic sărăcită. Nu mă îndoiesc că poporul e minunat, eu nu le pot rezolva problemele. Ar fi foarte multă presiunie asupra mea şi am fi prea aproape de alte ţări periculoase, unde au loc revoluţii, răpiri şi răfuieli între cartelurile de droguri. E o bătaie de cap mult prea mare. N-avem nevoie de aşa ceva.

- Sunt perfect de acord, spuse politicos Ariana, uşurată că tatăl ei nu părea dispus să accepte. Deci, i-ai dat răspunsul că nu accepţi?

- Am încercat, dar m-a rugat să mă mai gândesc. Mi-a spus eă o să ne placă foarte mult după ce ajungem acolo, la fel ca în cazul celorlalţi dinainte, iar motivul pentru care a întârziat atât de mult cu propunerea e că abia l-au convins pe fostul ambasador să plece. Nu voia să plece pentru că se simţea foarte bine acolo.

- Poate îşi găsise vreo iubită, spuse cu maliţie Ariana, încercând să-i deschidă ochii tatălui ei.

Nu voia sub nici o formă să trăiască în Argentina patru ani. Nici măcar trei. Mai ales acum, că rataseră ocazia să se mute în Paris sau Londra, Ariana voia să rămână în New York şi presupunea că şi tatăl ei era de aceeaşi părere.

- Dar ai de gând să-l refuzi, nu-i aşa, tati?

Ariana voia să audă din gura lui asta, pentru că îl vedea că ezită.

- Nu ştiu. Poate că nu contează unde mergem. Poate fi o experienţă minunată pentru amândoi. E o adevărată onoare să fii ambasador, Argentina poate fi un loc plăcut pentru tine. Am auzit că oamenii sunt grozavi şi foarte ospitalieri, oraşul seamănă cu Parisul şi viaţa socială e fabuloasă. Preşedintele mi-a spus că ambasada are nevoie de prezenţa unei femei şi trebuie decorată puţin. Ştiu că ţi-ar plăcea asta.

- Nu vreau să plec nicăieri, cu atât mai puţin în Argentina, spuse Ariana, cu un sentiment de spaimă. Nu vorbim limba şi nu cunoaştem pe nimeni acolo.

Ariana încerca să se gândească la toate motivele pentru a-l descuraja pe tatăl ei, dar îşi dădea seama că nu ajungea nicăieri. Preşedintele îi prezentase lucrurile într-o lumină foarte bună.

- Ca ambasador, ne vom face relaţii foarte repede. Iar tu te descurci binişor în spaniolă, o încurajă el.

- Nu-i adevărat, am studiat limba doar doi ani în liceu. Pot să întreb cum să ajung la poştă şi la gară, atât.

- Ce crezi, Ari? o întrebă tatăl ei, lăsându-se pe spate în scaun; nici el, nici ea nu se atinseseră de supă, iar Arianei nu-i mai era foame. Vrei să încercăm? Nu avem decât o viaţă. Dacă refuzăm, s-ar putea să regretăm asta pentru totdeauna.

Poate că el ar fi regretat decizia, nu şi Ariana. Iar Robert dădu de înţeles că se aştepta ca ea să-l însoţească. Ariana deveni neliniştită ascultându-l.

- Tati, dacă te îmbolnăveşti?

îngrijorarea fetei era îndreptăţită, date fiind problemele lui de sănătate din trecut, iar Ariana nu dorea să mai treacă printr-un atac de cord cu el.

- Sunt bine. Am fost la control săptămâna trecută, şi totul e în regulă. Nu ştiu, poate ţi se pare ceva prostesc,

dar mi-ar plăcea să fiu totuşi ambasador undeva înainte să mor.

Ariana îi văzu privirea scânteind. încă mai visa la asta.

- Nu eşti pe moarte şi ai face bine să nu mori. Mi-ai spus că nu te interesează decât Anglia sau Franţa.

Ariana se îngrozea ascultându-l şi simţea că nu avea să iasă învingătoare din acea dispută. Nu voia să-i ia locul mamei ei şi să se mute în Argentina. Voia să aibă propria ei viaţă.

- S-ar putea să fíe distractiv. Tuturor le place în Argentina. Poate şi ţie o să-ţi placă, încercă el să o convingă, dar ea se întristă.

Ariana se întoarse spre tatăl ei culacrimi în ochi.

- Dar e o perioadă atât de lungă. Trei ani, chiar patru, poate. Dacă nu ne place deloc acolo? O să fim obligaţi să rămânem acolo în tot timpul ăsta. Aş avea douăzeci şi şase de ani când ne întoarcem. Voi fi ratat toate şansele de a avansa în carieră.

Pentru Ariana, douăzeci şi şase de ani păreau la fel de mulţi ca nouăzeci.

- Dar e o experienţă pe care s-ar putea să nu mai ai ocazia să o trăieşti.

Era clar că preşedintele îl convinsese definitiv, indiferent ce-i spusese. în acele momente, Ariana îl ura pe Phillip Armstrong pentru că îi oferise tatălui său postul de ambasador în Argentina. Rămase tăcută o vreme, neştiind cum să-şi mai exprime reticenţa şi îngrijorarea, răstimp în care amândoi îşi terminară supa.

- Voiam doar să-ţi spun că mă mai gândesc la asta, ca să nu te iau prin surprindere, spuse Robert.

Asta îi suna şi mai rău Arianei.

- Tati, spuse ea sincer, nu vreau să merg.

Nu putea să o spună mai răspicat de atât. Robert îi aruncă o privire îngrijorată.

- Nu aş fi liniştit dacă te-aş lăsa aici, singură. în plus, aş avea nevoie de tine acolo, Ariana. Nu pot face asta de unul singur, iară mama ta.

Robert o privi implorator, trezindu-i fetei sentimente de vinovăţie. Nu voia să facă un asemenea sacrificiu, şi se gândea că era nedrept din partea lui să o silească să facă asta. Indiferent dacă o făcea sau nu însă, se simţea responsabilă pentru el. îi promisese mamei sale să aibă grijă de Robert, dar nu se aşteptase să i se ceară să se mute tocmai în Argentina. O speria faptul că, odată ce tatăl ei lua o decizie, nu mai era cale de întoarcere. Se părea că Robert se apropia cu paşi repezi de luarea unei decizii. La sfârşitul cinei,

Ariana era pe punctul de a izbucni în plâns. Plecă imediat după aceea ca să se întâlnească cu nişte prieteni la Waverly Tavern, în centrul oraşului. Noul ei iubit era şi el printre ei. Văzu cât de supărată era, deşi nu o cunoştea prea bine.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă el, apoi o îmbrăţişă şi o sărută.

- Tatălui meu i s-a oferit azi un post de ambasador în Argentina.

- Sună distractiv, spuse entuziasmat bărbatul. Poţi să-l vizitezi şi să înveţi să dansezi tango, spuse el, încercând să o înveselească.

Ariana nu îi spuse că tatăl ei voia să se mute şi ea acolo. N-avea cum să-l „viziteze", pentru că urma să locuiască acolo. Dar nu voia să-i spună asta şi să strice relaţia pe care o aveau înainte ca tatăl ei să ia o decizie.

Tatăl ei o sună a doua zi. Se hotărâse. Tocmai vorbise cu preşedintele şi acceptase postul. într-o lună trebuia să fie în Buenos Aires. Ariana izbucni imediat în plâns, dar tatăl ei încercă să o asigure că avea să fie o experienţă interesantă şi că o să-i placă foarte mult să fie practic o ambasadoare. Ariana îşi iubea tatăl, dar acesta avea uneori tendinţa de a domina şi era întotdeauna convins că avea

dreptate. De data asta însă, din punctul ei de vedere, nu avea dreptate.

- Nu vreau să fiu ambasadoare, spuse ea vehement. Am douăzeci şi doi de ani. Am o viaţă şi un serviciu aici. N-o să vin cu tine, tati. Nu-mi pasă ce ai de spus. Nu vreau şi gata.

- Ariana, eşti tot ce mi-a mai rămas pe lume, spuse consternat Robert. Nu te las aici. Mi-aş face prea multe griji pentru tine.

- Aş fi mai în siguranţă decât în Argentina. Ştii că acolo sunt o grămadă de răpiri.

Părerea Arianei nu conta. Tatăl ei discutase deja cu preşedintele.

- Vom avea mereu bodyguarzi. Nici un străin n-a mai fost răpit de ani de zile. Nu avem de ce să ne facem griji, o asigură el.

într-o clipă Ariana închise telefonul. în aceeaşi seară merse să discute din nou cu el, fară succes însă. Se întoarse la apartamentul ei furioasă pe el. Adevărul era însă că Robert avea şaptezeci de ani, suferise deja de grave afecţiuni de sănătate, îşi pierduse soţia în urmă cu un an şi era totuşi tatăl ei. Nu i se părea normal să îl lase singur. Se gândi la asta multă vreme şi, în dimineaţa următoare, ajunsese la concluzia că trebuia să facă sacrificiul pentru el. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să plece în Argentina şi să renunţe la serviciul ei din New York, dar poate că tatăl ei avea dreptate. Poate avea să se simtă totuşi bine şi să se bucure că mersese acolo. Având în vedere cât de hotărât era Robert să facă asta, Ariana simţea că nu avea de ales.

Renunţă la serviciul de la revista online, deşi îi plăcuse foarte mult, iar asta aproape că îi frânse inima. Şeful ei era foarte drăguţ şi îi spuse că postul de asistentă o aştepta oricând dacă se hotăra să se întoarcă. îi sugeră chiar să-şi facă un blog în Buenos Aires. Arianei îi fu mult mai greu să-l anunţe pe noul ei iubit, Ian, că se muta la Buenos Aires cu tatăl ei, dar el nu fu atât de supărat pe cât se aşteptase,

ceea ce îi dădu de înţeles că Ian o considera mai degrabă o distracţie de moment. Ian o îmbrăţişă şi îi propuse să ţină legătura, şi poate chiar s-o viziteze la un moment dat.

Tatăl ei îi spuse să cumpere tot ce voia, fiindcă avea nevoie de multe haine drăguţe pentru toate evenimentele la care urmau să participe. Era o slabă consolare pentru viaţa la care renunţa. Ariana fu tristă până când plecară din New York. Ştia că în cealaltă emisferă era iarnă, deşi sosiră în luna iunie. Trimiseseră deja din timp câteva lucruri de care aveau nevoie, iar Ariana avea opt valize când se îmbarcară în zborul către Buenos Aires. Pe parcursul zborului la clasa întâi nu spuse absolut nimic. Nici nu-şi imagina noua ei viaţă, iar tatăl ei era recunoscător că nu se împotrivise prea mult, deşi ştia că era nefericită. îi spusese clar asta, iar el îi promisese să se revanşeze în toate felurile posibile. Voia ca Ariana să se simtă grozav.

Se mutară în hotelul Four Seasons din Buenos Aires, până când reşedinţa de la ambasadă era gata. Li se comunicaseră dinainte că ambasada avea nevoie de puţin „ajutor": Ariana şi tatăl ei merseră să vadă ambasada în ziua următoare. Era pe strada Posadas din districtul Recoleta, o clădire spectaculoasă, cu pereţii decoraţi cu fresce splendide, basoreliefuri şi şemineuri. Era nevoie însă de foarte multă mobilă ca să umple camerele goale. Ferestrele aveau deja nişte perdele drăguţe, iar noua secretară a tatălui ei îi dădu Arianei o listă cu magazine de antichităţi unde putea găsi tot ce aveau nevoie şi se oferi să o însoţească. Ariana înţelese că avea să fie ocupată multă vreme cu amenajarea ambasadei pentru tatăl ei şi fu mişcată de primirea caldă a angajaţilor, care îi erau de mare ajutor. Ambele secretare ale ambasadorului veniră la hotel cu ei - una ca să lucreze cu tatăl ei, cealaltă cu Ariana. Cea mai tânără dintre ele îi oferi Arianei un teanc de invitaţii din partea celor mai cunoscute gazde din Buenos Aires şi a tuturor ambasadelor din oraş. Toată lumea voia să organizeze un dineu în onoarea lor, o

recepţie sau un bal, şi să-i prezinte tuturor. Gazdele locale se întreceau care să-i întâmpine primii. Robert şi Ariana aveau destule invitaţii cât să meargă în alt loc în fiecare seară timp de o lună de-atunci înainte.

- Vai, Doamne! spuse copleşită Ariana, răsfoindu-le, dar făcea parte din cercul social al tatăl ei de un an, de când murise mama ei, şi ştia că trebuia să găzduiască dineuri alături de tatăl ei la ambasadă şi să-l însoţească la toate evenimentele sociale.

De aceea şi venise. Eugenia, tânăra secretară care devenise asistenta ei, era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, frumos îmbrăcată, cu părul perfect aranjat şi cercei micuţi cu diamante, provenea dintr-o familie aristocrată. îi vorbise deja despre cele mai importante familii locale şi despre toţi ambasadorii şi soţiile lor. Viaţa socială din Buenos Aires părea să fie extrem de încărcată, iar Eugenia preciză că aveau să primească o mulţime de vizite.

În dimineaţa următoare, Ariana merse la un magazin de antichităţi cu Eugenia. Tatăl ei îi dăduse mână liberă să cumpere tot ce era necesar pentru ambasadă. îşi puteau permite asta fără nici o problemă, iar Ariana rămase uimită de preţurile mici de acolo, în comparaţie cu cele din New York. Antichităţile de aici erau superbe, majoritatea aduse direct din Franţa. Multe dintre familiile cu tradiţie aveau nevoie disperată de bani, iar unele îşi vindeau lucrurile la preţuri de nimic. Ariana se simţea vinovată pentru că le cumpăra la asemenea preţuri. Până la prânz cumpărase deja suficiente piese de mobilier ca să umple câteva camere şi două covoare superbe de Aubusson, în nuanţe de roz pal şi bleu.

Eugenia vorbea perfect engleza şi studiase la o facultate din America. Promise să-i găsească Arianei un profesor de spaniolă ca să-şi îmbunătăţească cunoştinţele. Acum, că era aici, Ariana era gata să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i uşureze viaţa tatălui ei şi să-şi joace rolul cum

se cuvine. Voia ca ambasada să arate bine, iar dineurile lor să fie cele mai elegante din Buenos Aires.

în acea seară merseră la un dineu de protocol la ambasada franceză. Mâncarea era excelentă, iar femeile erau îmbrăcate în rochii superbe de seară. Toată lumea era binevoitoare şi primitoare cu ea şi cu tatăl ei. Ospătari în uniforme aşteptau în spatele fiecărui oaspete, iar după cină începu dansul. Ariana nu mai văzuse în viaţa ei porţelanuri şi cristaluri atât de frumoase. Toţi cei prezenţi aveau maniere impecabile şi trăiau o viaţă care nu mai exista în alte colţuri ale lumii. Tuturor le plăcea să iasă şi să se distreze.

în seara următoare, merseră la un alt dineu, de data asta la ambasada Marii Britanii, unde avură parte de acelaşi tratament. Urmară alte vizite la ambasadele italiană, germană şi spaniolă. Practic, ieşeau în fiecare seară, având ocazia să întâlnească persoanele care făceau parte din elita citadină, care, la rândul lor, se întrecură să le adreseze invitaţii în casele lor primitoare. Chiar dacă aveau mai puţini bani ca înainte, aveau o armată întreagă de servitori care să-i ajute şi case superbe, erau gazdele perfecte şi se îmbrăcau după ultima modă. Ariana şi tatăl ei nu mai văzuseră vreodată femei atât de frumoase, iar bărbaţii erau chipeşi şi puternici. Mulţi veniseră din Germania, Italia şi Irlanda şi până şi cei născuţi în Argentina aveau nume străine, fiindcă părinţii sau bunicii lor veniseră din Europa ca să se stabilească acolo. Buenos Aires nu dormea niciodată, vizitele nu mai conteneau, şi petrecerile dansante din fiecare noapte durau până în zori. Toţi bărbaţii chipeşi din oraş ar fi dat orice ca să danseze cu Ariana şi s-o înveţe tango, în timp ce tatăl ei o privea mândru, fumând trabucuri cubaneze cu ceilalţi bărbaţi. Ariana însă nu avea de gând să tolereze aşa ceva însă. îi luă cu blândeţe trabucul din mână, îl sărută pe obraz şi-i şopti:

- Fără trabucuri.

îşi facea griji pentru sănătatea lui, mai ales după problemele pe care le avusese. Ştia că şi mama ei ar fi făcut acelaşi lucru.

Femeile de acolo erau pe atât de fermecate de tatăl ei pe cât erau bărbaţii de Ariana. Femei frumoase încercau să-l seducă la fiecare cină şi erau încântate să danseze cu el. Formau cel mai popular cuplu din oraş, şi până şi Ariana fu nevoită să recunoască, după două săptămâni, că se simţea bine. Se întâlnea cu tineri care îi plăceau, fete cu care îi făcea plăcere să discute şi care o chemau în vizită; băieţii care flirtau cu ea erau foarte chipeşi şi bine îmbrăcaţi. Era greu să nu se lase sedusă de frumuseţea fermecătoare a oraşului, pe care toată lumea se întrecea să i-o arate. Nu se simţise niciodată atât de binevenită undeva şi nici nu i se dăduse vreodată atâta atenţie. Voia să scrie un blog despre asta pentru revista online din New York la care lucrase, dar era atât de ocupată să decoreze şi să mobileze sediul ambasadei şi să se distreze în fiecare seară, că nu avea nicicând timp.

După ce antichităţile pe care le cumpărase fură livrate, sediul ambasadei începu să prindă viaţă. Ariana mobilă camerele în grabă cu ceea ce cumpărase şi cu ceea ce avea la îndemână. La şase săptămâni după sosirea lor, ţinură o petrecere frumoasă pentru a le mulţumi tuturor pentru ospitalitatea lor şi pentru invitaţiile primite. Tatăl ei era foarte mândru de seara pe care o organizase Ariana. Angajase chiar şi o formaţie minunată, cu ajutorul noilor ei prieteni.

La sfârşitul lunii august, atât Robert, cât şi Ariana ajunseseră să se simtă ca acasă. Lui Robert îi făcea plăcere munca de ambasador, îi plăceau oamenii pe care îi întâlnea şi învăţa cum să se descurce de la diplomaţii de carieră pe care îi cunoscuse. Se distra de minune şi adora provocarea de a învăţa cât mai multe despre Argentina. Iar Ariana avea un cerc larg de prieteni care o invitau mereu la prânz sau cină, la meciurile de polo ale băieţilor şi la cluburile pe

care le frecventau. Ieşea în oraş în fiecare seară, cu sau fără tatăl ei, iar în septembrie recunoscu în faţa lui Robert că avusese dreptate, că se bucura foarte mult că venise. Vorbea mult mai bine spaniola şi îşi adora noua casă şi noii prieteni.

- Nu mi-am imaginat că o să fie aşa. Toată lumea spune că Buenos Aires e ca Parisul pe vremuri, îi mărturisi Ariana tatălui ei.

Robert se bucura că fiica lui era fericită. într-un weekend, Ariana merse în Punta del Este, în Uruguay, cu câţiva din noii ei prieteni. Era staţiunea favorită pentru aristocraţii bogaţi din Argentina, iar Ariana se distră de minune. Tatăl ei o convinse să ia doi bodyguarzi cu ea, doar ca să fie în siguranţă, dar Ariana se simţea ridicol. Nu avea deloc nevoie de prezenţa lor şi ieşi în oraş fără ei, doar cu prietenii. Unii dintre ei aveau şi ei bodyguarzi, care însă nu îi însoţeau niciodată la Punta del Este, ci doar când mergeau la reşedinţele lor din provincie, unde bandiţii cutreierau drumurile şi aţineau calea oamenilor.

Tatăl Arianei o surprinse la sfârşitul unei săptămâni din octombrie, când îi spuse că fuseseră invitaţi să petreacă weekendul în afara oraşului alături de nişte prieteni. Era o familie pe care Ariana o plăcea în mod deosebit, cu trei fiice de vârste apropiate de a ei şi doi fraţi mai mari, foarte chipeşi. Reşedinţa lor din Buenos Aires era într-o petrecere continuă, dar la cea de la *ţară., finea*[1], aflată la două ore distanţă de oraş, găzduiau chiar mai multe petreceri, într-o sâmbătă, după prânz, tatăl ei şi gazdele plecară la plimbare cu maşina. Tatăl ei voia să vadă o proprietate frumoasă, aflată lângă cea a prietenilor lui. Imediat ce se dădură jos din maşină, Robert îi spuse că o închiriase.

Familia care deţinea casa se mutase în Statele Unite şi era bucuroasă să le închirieze proprietatea pentru câţiva

---

[1] **Moşie (în limba spaniolă în original)**

ani. Casa era întreţinută impecabil, dar goală, deşi şapte servitori locuiau încă acolo. Ariana îşi găsise încă o casă pe care s-o decoreze şi începu să-şi imagineze imediat petrecerile de la sfârşit de săptămână pe care urma să le dea pentru prietenii ei. Casa principală avea douăsprezece dormitoare. în plus, proprietatea mai număra şi câteva case de oaspeţi mai mici şi locuinţe separate pentru servitori. Prietenii Arianei erau la fel de încântaţi să le fie vecini, iar în săptămâna următoare Ariana începu să cumpere mobilă cu care să umple casa, ca să devină locuibilă cât mai curând.

Până de Crăciun, care pica în mijlocul verii argentiniene, Ariana transformase casa închiriată într-un paradis confortabil şi elegant, cu antichităţi franţuzeşti superbe, în culori pastelate, dormitoare aerisite cu paturi cu baldachin. Tatăl ei angajase încă şase servitori şi, ori de câte ori mergeau acolo, îl luau cu ei şi pe bucătarul de la ambasadă. Dădură prima lor petrecere la noua reşedinţă în Ajunul Anului Nou. Găzduiră douăzeci de oaspeţi şi invitară toţi vecinii. Dansară până la ora şase dimineaţa, apoi serviră micul dejun pe terasă şi toată lumea se întoarse acasă la ora opt ca să doarmă toată ziua. Era un stil de viaţă decadent, opulent, la care cu greu puteai renunţa. Era greu de crezut că trecuseră deja şase luni de când veniseră în Argentina. Timpul zburase, iar Ariana vorbea deja o spaniolă aproape perfectă. O ţinea pe Eugenia mereu ocupată cu decoratul, cu vizitele, cu sesiunile de cumpărături şi cu petrecerile cu prietenii. Mereu găsea ceva nou de făcut, de văzut sau de cumpărat, oameni cu care să se întâlnească, vizitatori sosiţi din Statele Unite în cinstea cărora Ariana trebuia să organizeze dineuri la ambasadă. Nu mai fusese niciodată atât de ocupată de când se ştia. Avea douăzeci şi trei de ani şi era una dintre cele mai populare femei din Buenos Aires, cu părul ei blond, ţinuta elegantă şi stilul clasic, aristocratic, cu

manierele ei perfecte şi cu naturaleţea sa. Era o companie amuzantă şi se transformase într-una din cele mai bune gazde din oraş. Toată lumea îi adora pe ea şi pe tatăl ei.

Ariana plănui o altă petrecere la mijlocul lunii ianuarie, la două săptămâni după petrecerea de pomină de Anul Nou dată *la finea* lor. Cei care nu le vizitaseră încă *finea* voiau să vadă cum o decorase Ariana şi să-şi petreacă sfârşitul de săptămână acolo. Ariana invită douăsprezece cupluri tinere şi tocmai începuse o relaţie cu unul dintre fraţii mai mari ai unei prietene apropiate. Cu toţii plănuiau să fie acolo. Tatăl ei îi spuse că trebuia să rămână la Buenos Aires pentru că mai avea de lucru. în plus, voia să-i lase pe tineri să se distreze. îi reaminti Arianei să-i ia pe amândoi bodyguarzii cu ea, din moment ce drumul până acolo era plin de bandiţi despre care toată lumea vorbea. Cu bodyguarzii avea să fie în siguranţă. Ariana luă doar un bodyguard cu ea până la urmă, fiindcă celălalt se îmbolnăvise de gripă şi s-ar fi simţit prost obligându-l să vină. îl luă şi pe bucătarul de la ambasadă ca să gătească pentru toată lumea. îl lăsă pe celălalt bucătar în oraş pentru tatăl ei. Când ieşiră din oraş, Ariana începu să facă liste şi să planifice amplasarea oaspeţilor. Bucătarul adormi pe bancheta din spate, iar Ariana lucră aproape tot drumul până la noua lor reşedinţă.

Era nerăbdătoare să înceapă distracţia şi îi plăcea de toţi cei pe care îi invitase. Trecuseră aproape două ore şi ajunseseră aproape de casă, când maşina se opri brusc. Ariana îşi ridică privirea şi văzu că un camion militar vechi bloca drumul. Şase bărbaţi stăteau în picioare în spatele lui, în faţa maşinii tatălui ei, iar alţii erau în remorcă. Ariana se uită la bodyguardul ei ca să vadă dacă era îngrijorat. Portierele maşinii erau încuiate. Se întreba dacă era mai bine să îi ocolească sau să aştepte să plece. Bărbaţii purtau îmbrăcăminte militară spălăcită. Veniră încet spre ei, iar Ariana văzu că erau înarmaţi cu toţii.

Bodyguardul care conducea maşina nu se mişcă şi rămase calm.

- Felipe, suntem în regulă? Bărbatul încuviinţă. Bucătarul încă sforăia pe bancheta din spate, neştiind că se opriseră. Vrei să-i ocolim?

Ariana era îngrijorată. Şoferul îi privea încordat pe bărbaţii înarmaţi, dar nu părea să se teamă.

- Ne vor împuşca roţile, spuse el încet.

Doi dintre bărbaţi veniră la geamul şoferului şi îi făcură semn să coboare geamul. Felipe refuză. Fără să ezite, bărbatul care stătea în faţa maşinii îşi îndreptă pistolul spre capul şoferului şi îl împuşcă prin parbriz. Felipe căzu cu capul pe volan, şi sângele ţâşni în toate părţile. Ariana ţipă. Un alt bărbat sparse geamul de la portiera ei, trase încuietoarea şi o scoase din maşină înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Bărbatul îi acoperi imediat capul cu un sac, o ridică în braţe şi o aruncă în remorca de la camion. Nu le păsa de bucătarul de pe bancheta din spate, care se trezise când îl împuşcasenj pe Felipe şi văzuse cum Ariana era luată pe sus, cu capul acoperit cu un sac. Ariana se zbătea din toate puterile, încercând să se elibereze, dar fu aruncată în remorcă, iar bărbatul sări după ea. în câteva clipe, dispăruseră. Bucătarul privi cu ochi plini de groază cum camionul dispare în tufişurile de pe marginea drumului. Totul se întâmplase atât de repede. N-ar fi putut face nimic oricum. Numărase cel puţin opt bărbaţi în jurul maşinii, şi alţi câţiva în remorcă. Toţii aveau barbă şi purtau căşti. Unii îşi ascunseseră feţele în spatele unor măşti de schi. Era imposibil să-i identifice când o răpiseră pe Ariana. Bucătarul rămase tremurând în maşină cinci minute, apoi ieşi din maşină şi împinse cadavrul lui Felipe pe locul din dreapta. Scaunul şoferului era îmbibat de sânge. Bucătarul conduse până la *finea* tremurând aşa de tare că abia reuşi să ţină mâinile pe volan. în clipa în care trecu pe poarta proprietăţii, ieşi în fugă din maşină, ţipând din toţi

rărunchii. Servitorii ieşiră agitaţi ca să vadă ce se întâmplase. Portiera de la maşină era deschisă, aşa că văzură imediat cadavrul lui Felipe şi sângele de peste tot. Suspinând amarnic, bucătarul le povesti servitorilor şi celor doi oaspeţi care ajunseseră deja ce se întâmplase cu Ariana. Oaspeţii Arianei ţipară când văzură cadavrul lui Felipe în maşină şi pe bucătarul plin de sânge, care plângea.

Sunară la poliţia locală, dar trecu o oră până la sosirea poliţiştilor. Bucătarul le povesti ce se întâmplase. îl întrebară dacă tatăl fetei, ambasadorul, fusese sunat, dar nimeni nu luase încă legătura cu el. întâmplarea nu era neobişnuită - şi alte persoane fuseseră răpite pe aceeaşi şosea, însă nici una din victimele recente nu era o persoană la fel de importantă ca Ariana. Era o chestiune serioasă, iar poliţiştii care veniseră acasă îşi sunară şeful, care, la rândul lui, luă legătura cu şeful poliţiei din Buenos Aires. Fiica ambasadorului american fusese răpită. Cineva trebuia să-l anunţe pe tatăl ei.

Şeful poliţiei din Buenos Aires se deplasă personal la ambasadă şi ceru o întrevedere cu ambasadorul. I se spuse să aştepte câteva minute, apoi Robert Gregory ieşi să-l vadă chiar acolo. Robert se gândi imediat că vreun cetăţean american din Buenos Aires comisese vreo nelegiuire. îi întinse mâna oficial, iar şeful poliţiei începu să tremure la perspectiva veştii pe care urma să i-o dea acestui om extrem de important.

- Excelenţă, începu el şi rămase în picioare, aşa cum îl găsise ambasadorul, este de datoria mea să vă informez cu regret că fiica dumneavoastră a fost răpită în drum spre *finea.* Şoferul a fost ucis. Un alt angajat de pe bancheta din spate a scăpat cu viaţă. Fiica dumneavoastră nu a fost rănită. Era încă în viaţă când a fost răpită. O vom căuta peste tot şi vom face tot posibilul să se întoarcă tea- fără acasă.

Robert Gregory simţi că-i fuge pământul de sub picioare as- cultându-l. Totul i se părea groaznic, ireal. Era imposibil aşa ceva. Nu putea fi adevărat. Nu se putea s-o fi răpit pe Ariana. Avea un bodyguard care trebuia să o protejeze. Oamenii mergeau tot timpul la reşedinţele lor de weekend din Buenos Aires. De ce să o răpească tocmai pe ea?

- Ştiţi cine a răpit-o? întrebă cu o voce sugrumată, scoţând un flacon cu medicamente din buzunar.

Erau pastile cu nitroglicerină. Simţea o durere groaznică în piept. Mai simţise acea durere o dată. îşi puse o pastilă sub limbă şi se aşeză, privindu-l şocat şi îngrozit pe poliţistul din faţa lui.

- încă nu ştim, răspunse acesta, dar voi merge să mă interesez personal. Vom mobiliza imediat o echipă de căutare. Cred că au început deja pregătirile. Doriţi să veniţi cu mine, domnule?

- Da, încuviinţă Robert.

Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să o găsească. Trebuia să o salveze din ghearele celor care o răpiseră. îl urmă orbeşte pe şeful poliţiei afară din clădirea ambasadei. în maşina de poliţie aştepta un şofer şi încă un bărbat. Toţi trei discutară calm tot drumul până la *finea.* Era aceeaşi rută pe care călătoriseră şi Ariana cu Felipe. Robert Gregory nu spuse nimic. Era în stare de şoc.

Poliţiştii locali îi aşteptau acasă, iar şeful poliţiei din Buenos Aires îi anunţase din timp că erau pe drum. Bucătarul care văzuse tot ce se întâmplase de pe bancheta din spate relată povestea încă o dată, cu ceva mai mult calm de data aceasta. Poliţiştii îi spuseră lui Robert că încă nu ştiau cine o răpise pe Ariana. Foarte multe bande de tâlhari pândeau drumul. Nu aveau de unde să ştie. Erau siguri că urma să vină o cerere de răscumpărare, care să le dea un indiciu despre cei care o răpiseră pe Ariana. Trebuiau să aştepte până atpnci.

- Le dau câţi bani vor, spuse Robert, cu vocea tremurând.

Avea faţa palidă, iar mâinile nu i se opriseră din tremurat de când
aflase. Se simţea ca şi când ar fi jucat într-un film extrem de prost.

- Vom anunţa imediat posturile de ştiri, spuse şeful poliţiei, în caz că o vede cineva pe undeva. Ne trebuie o fotografie cu ea.

- Dacă trimiteţi pe cineva la ambasadă, vi se va pune la dispoziţie tot ce vă trebuie.

Robert se prăbuşi într-un scaun. Unul dintre prietenii Arianei încerca să-l liniştească, în zadar însă. Dintr-odată părea foarte bătrân şi foarte bolnav. Ceilalţi începuseră deja să sosească, aflaseră veştile şi văzuseră scaunele din maşină pline de sânge. Poliţiştii mişunau peste tot, iar prietenii Arianei plângeau, ştiind că astfel de poveşti aveau un deznodământ tragic. Nici plata recompensei nu garanta că persoana răpită urma să se întoarcă în viaţă. Era mult mai probabil să primeşti un cadavru, fiindcă victima fusese ucisă.

Şefii ambelor secţii de poliţie rămaseră cu Robert Gregory mai mult de o oră, încercând să-l asigure că întreg guvernul argentinian avea să facă tot posibilul pentru a-i salva fiica. Robert îi privi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

- Vă rog, spuse el cu o expresie disperată, vă rog... ea e tot ce mi-a mai rămas..

.Capitolul 7

Bărbatul care o târăse pe Ariana din maşină şi o aruncase în remorcă se mişcase aşa de repede, că Ariana nu avusese timp să reacţioneze. încercă să se lupte şi să se elibereze, dar bărbatul o prinsese într-o strânsoare ca într-o menghină. Până să se dezmeticească, se trezi pe podeaua remorcii, şi doi bărbaţi o imobilizară cu brutalitate. Nu mai

putea face nici o mişcare. Sacul care îi acoperea faţa îi îngreuna respiraţia. O legară de mâini şi de picioare cu frânghii aspre, care îi intrau în piele. Ariana purta o rochie vaporoasă de vară, care se murdărise deja de la podeaua remorcii şi de la ghetele lor. îi auzi vorbind în spaniolă cu voci aspre şi încercă să înţeleagă ce spuneau. Vorbeau într-un fel de dialect local, iar, din cauza sacului sacul făcut dintr-o pătură aspră, care îi acoperea capul, nu auzea bine. Nu ştia unde o duceau şi nici cine erau. Discutau despre un bărbat pe nume Jorge şi o numeau pe Ariana „La Rica", femeia bogată, când se refereau la ea. Ariana era sigură că bărbaţii presupuneau pur şi simplu că răpiseră o fată dintr-o familie bogată. Nici prin gând nu le trecea că aveau de-a face cu fiica ambasadorului american. Se întreba dacă asta avea vreo importanţă sau doar ar fi înrăutăţit lucrurile. Presupunea că fusese răpită pentru a fi răscumpărată, nu ca prizonier politic.

încerca să-şi stăpânească panica, deşi bărbaţii o imobilizau cu picioarele, frânghiile îi crestau pielea de la încheieturi şi de la glezne, iar sacul care îi acoperea faţa o sufoca. Camionul rula pe un teren accidentat şi capul ei se tot lovea de podea în timp ce camionul hurducăia cu viteză. Aproape leşină de câteva ori. Ar fi plâns, dar nu îndrăznea. Tot ce-şi dorea era să scape cu viaţă din asta. încerca să-şi păstreze calmul şi să asculte ce vorbeau. Unul dintre bărbaţi o lovi cu bombeul de câteva ori. Ariana gemu; era sigură că îi rupsese o coastă. Se întrebă ce făcea tatăl ei, dacă aflase deja, şi dacă începuseră să o caute. Se ruga ca poliţia să-i oprească, dar nu se întâmplă nimic. Nu mai fusese niciodată în viaţa ei atât de speriată, dar se lupta să-şi păstreze calmul. Ştia că panica nu o ajuta cu nimic şi încerca să fie curajoasă.

Plecaseră din Buenos Aires la prânz şi călătorise aproape două ore când bandiţii o răpiseră pe Ariana, dar nu îşi dădea seama ce oră era acum. îşi simţi inima bătând cu putere aproape tot drumul. I se părea că trecuseră ore

în şir când camionul se opri în sfârşit. Auzi voci de bărbaţi strigând înăuntrul şi în afara camionului şi zgomotul unor paşi grăbiţi. Cineva o ridică şi o trânti la pământ. Simţi că i se taie respiraţia şi nu reuşi să scoată nici un sunet. Rămase întinsă acolo, incapabilă să se mişte din cauza frânghiilor cu care era încă legată, simţind cum îi zvâcnesc tâmplele. Unul dintre bărbaţi o împinse puternic cu cizma şi auzi din nou numele Jorge. Simţea că îşi pierduse pantofii în remorcă.

Apoi auzi mai multe focuri de armă undeva în apropiere şi se întrebă dacă aveau de gând să o împuşte şi pe ea, la fel ca pe Felipe, dar, chiar şi cu mintea întunecată de durere şi teamă, îşi dădea seama că Ie era mult mai de folos dacă o ţineau în viaţă. Era friptă de sete şi avea încă mizerie în gură de la sacul de pe cap, prin care abia putea să respire, dar dintr-odată se făcu linişte în jurul ei şi auzi o singură voce bărbătească strigând să se facă ordine.

Spaniola vorbită de acesta era diferită de a celorlalţi. Era o spaniolă pe care Ariana o recunoştea, asemănătoare celei vorbite de cunoscuţii ei. Bărbatul le spunea celorlalţi să o pună în cutie. Ariana nu ştia ce însemna asta, dar se simţi ridicată prin aer şi purtată pe braţe pe o distanţă scurtă, apoi trântită într-un spaţiu îngust. Bărbaţii o împinseră ca să încapă înăuntru. Auzi un capac greu se trânti peste spaţiului în care era întinsă. Abia mai putea să respire şi era extrem de cald. Nu se putea mişca deloc şi se întrebă dacă avea să moară acolo. Apoi, încet-incet, în mijlocul căldurii înăbuşitoare, a situaţiei îngrozitoare în care se afla şi a durerii fizice, simţi o nevoie teribilă să doarmă. Nu dorea decât să se elibereze din ghearele terorii şi ale durerii. Leşină de câteva ori în întuneric şi îşi reveni în simţiri, având capul încă acoperit, abia mai putând să respire, iar apoi - nu-şi dădea seama cât timp trecuse, probabil foarte mult - auzi din nou voci şi cineva dădu la o parte capacul cutiei. Simţi un val de aer rece care o trezi, deşi nu voia. Voia doar să se cufunde în somn.

Auzi din nou voci bărbăteşti care strigau, apoi o singură voce lângă ea, dând ordine. Era aceeaşi voce pe care o mai auzise. Cineva îi tăie frânghiile din jurul încheieturilor şi al gleznelor. Simţi cuţitul alunecându-i pe piele, dar era liberă acum. Totuşi, nu se putea mişca. Trupul îi era înţepenit. Vocea ceru să fie scoasă din cutie şi ridicată în picioare, dar Ariana căzu imediat la pământ, fiindcă picioarele ei erau prea slăbite şi amorţite ca să o susţină. Rămase întinsă pe pământ, prea îngrozită ca să se mişte. Aceeaşi voce le ordonă celorlalţi să o ducă înăuntru. Ariana auzi paşi grei pe pietriş. Cineva o luă în braţe. Rămase nemişcată, ca o păpuşă stricată, apoi fu trântită într-un scaun, şi paşii se retraseră din nou. Nu mai era legată, dar nu se mişcă. Capul îi era încă acoperit. Doar inima îi bubuia în piept. Rămase complet nemişcată, întrebându-se dacă aştepta să fie ucisă. Simţi că cineva se apropia. îi auzi respiraţia. Nu-şi dădea seama dacă îndreptase un pistol spre capul ei. Apoi, foarte încet, simţi cum bărbatul îi scoate sacul. închise ochii, temându-se de ce urma să vadă.

- Nu te teme, spuse încet o voce lângă ea, dar Ariana nu credea nici o iotă şi rămase cu ochii închişi. N-o să-ţi fac nici un rău. Am nevoie de tine în viaţă, continuă bărbatul, cu o voce care părea educată.

Vorbea în spaniolă, ceea ce o făcu din nou pe Ariana să se întrebe dacă ştiau pe cine răpiseră sau dacă le păsa. Dacă o răpiseră pentru răscumpărare, oricine altcineva în locul ei ar fi fost o variantă la fel de bună. Faptul că era fiica ambasadorului american nu făcea decât să crească suma pusă pe capul ei.

- Doamne, ce frumoasă eşti! spuse bărbatul, privind-o.

Faţa Arianei era murdară, iar rochia, plină de praf şi sfâşiată în câteva locuri. Era desculţă, iar pe picioare se

vedeau urmele frânghiilor, dar totuşi bărbatul nu se aşteptase să vadă o femeie blondă, cu trăsături aristocrate.

- Nu te teme, repetă el, poţi să deschizi ochii. N-o să-ţi fac nici un rău.

Arianei îi venea greu să-l creasă, având în vedere ce-i făcuseră până atunci.

Cu toate acestea, deduse din vocea lui că avea de-a face cu liderul grupului. Deschise încet ochii şi îl privi. Bărbatul era bronzat, cu faţa prelungă, îngustă, cizelată. Avea ochii de un albastru intens, părul brunet şi gropiţă în bărbie; era nebărbierit de câteva zile. Purta o haină militară, verde, pantaloni de camuflaj şi cizme militare. Emana putere şi purta un pistol la centură. Ariana nu-i spusese nimic până atunci. Privirile lor se întâlniră, şi bărbatul îi mângâie faţa. Ariana avea o vânătaie pe obraz de când fusese aruncată pe podeaua remorcii, răni urâte la încheieturi şi glezne din pricina funiilor.

- îmi pare rău că te-au tratat aşa, spuse blând bărbatul, de parcă i-ar fi fost aliat. Sunt nişte sălbatici. Nu fac diferenţa dintre o doamnă şi o scroafa, spuse el, fără să zâmbească, dar Ariana continuă să-l privească fix. Poţi merge? o întrebă el încet.

Ariana nu răspunse. Nu ştia dacă putea merge. Simţea ace în picioare şi o durea tot corpul. Se întunecase deja, şi vântul adia uşor. Aerul se răcorise. Avea impresia că ajunseseră la poalele munţilor sau în apropiere, dar nu ştia unde. Nu-şi dădea seama decât că erau într-un cort.

Bărbatul o ajută să se ridice în picioare. Ariana se întrebă unde avea de gând să o ducă, dacă urma să o violeze, să o ucidă sau să o tortureze. încă nu scosese nici un cuvânt.

El o conduse afară din cort, iar Ariana se trezi mergând ţeapănă lângă el. Ştia că nu avea rost să încerce să fugă. N-ar fi ajuns departe, dat fiind că avea picioarele într-un asemenea hal, iar unul dintre bărbaţi ar fi putut s-o

împuşte oricând. Ajunseră la o baracă micuţă. Bărbatul arătă spre ea. Ariana îşi dădu seama că era un fel de toaletă. El o aşteptă afară până termină, apoi o duse înapoi la cortul lui.
îi turnă un pahar cu apă şi i-l dădu. Ariana nu-i mulţumi. Nu avea nimic de spus şi era încă prea cutremurată ca să-şi găsească cuvintele.

- Ţi-e foame? Vrei ceva de mâncare?

Ariana scutură din cap şi bău tot paharul cu apă. îşi simţea gura uscată, iar apa îi prinse bine.

- Cum te cheamă?

Ariana nu răspunse. Bărbatul repetă întrebarea. Ariana nu voia să-l înfurie, aşa că vorbi, în sfârşit, deşi vocea ei se auzea răguşită după tot ce suferise în ziua respectivă.

- Ariana, spuse ea încet.
- Un nume frumos pentru o femeie frumoasă. Familia ta te vrea înapoi cât mai curând, sunt sigur. Cum ne primim banii, te ducem acasă. îmi pare rău că a fost nevoie să-ţi facem asta, dar ne trebuie neapărat banii. Crede-mă, e pentru o cauză nobilă.

O cauză care îi făcea să omoare oameni şi să răpească femei pentru recompensă. Ariana nu avea deloc încredere în el, chiar dacă era amabil cu ea.

- N-o să-i mai las să-ţi facă rău.

Bărbatul îşi trecu degetele cu blândeţe peste vânătaia de pe obrazul ei. îi vorbi apoi o vreme despre faptul că lucrurile trebuiau să se schimbe, adăugând că, uneori, singura cale de a atrage atenţia este să faci lucruri care nu-ţi plac. Vorbea de parcă lupta într-o cruciadă pentru binele oamenilor. Discursul părea pompos, dar unele afirmaţii aveau sens. Vorbi despre sărăcie şi despre felul în care politicienii duseseră de râpă întreaga ţară. în unele privinţe, avea dreptate, iar Ariana înţelegea asta.

- Tu şi cei ca tine trebuie să vă schimbaţi felul de a gândi, spuse el, privind-o ţintă în ochi.

Ariana înţelese că bărbatul nu avea habar pe cine răpise sau că avea de-a face cu fiica ambasadorului american. Bărbatul vorbi în continuare o vreme, apoi îşi chemă un subordonat şi îi ordonă să o ia pe Ariana de acolo.

- Cu grijă, de data asta, îi reaminti el.

Ariana îl auzi spunându-le altor doi bărbaţi s-o pună înapoi în cutie. Cineva întinse mâna după sac, dar bărbatul i-l smulse din mâini, zâmbindu-i Arianei de parcă ar fi vrut să-i reamintească faptul că nu avea de gând să-i facă vreun rău.

- N-o legaţi, le spuse celorlalţi. închideţi doar cutia.

Bărbaţii o împinseră şi o siliră să intre înapoi în cutie - Ariana se ghemui ca să încapă -, apoi închiseră capacul. Acum, că nu mai avea capul acoperit, văzu că erau găuri în capac prin care pătrundea aerul, iar într-un colţ era un tub care îi uşura respiraţia. Rămase acolo în întuneric, încercând să nu intre în panică şi, în cele din urmă, în timp ce se ruga ca tatăl ei să o salveze curând, adormi.

Se trezi în dimineaţa următoare, auzindu-i că deschid din nou capacul cutiei. O ridicară în picioare cu brutalitate şi o duseră înapoi în cortul conducătorului lor. Bărbatul şedea la masă, scriind ceva într-un jurnal. Ariana clipi, orbită de lumina soarelui.

- într-o bună zi, întreaga lume îmi va citi cuvintele, va înţelege de ce luptăm şi va şti că am avut dreptate.

O privi din nou. Apoi îi dădu un teanc de haine: o cămaşă de camuflaj şi un tricou bărbătesc, o pereche de pantaloni aspri din bumbac şi o pereche de ghete care păreau să fie mărimea potrivită. Ariana merse în baraca de afară ca să se îmbrace şi văzu că rochia era sfâşiată, iar trupul îi era acoperit de vânătăi. Simţea că părul ei lung, blond era extrem de încâlcit. Mirosea a transpiraţie şi era îngrozită, dar nici bărbaţii din jurul ei nu miroseau mai

bine, în afară de conducătorul lor. Ariana observă că se bărbierise.

- Mergem la râu mai târziu, spuse el încet, ca să faci o baie.

Le spuse celorlalţi să-i aducă Arianei ceva de mâncare. Ariana primi un fel de carne şi o farfurie de orez. Bărbatul îi turnă o ceaşcă de cafea şi i-o întinse. în afară de numele ei, nu-i mai adresase nici un cuvânt acestuia.

- Cât mai e până mă trimiteţi acasă? îl întrebă Ariana după ce mâncă orezul şi carnea.

Nu voise să mănânce, dar era lihnită. Nu mâncase de când fusese răpită. Era pentru prima oară când fata îi vorbea. Conducătorul rebelilor o privi, surprins.

- Imediat ce ne primim recompensa. De unde eşti? întrebă el, dându-şi seama că accentul ei nu era argentinian, deşi vorbea bine spaniola. Eşti din Statele Unite?

Nu îi trecuse până atunci prin cap că Ariana nu ar fi fost una dintre ei. Dintr-odată însă, expresia i se schimbă. Părea mulţumit. Ariana încuviinţă din cap drept răspuns la întrebare.

- Cu atât mai bine. Atunci, mesajul nostru va ajunge la întreaga lume.

- Nu poţi da lecţii cuiva omorând oameni şi folosindu-te de violenţă ca să-ţi faci cunoscute opiniile, spuse curajoasă Ariana.

Bărbatul îi zâmbi.

- Uneori, violenţa e singurul mod în care te poţi face auzit. Trebuie să le atragi atenţia întâi. Ce cauţi în Argentina?

- Locuiesc aici, spuse simplu Ariana, temându-se că, dacă s-ar fi aflat că era fiica ambasadorului, situaţia ei s-ar fi agravat.

Rebelii nu auziseră nici una din transmisiile radio care anunţau că fiica ambasadorului american fusese răpită.

- Eşti o americancă bogată, spuse bărbatul, cu sclipiri de furie în ochi pentru o clipă; apoi se calmă. Nu-ţi pui niciodată problema cum trăieşti, câţi oameni mor de foame în timp ce tu mănânci, câţi oameni mor pentru tine zi de zi?

- N-o să-i ajute cu nimic dacă mor pentru ei. Nu poţi schimba nimic dacă ucizi oameni.

- Luptăm într-un război sfânt, Ariana, luptăm pentru oamenii care mor de foame, pe care bogătaşii ca tine îi folosesc şi apoi îi aruncă.

Ariana nu-i răspunse. Nu trecu mult, şi bărbatul o conduse prin pădure până pe malul unui râu, apoi stătu în picioare, privind-o cum se îmbăia. Ariana se întoarse cu spatele la el şi ieşi din apă simţin- du-se curată şi înviorată. Bărbatul o conduse înapoi la ceilalţi, care o închiseră din nou în cutia asemănătoare unui sicriu, unde zăcu, transpirând, toată ziua.

Era pe punctul de a leşina când bărbatul veni din nou să o elibereze, după ce se întunecase. Oamenii lui erau mereu cei care o pedepseau, iar el era cel care o salva, ordonându-le să o scoată din cutie, hrănind-o şi dându-i-i apă rece. Când se întoarseră în cortul lui, Ariana merse împleticindu-se pe lângă el, ameţită de la căldura pe care o îndurase întreaga zi. Jurnalul lui era din nou deschis pe masă. Bărbatul îi întinse un pahar cu apă rece. Ariana îl bău pe nerăsuflate, apoi se aşeză pe scaunul indicat de el.

- După ce vei ajunge să ai încredere în mine, nu va mai trebui să dormi în cutie.

Ariana voia să-i spună că avea încredere în el, fiindcă nu voia să o mai bage în acea cutie.

- Vreau să merg acasă, spuse, în schimb, tristă, privindu-l în ochi.

Conducătorul rebelilor părea un om cu care putea discuta raţional. Nu era o brută, la fel ca ceilalţi. îi mărturisi în acea seară că studiase în Spania, la o şcoală

iezuită, apoi se întorsese în Argentina ca să-şi elibereze poporul şi să schimbe lumea. Se considera un reprezentant al celor umili, un mântuitor pentru cei săraci. Se credea îndreptăţit să răpească oameni bogaţi pentru recompense cu care să-şi ducă misiunea mai departe şi se erija într-un soi de Robin Hood. Vorbi cu Ariana o vreme, apoi o trimise înapoi în cutie, deşi îşi exprimă regretul că era nevoit să facă asta. Era a doua noapte pe care Ariana o petrecea în tabăra lui. în timp ce bărbaţii puneau din nou capacul cutiei, spera că tatăl ei era bine. încerca să fie curajoasă, dar în acea noapte izbucni în plâns.

Tatăl Arianei se întorsese în Buenos Aires, unde şeful poliţiei continua să-i dea asigurări că fiica lui avea să fie găsită în curând, încă nu primiseră nici o cerere de răscumpărare. Fotografia Arianei era pe toate posturile de televiziune, iar ştirea se răspândise şi în presa din afară. Preşedintele Armstrong îl sunase în aceeaşi după-a- miază, profund îndurerat de îngrozitoarea veste, şi îi promisese ajutorul CIA-ului. îi spuse că agenţii erau deja pe drum şi, într-adevăr, şase agenţi sosiră în acea noapte, cerând să vorbească imediat cu Robert. Bucătarul de la ambasadă fu interogat încă o dată şi le spuse tot ce ştia. îi descrise pe bărbaţii care o răpiseră pe fată, camionul şi tot ce se întâmplase. Agenţii nu aflară nimic nou.

- Avem mai multe posibilităţi. E posibil să fi fost cineva trimis de cartelurile de droguri din Columbia ca să se răzbune pentru că
Statele Unite le-au încurcat operaţiunile, dar cred că au altele pe cap decât să răpească fiica unui ambasador. Mai bine-zis, sunt oameni de afaceri şi nu şi-ar pierde vremea cu aşa ceva. Iar dumneavoastră, Excelenţă, n-aţi avut niciodată probleme cu ei. Nu au nici un motiv ca să vă facă rău, îi spuse lui Robert agentul Sam Adams, care avea gradul cel mai mare, după ce îl interogase din nou pe bucătar. E posibil să fî fost o bandă de tâlhari din partea

locului, dar, în cazul ăsta, v-ar fi contactat deja. în plus, operaţiunea pare mult mai complexă decât ceea ce fac tâlharii de obicei.

- Mai există o posibilitate. Să fi fost la mijloc mâna lui Jorge, un revoluţionar care are impresia că poate schimba lumea. Se crede un Che Guevara al zilelor noastre. A răpit mai multe persoane. îşi mută tabăra din loc în loc la poalele Munţilor Anzi şi încearcă să găsească un mod de a-şi face auzit mesajul. Fiica unui ambasador îi poate fi de folos pentru asta. Se poate ca oamenii lui chiar să nu fi ştiut pe cine au pus mâna, dar acum, că o au, e posibil să o păstreze o vreme. Majoritatea celorlalţi bandiţi mărunţi din zonă îşi vor banii mai repede de atât.

într-adevăr, bandiţii încă nu le ceruseră nici o răscumpărare.

- Ştiţi unde e tabăra? îl întrebă Robert, care era alb ca varul de două zile.

- Le-am luat urma de câteva ori, dar se mişcă prea repede. Nu sunt prea mulţi şi nu rămân niciodată în acelaşi loc multă vţeme. Am început să le punem întrebări localnicilor, poate cineva o să vorbească, deşi toată lumea se teme de el. Nu face trafic de droguri, aşa că l-am lăsat în pace până acum, chiar dacă ştim despre el. Ar fi nevoie de prea multe resurse doar ca să-l monitorizăm. Revoluţionarii nu sunt problema noastră. Traficanţii de droguri însă sunt. Jorge nu e un traficant de droguri. Se crede mai degrabă un fel de sfânt, care predică împotriva „corupţiei" şi a păcatelor celor bogaţi.

- Un om care răpeşte femei şi ucide nu mi se pare un sfânt, spuse Robert, înfuriindu-se din nou; timp de două zile trecuse prin toate stările, de la furie la teroare.

- Nu e un sfânt, doar se crede astfel, replică sec Sam Adams.

Washingtonul trimisese un contingent special de agenţi care să

încerce să o găsească pe Ariana, dar până atunci nu reuşiseră nimic.
Aveau nevoie de timp. Sam spera doar că răpitorii nu o uciseseră pe Ariana ca pe o exponentă a corupţiei capitaliste. Nu încercă să-i explice asta tatălui Arianei. CIA-ul colabora îndeaproape cu poliţia şi guvernul argentiniene. Făceau tot posibilul, dar era o sarcină dificilă, fiindcă *finea* lui Robert se afla în apropiere de zona muntoasă cu teren accidentat, cu jungle şi păduri, unde oricine se putea ascunde.

Căutările durară zile întregi, dar nimeni nu găsi nimic. încă nu fusese formulată nici o cerere de răscumpărare.

La câteva zile după răpirea Arianei, Jorge părăsi tabăra pentru o zi, iar ceilalţi o închiseră pe Ariana în cutie, lăsând-o pradă zăpuşelii de peste zi. Nimeni nu ştia unde dispăruse Jorge. Dar când se întoarse şi o salvă din cutie ştia cine era Ariana. Mersese în oraş ca să afle dacă umblau zvonuri despre o femeie din Statele Unite care dispăruse. Fotografia Arianei era în fiecare ziar şi la televizor, ceea ce îl facu să zâmbească. Nu se aşteptase niciodată la un asemenea premiu.

- Deci, eşti fiica unui ambasador, spuse el cu un zâmbet larg. Guvernul tău va face absolut orice ca să te recupereze. Spune-mi, Ariana. Tu stabileşti preţul. Cât să cer pentru tine?

- Atât cât crezi că e corect. Guvernul nu-ţi va da nici un ban pentru a mă răscumpăra. Singurul căruia îi pasă de mine e tatăl meu, spuse încet Ariana, lăsând un pahar gol din mână. Iar tatăl meu nu are toate bogăţiile de pe lume.

Jorge era singurul care îi dădea de mâncat şi de băut. Ceilalţi nici nu se oboseau. Pur şi simplu o închideau în sicriu până li se întorcea conducătorul.

- Sunt sigur că te iubeşte foarte mult, spuse Jorge, amuzându-se. Cât de mult crezi că te iubeşte? E un om de afaceri? Ariana încuviinţă din cap. Câţi crezi că au murit din cauza lui?

- Nimeni nu a murit vreodată din cauza tatălui meu, spuse solemn Ariana. E un om cinstit.

- Asta spune şi fratele meu despre el. Are un post important în guvern, dar e bogat. Bogăţaşii nu sunt niciodată cinstiţi. într-o bună zi, şi el ne va răspândi mesajul. A început deja să mă ajute. Ştie că am dreptate. într-o bună zi, va răsturna guvernul ăsta bătrân şi bolnav şi îl va însănătoşi, apoi va trece conducerea ţării oamenilor care merită să aibă puterea. Oamenii slabi şi bolnavi vor avea în sfârşit pe cineva care să aibă grijă de ei.

Ariana îşi dădu seama că Jorge chiar credea ceea ce spune. Ar fi fost mai impresionată de mesajul lui dacă n-ar fi ţinut-o prizonieră.

- Ariana, cât valorează viaţa ta pentru tatăl tău? întrebă el. Zece milioane? Douăzeci? Doar cinci?

- Nu ştiu, spuse încet Ariana, dorindu-şi să-l audă stabilind o sumă pentru răscumpărarea pe care să o ceară, iar ea să se poată întoarce acasă.

- Fotografia ta e peste tot la televizor în Buenos Aires. Cred că valorezi mult.

Spunând asta, Jorge chemă pe unul dintre oamenii lui şi îi spuse să-i aducă Arianei o farfurie cu mâncare. într-o clipă, Ariana înţelese că, îmbrăcată în aceleaşi haine militare ca şi ceilalţi, arăta ca una dintre ei. Dacă se întâmpla ca tabăra lor să fie atacată de autorităţile care o căutau, era posibil să o omoare şi pe ea. Era prinsă între două lumi. Jorge se transformase rapid în răpitorul şi în salvatorul ei, fiindcă el era singurul care avea grijă de ea. Dar Ariana nu Se lăsa ademenită. Jorge o răpise, iar acum, era gata să pună un preţ pe capul ei. Ariana ştia că tatăl ei

ar fi plătit oricât, chiar şi întreaga avere, dacă era nevoie. Nici un preţ nu era prea mare ca să o aducă acasă.

Doi membri ai guvernului argentinian veniră să-l viziteze pe Robert Gregory la ambasadă în acea seară. Unul dintre ei era un tânăr care vorbea încet şi nu prea mult. îi promise că guvernul avea să-l ajute cu tot ce era nevoie. Celălalt era un politician mai bătrân, pus la patru ace, care mirosea puternic a apă de colonie, purta un costum scump şi încerca să-l convingă pe ambasadorul american că făcuse tot ce se putea ca să ajute la căutarea fiicei sale. Duhnea de corupţie mai mult decât a parfum. Bărbatul mai tânăr fusese tentat de ideologia comunistă în tinereţe, dar înţelesese cum stăteau lucrurile, iar acum ocupa o poziţie influentă în guvern. Sam Adams spunea că avea ambiţia de a conduce ţara într-o bună zi. Era un politician popular, care făcuse multe lucruri bune, iar acum vorbea cu o voce încărcată de compasiune pentru pierderea suferită de ambasador, jurând să-i ofere tot ajutorul de care avea nevoie. Robert nu avea încredere în nici unul din ei şi, imediat ce plecară, îi spuse asta lui Sam.

- Julio Marcos e lăudăros şi la fel de inutil precum arată. Luis Muñoz ar putea fi periculos într-o bună zi. Are relaţii importante, e deştept şi e ambiţios. Unii sunt de părere că va ajunge departe. Cred că amândoi încercau să vă convingă că sunt oameni de treabă. Nu sunt sigur că ne vor fi de vreun folos însă.

Sam avea mult mai multă încredere în CIA şi în spionii americani decât în guvernul local, care era renumit pentru incompetenţă în astfel de cazuri. Robert era de aceeaşi părere. Toate ambasadele din comunitatea diplomatică le oferiseră de asemenea ajutorul, iar cuvintele lor păreau mai sincere. Robert îşi punea întreaga speranţă în agenţii de la CIA, care nu-l părăsiseră de când dispăruse Ariana.

Coşmarul continuă însă. Răpitorii nu trimiseră nici o cerere de răscumpărare, iar Robert începu să se teamă că

Ariana murise. Era posibil, dar agenţii CIA răscoleau provincia şi regiunile muntoase, sperând că fata era totuşi în viaţă. Nimeni nu o văzuse pe Ariana şi nu se ştia nimic nici despre bărbaţii care o răpiseră. Agenţii CIA erau convinşi de implicarea lui Jorge în acest caz şi că se ascundeau prin pădurile din dealurile de la poalele munţilor, dar încă nu le dăduseră de urmă.

în sfârşit, la două săptămâni după ce Ariana fusese răpită, postul local de televiziune fu apelat de un număr necunoscut din Buenos Aires, de la care fu cerută suma de douăzeci de milioane de dolari americani, în bancnote nemarcate, doar bani gheaţă. Locul schimbului urma să fie stabilit ulterior, dar cel puţin hotărâseră suma. Când agenţii CIA şi autorităţile locale reuşiră în sfârşit să localizeze apelul, descoperiră că fusese iniţiat de la un telefon public din clădirea unei instituţii guvernamentale. Apelul ar fi putut veni de la oricine. Cel puţin aveau o sumă concretă acum, iar Robert putea face un lucru concret ca să-şi salveze fiica şi să le ofere răscumpărarea cerută celor care o răpiseră. Asta îl facu să spere că Ariana era încă în viaţă.

Jorge îşi mută tabăra şi mai departe de marginea pădurii cu două zile înainte ca răscumpărarea să fie cerută. De data asta, Jorge se aşeză lângă ea în camion. Ariana nu mai avea faţa acoperită şi nici nu fusese legată. Jorge devenise protectorul ei şi o ţinea lângă el mereu după ce ajunseră la noua lor tabără. Ariana nu avea unde să fugă - s-ar fi rătăcit imediat în pădure şi ar fi murit încercând să scape. Singura ei speranţă să scape cu viaţă era să rămână alături de el.

- Ştii că am dreptate, îi spuse Jorge în aceeaşi seară când îi dădu cina alcătuită orez şi fasole.

Şi Jorge mâncă acelaşi lucru, apoi scoase un trabuc dintr-o cutie îndoită de aluminiu de pe masă. Acolo îşi ţinea şi jurnalele. îi spuse Arianei că era o casetă de aviator pe

care o descoperise în junglă după ce un avion de dimensiuni mici se prăbuşise aducând droguri din Ecuador.

- Am luat drogurile şi am îngropat pilotul şi epava avionului. De-atunci am folosit mereu cutia, iar cu banii de pe droguri am reuşit să începem revoluţia. Ne-au ajuns multă vreme.

- Iar acum vă întreţineţi răpind femei şi ţinându-le ostatice, spuse ea cu o expresie de dezaprobare.

Jorge râse auzind-o.

- îmi aminteşti de mama mea când faci mutra aia. Era o femeie bună. Curajoasă, la fel ca tine. Tatăl meu era bogat şi o bătea în fiecare noapte. Mama era o fată săracă dintr-un sat de munte. Tata s-a îndrăgostit de ea când avea cincisprezece ani şi s-a purtat oribil cu ea pentru tot restul vieţii lui. L-am ucis cu mâna mea când aveam paisprezece ani. Venise acasă beat şi o bătuse. L-am lovit pentru ce făcuse în acea noapte şi în toate nopţile dinainte. A căzut pe spate şi s-a lovit la cap. N-am regretat nici o clipă ce am făcut. Credea că putea să facă absolut orice doar pentru că era bogat. Mama a avut o viaţă bună după ce tata a murit. Ea a murit peste câţiva ani, dar cel puţin a avut ocazia să se bucure de viaţa pe care o merita la sfârşit. Fratele meu era poliţist la vremea aia. A scris un raport cum că un hoţ a intrat în casă şi l-a omorât pe tata. Merita să moară, la fel ca toţi cei de teapa lui, spuse Jorge, care voia să se răzbune pe oamenii bogaţi de când se ştia. Mama m-a trimis la şcoală în Spania apoi, după ce tata a murit. M-am întors acasă când s-a îmbolnăvit ea. Era prea tânără ca să moară, spuse el cu o expresie tristă.

- Cui i-a rămas restul banilor? întrebă curioasă Ariana, fiindcă Jorge era un bărbat cu un trecut complicat. Mai avea ceva?

- Fratelui meu, spuse simplu Jorge. S-a folosit de avere ca să devină un om important. Acum ne ajută ori de

câte ori poate. Discret, ca să nu-şi pună cariera în pericol. Avem nevoie de el acolo unde e. Ştie că am dreptate. Când va veni momentul potrivit, îşi va declara şi el sprijinul pentru cauza noastră. Va veni şi ziua noastră.

Jorge îşi aprinse din nou trabucul şi îi oferi Arianei să tragă din el. Ea refuză. Era curioasă cine era fratele lui Jorge, dar nu îndrăznea să întrebe. Dacă afla prea multe, era posibil ca rebelii să o ucidă înainte să-şi primească banii.

- Iar acum, cu banii primiţi de la tatăl tău, ne putem finanţa revoluţia multă vreme. Până vom fi gata să ieşim în faţă. Fratele meu spune că nu mai e mult până atunci. Guvernul e aşa de slab că e pe cale să se prăbuşească. Oamenii din întreaga ţară abia aşteaptă să ni se alăture. Mi-am petrecut ultimii zece ani punând bazele revoluţiei, în timp ce voi trăiaţi bine mersi. Sunt dispus să sacrific absolut orice pentru cauza în care cred. Câţi oameni cunoşti în stare să spună asta?
- Nu prea mulţi, recunoscu Ariana.
- Măcar unul? întrebă Jorge în flacăra lumânării ce pâlpâia.
- Nu cred.

Jorge avea ceva fascinant. Deşi se facea vinovat de lucruri oribile, Ariana începu să se întrebe dacă nu cumva motivaţia lui era totuşi sinceră.

- într-o bună zi, vei şti că am dreptate, spuse el convins. Poate că nu vei mai vrea să te întorci acasă, ci vei alege să aştepţi alături de noi să ne vină vremea.

Gândul o îngrozea încă pe Ariana - voia să se întoarcă acasă şi îşi facea griji pentru tatăl ei -, dar cel puţin se simţea în siguranţă alături de Jorge. Nimeni nu-i făcuse nici un rău de când sosise, iar Jorge o trata bine.

în acea noapte, Jorge o lăsă să doarmă pe un pat de campanie, în cortul lui. Tabăra lor era în inima pădurii, aşa

că bărbatul ştia că nu avea să încerce să evadeze, pentru că nu avea unde să fugă. Oamenii lui Jorge dormeau în celelalte corturi. Conducătorul era singur, ca de obicei. Avea propriul lui pat de campanie şi ceru să mai fie adus în cort încă unul pentru ea. Ariana se întinse în pat. începea să o ia somnul. îl văzu scriind în jurnal, ţinându-şi trabucul într-o mână. Avea un chip frumos în lumina lumânărilor. Arăta aproape ca Iisus Hristos. înainte să adoarmă, Ariana se gândi că, poate, avea totuşi de-a face cu un sfânt.

După ce primi cererea de răscumpărare, Robert Gregory începu să organizeze transferul de fonduri, cu ajutorul CIA-ului. Unul dintre diplomaţii de carieră se ocupa de treburile ambasadei de când Ariana dispăruse. Robert nu mai era în stare să o facă. Lua hitro- glicerină zi de zi. Doctorul de la ambasadă îşi facea griji pentru inima lui, iar Robert îşi facea griji pentru Ariana. Trecuseră două săptămâni, dar încă nu aflaseră unde să trimită banii.

Jorge o ducea pe Ariana să înoate în râu zi de zi. Apa era rece, iar Jorge o privea, deşi fata îi întorcea spatele. într-o zi, înotă până la ea şi o luă în braţe. Erau amândoi dezbrăcaţi, dar asta nu-l opri. O întoarse încet cu faţa spre el, admirându-i trupul frumos care se întrevedea sub apa limpede, iar Ariana fu imediat fermecată de ochii lui albaştri şi de trăsăturile lui cizelate. Jorge o sărută. Ariana simţi cum pasiunea lui creştea. Brusc, nu-şi mai dori decât ca Jorge să o ţină în braţe şi să o protejeze pentru totdeauna. Viaţa pe care o avea alături de el era simplă, primitivă. Făcură dragoste sub apă cu toată pasiunea pe care Jorge o simţea pentru ea încă din clipa în care o văzuse. Era foarte blând cu ea şi îi declară iubirea, iar Ariana îl crezu. Ajunsese să-i dea dreptate, chiar dacă metodele lui erau greşite. Jorge era un războinic singuratic care lupta împotriva întregii lumi. Viaţa nu i se mai păruse niciodată Arianei atât de simplă sau de pură, iar după ce terminară, rămase fără suflu în braţele lui şi îi spuse că şi

ea îl iubeşte. Supravieţuirea ei depindea de asta. Viaţa alături de el în mijlocul pădurii era redusă la instincte primare. Jorge era bărbat, aşa că avea grijă de ea, o apăra şi o proteja. îi spuse că nu avea să permită să i se întâmple ceva rău, iar Ariana îl crezu. Nu-i mai păsa că Jorge o ţinea ostatică pentru a primi o răscumpărare pentru ea. Ariana voia să rămână acolo, alături de el.

Făcură din nou dragoste în aceeaşi seară, iar apoi Ariana adormi şi Jorge se întoarse la jurnalele lui. îi mărturisea toate sentimentele pe care le avea pentru ea într-o scrisoare de dragoste, tot ce spera că aveau să împărtăşească într-o bună zi, într-o altă lume - o lume mai bună, pe care Jorge visa să o creeze pentru ea. îi spunea că devenise muza lui şi că vieţile lor erau legate pentru totdeauna. Ariana o citi şi plânse în dimineaţa următoare. Jorge era singura ei realitate, începuse să uite de tatăl ei, iar viaţa lui Robert Gregory i se părea atât de greşită acum. Nimic nu mai avea sens, în afară de cuvintele lui Jorge.

în acea după-amiază se plimbară prin pădure, înotară în râu şi făcură dragoste încă o dată. Brusc, Ariana nu-şi mai dori decât să rămână alături de el. Jorge era întruchiparea iubirii şi a tandreţii, iar lumea pe care Ariana o cunoscuse înaintea lui dispăruse. Nu îi mai rămăsese decât viaţa în pădure, alături de el. Nu-i mai păsa dacă tatăl ei plătea răscumpărarea, iar Jorge râse când o auzi spunând asta în acea seară, în timp ce se iubeau în cortul lui, la lumina lumânărilor.

- Poate ţie nu-ţi pasă, dar mie da, Ariana. Mii de oameni din întreaga ţară depind de noi. Am o responsabilitate faţă de ei, iar tatăl tău ne va ajuta să le dăm de mâncare. Banii lui vor fi folosiţi pentru o cauză sfântă. Tot ce trebuie să facem e să stabilim cum să ne transfere banii în siguranţă.

Jorge nu-i spuse că fratele lui urma să-i ajute. Cumva, asta facea ca recompensa să pară o alternativă şi mai rezonabilă. Dar Ariana nu mai voia decât să rămână alături

de el. Jorge îi scria câte o scrisoare de dragoste în fiecare seară, înainte să adoarmă, după ce scria în jurnalele lui. Ariana găsea scrisorile lui de dragoste în fiecare dimineaţă când se trezea şi le citea pe nerăsuflate. Nimeni nu mai fusese atât de afectuos cu ea. Mâncau împreună, separat de ceilalţi bărbaţi din tabără. Duceau o viaţă simplă. Erau împreună de şase săptămâni, dar li se părea că se cunoşteau de o viaţă.

Instrucţiunile despre modalitatea de plată a recompensei ajunseră direct la ambasadă. Banii trebuiau împărţiţi în mai multe valize, doar bani gheaţă, care trebuiau lăsate apoi în diferite locuri de pe întreg teritoriul Argentinei. Fiecare livrare trebuia făcută într-un mod anume, ceea ce făcea dificil - dacă nu chiar imposibil - de urmărit. Până şi agenţii CIA erau puşi în dificultate de un asemenea sistem; deşi foarte simplist, putea totuşi să funcţioneze, iar tranzaţiile erau mult mai dificil de interceptat sau de urmărit decât dacă ar fi fost una singură.

- Probabil au mii de acoliţi gata să ridice valizele şi să găsească o cale de a le duce banii. Problema e că le va lua luni întregi ca să adune toţi banii. E clar că nu se grăbesc. S-ar putea să treacă patru, cinci sau chiar şase luni înainte să strângă toate cele douăzeci de milioane.

Jorge plănuise întreaga opraţiune cu multă şiretenie, iar lui Sam Adams nu-i plăcea deloc asta. Jorge era inteligent.

- Şi ce se întâmplă cu Ariana între timp? întrebă tatăl ei, părând din nou îngrozit. Poate e deja moartă.

- Jorge nu procedează aşa de obicei, cel puţin din experienţa noastră. O s-o ţină în viaţă ca să se folosească de ea.

Sam nu-i spuse că salvaseră o victimă a unei alte răpiri, care fusese ţinută într-o cutie şi respirase printr-un tub timp de opt luni. Bărbatul supravieţuise şi se întorsese

teafăr acasă după ce rebelii îşi primiseră recompensa. Bineînţeles, asta nu se întâmpla întotdeauna, dar nu aveau de ce să creadă că Jorge o omorâse pe Ariana. Sam nu-i spuse asta tatălui ei, dar credea că tinereţea şi frumuseţea ei erau în avantajul ei. Pentru moment trebuiau să creadă că Ariana era încă în viaţă şi să înceapă să facă plăţile. Sam îi sugeră un sistem prin care să accelereze întreg procesul şi să se asigure că rebelii primeau întreaga sumă în două luni. Robert fu de acord imediat.

în următoarea lună folosiră locurile de livrare care li se comunicaseră. Ariana dispăruse deja de aproape trei luni şi se ataşa din ce în ce mai mult de Jorge, mai ales când începu să bănuiască că e însărcinată. Nu-i spuse nimic până nu fu absolut sigură, apoi îi şopti într-o seară, întinsă în braţele lui:

- Vom avea un copil.

Era darul suprem pe care şi-l făcuseră unul celuilalt. Jorge era în culmea fericirii. Era exact genul de legătură pe care şi-o dorea cu Ariana. Ariana credea că se întâmplase încă de prima dată când făcuseră dragoste, din moment ce nu mai avusese deloc menstruaţie de-atunci. La început se gândi că era din cauza traumei pe care o suferise, dar sânii începuseră să i se mărească, iar talia i se îngroşa. Jorge spuse că asta o făcea şi mai frumoasă în ochii lui. Avea şi mai multă grijă cu ea acum. O privea cu ochi plini de adoraţie şi nu o mai părăsea nici o clipă. Era prea valoroasă pentru el ca să permită să i se întâmple ceva.

în ziua în care Ariana îi spuse lui Jorge că era însărcinată, ambasadorii Angliei şi Israelului veniră la ambasada americană din Buenos Aires ca să se întâlnească cu Robert şi cu agenţii CIA care o căutau pe Ariana. Britanicii sugerară să se folosească avioane de recunoaştere dotate cu senzori cu infraroşu, care şă survoleze zona de deasupra junglei, unde agenţii CIA credeau că se ascunde Jorge. Ambasadorul israelian îi puse

la dispoziţie trupe de comando care să ia cu asalt tabăra rebelilor imediat ce primeau confirmarea că Ariana se afla acolo.

Robert îl privi pe Sam cu ochii plini de speranţă, în timp ce asculta discuţia dintre ei.

- Putem încerca măcar?

Sam se îndoia de succesul operaţiunii, dar fu de acord că merita să încerce, chiar dacă nu aveau şanse prea mari.

- Nu avem nimic de pierdut şi oricum nu vor putea să vadă nimic, spuse Sam.

Deja încercaseră absolut orice. Aveau însă totul de pierdut dacă atacau tabăra rebelilor şi dădeau greş: Jorge o ucidea pe Ariana.

- Singurul lucru pe care îl avem de pierdut e viaţa fiicei mele, spuse trist Robert Gregory.

Cu toate acestea, stabiliră un nou grup oprativ care să ducă la îndeplinire eforturile conjugate de salvare. Sala de bal a ambasadei deveni centrul de comandă al întregului proiect. Erau peste patruzeci de agenţi britanici, israelieni şi americani, care lucrau la operaţiunea de salvare zi şi noapte.

Prima şi cea de-a doua misiune de recunoaştere nu se soldă cu nici un rezultat, dar la cel de-al treilea zbor de survolare se aventurară mult mai spre sud şi descoperiră câteva luminiţe pâlpâind în pădure. Abia dacă se vedeau pe înregistrarea video, dar şeful agenţilor israelieni jura că era vorba de o tabără, deşi una mică, iar Sam le spuse că Jorge îşi ţinea mereu oamenii în grupuri mici, dar împrăştiate peste tot. Ambasadorul britanic, care făcuse parte din serviciile militare de spionaj, era sigur că se vedea şi lin cort pe înregistrarea video, dar nimeni altcineva nu mai era de acord. Dar luminiţele slabe le permiseră să identifice o locaţie. Se afla în inima pădurii, iar când se consultă cu ceilalţi, toţi fură de acord că accesul până acolo era dificil, dar agenţii israelieni erau de părere că putea pătrunde în tabără.

Israelienii sugerau să se apropie cât mai mult de tabăra pe care o identificaseră pe hartă şi, dacă aveau dreptate, să dea foc pădurii în cerc, în jurul taberei. Era o metodă brutală de a-i obliga să iasă din ascunzătoare, dar, dacă Ariana era acolo, puteau profita de haos ca să o salveze. Obiectivul lor era să facă orice era nevoie ca să o salveze pe Ariana şi să nu lase nici un rebel în viaţă. Jorge nu le era de nici un folos - nu avea nici o informaţie de care să aibă nevoie. Era cunoscut drept revoluţionar, dar nu era foarte popular. Avea câteva idei religioase incoerente, iar ţara urma să o ducă mai bine fără el.

Guvernul argentinian aprobă imediat planul, din moment ce Jorge era genul de problemă care putea cauza mişcări sociale majore peste câţiva ani, dacă popularitatea lui creştea. Consilierii argentinieni erau mai mult decât dornici să-l sacrifice. Decizia fu luată în cel mai mare secret. Agenţii CIA erau dispuşi să-şi asume întreaga responsabilitate pentru uciderea lui Jorge, iar singurii care aveau să ştie ce se întâmplase erau membrii grupului operaţie. Ariana era singura persoană care avea să supravieţuiască, dacă totul decurgea bine. Ceilalţi n-aveau decât să moară în pădure. Răpitorii nu erau de nici un folos nimănui dacă rămâneau în viaţă.

Stabiliră să-şi pună planul în aplicare peste trei zile. Mai organizară o misiune de recunoaştere în ziua următoare şi descoperiră aceleaşi luminiţe. De data asta însă, văzură unul sau chiar două corturi. Israelienii se pregătiră toată noaptea, iar în dimineaţa următoare erau gata de plecare. Aveau ajutorul britanicilor şi al americanilor, iar guvernul local aprobase tacit operaţiunea, deşi nu oficial. Identificaseră un loc în pădure unde un elicopter putea aştepta, nu departe de luminiţe, ca să îi ridice pe Ariana şi pe agenţii de comando după ce vor fi atacat tabăra. Era o operaţiune delicată, şi toţi cei implicaţi, inclusiv tatăl Arianei, înţelegeau cât de prost

putea decurge şi consecinţele unui eventual eşec. Dar nimeni nu voia să continue să plătească recompensa încă o lună. Se puteau întâmpla prea multe lucruri rele între timp. Era posibil ca Ariana să moară cu mult înainte ca rebelii să-şi primească ultima plată. Erau de acord cu toţii că venise momentul să o scoată de acolo. întreaga misiune era ţinută în cel mai mare secret. Nici chiar guvernul argentinian nu ştia de asta. Cu cât mai puţini oameni aflau ce puneau la cale, cu atât mai bine; nimeni nu voia ca cineva să-l avertizeze din timp pe Jorge, dacă avea simpatizanţi printre membrii guvernului.

Se hotărâseră să îşi înceapă operaţiunea noaptea, folosindu-se de echipamente cu infraroşu. îşi stabiliră tabăra suficient de departe de pădure, ca să nu atragă atenţia, dar suficient de aproape, încât elicopterul să poată ateriza după ce o salvau pe Ariana, dacă reuşeau să o salveze. Bărbaţii implicaţi în misiune purtau haine asemănătoare cu bandiţii lui Jorge, pentru ca localnicii să nu intre la bănuieli.

Agenţii israelieni plecară la ora stabilită. Erau doisprezece în total, echipaţi cu toate dispozitivele de care aveau nevoie pentru misiunea lor. Le luă o oră să găsească tabăra, mergând pe jos. Se furişau imitând sunetele pădurii, înaintând prin beznă, dar capabili să vadă totul datorită dispozitivelor cu infraroşu. La un moment dat, văzură în sfârşit corturile lui Jorge. Transmiseră informaţia prin SMS grupului operativ, apoi se retraseră suficient de mult cât să pregătească cercul de flăcări, comunicând prin semne făcute cu mâna.

Toţi cei din tabără dormeau. Nu se mai vedea decât o singură lumină într-un cort, provenită de la o lumânare. Jorge terminase de scris în jurnal pentru seara respectivă, iar acum îi scria obişnuita scrisoare de dragoste Arianei. După ce o termină, o lăsă lângă pat, o sărută pe Ariana, stinse lumânarea şi se strecură în aşternuturi lângă ea.

Ariana dormea dusă. Jorge o luă în braţe. îi scrisese deja de multe ori că o credea trimisă de nişte forţe supraomeneşti ca să-l ajute să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, ca un înger care să-i binecuvânteze poporul.

Peste o jumătate de oră, cercul de flăcări fusese aprins. Cei din trupele de comando purtau costume din azbest ca să poată pătrunde în tabără şi să o scoată pe Ariana de-acolo. Identificaseră deja şi ruta de întoarcere. Singurul lucru de care nu erau încă siguri era în care cort să o găsească. Cel mai mare era al lui Jorge, cu siguranţă, dar nu ştiau unde era ţinută Ariana şi nici în ce condiţii - dacă era legată în vreun fel sau prinsă cu cătuşe. Erau pregătiţi pentru aproape orice. Primul cort luă foc, şi şase bărbaţi năvăliră afară, complet goi. Doar unul purta haine, iar acestea erau în flăcări. Dormeau când cortul lor fu incendiat şi nu aveau cum să evadeze prin cercul de flăcări din jurul lor. Erau prinşi în capcană. începură să urle după ajutor. Celelalte corturi începuseră şi ele să ardă. Apoi văzură un bărbat şi o femeie ieşind în fugă din cortul cel mai mare, la care flăcările nu ajunseseră încă. Bărbatul şi femeia avură un schimb rapid de cuvinte, apoi bărbatul îi întinse o cutie şi se grăbi să-şi ajute oamenii.

Ariana alergă imediat înapoi în cort şi puse scrisorile de dragoste ale lui Jorge în cutie. Le păstra sub pernă, legate cu o fâşie de cârpă. Le puse rapid în cutia de metal pe care i-o încredinţase Jorge, apoi fugi înapoi afară. Auzea ţipetele bărbaţilor în mijlocul flăcărilor şi îl văzu pe Jorge alergând printre ei şi ajutându-i cum putea. Unul dintre agenţi îi făcu semn altuia şi arătă spre Ariana. Era sigur că ea era cea pe care o căutau, fiindcă era singura femeie din tabără. Toţi bărbaţii erau distraşi de flăcări şi nu o băgau în seamă. Trei agenţi israelieni se năpustiră în inelul de flăcări, fără să scoată un sunet, şi o prinseră pe Ariana, apoi o înveliră într-o pătură ignifugată şi o luară cu ei. Ariana se luptă din răsputeri, ţipând după Jorge şi ţinând strâns cutia de metal.

Nu ştia cine erau acei bărbaţi, iar agenţii nu-i puteau spune. Aveau feţele acoperite cu măşti de incendiu, aşa că nu puteau vorbi ca să o liniştească sau să se identifice. Arătară spre capătul pădurii, în timp ce Ariana încă se zbătea. îl striga pe Jorge într-una, dar el nu putea s-o audă. Se lupta cu flăcările împreună cu ceilalţi bărbaţi, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama ce se întâmplase, Ariana dispăruse, purtată spre un loc sigur de agenţii israelieni, deşi încerca să se elibereze. O clipă, Ariana reuşi să dea pătura la o parte, chiar la timp să vadă cum un copac în flăcări se prăbuşeşte peste tabără, strivindu-l pe Jorge. Trupul lui ardea. Arianei i se păru că îl aude strigând-o. Se luptă şi mai tare, dar bărbaţii care o capturaseră nu-i dădură drumul. Ultimul lucru pe care Ariana îl văzu fu trupul lui Jorge, zăcând sub copac, în timp ce tabăra ardea în jurul lui. îşi strânse cutia la piept şi mai tare.

Ariana se bucura că apucase să recupereze măcar scrisorile lui de dragoste înainte să fugă.

Nu înţelegea ce se întâmplă, doar că era purtată în braţe prin pădure de un bărbat care o strângea ca într-o menghină ca să nu poată fugi înapoi în tabără; era limpede că asta voia să facă. Ceilalţi bărbaţi îi urmăreau îndeaproape. Nimeni nu-i văzuse venind sau plecând şi erau siguri că toţi ceilalţi bărbaţi din tabără erau fie morţi, fie se luptau cu flăcările. O purtară pe Ariana până în poiană. în timp ce fata se lupta din răsputeri să scape, elicopterul apăru de nicăieri şi rămase deasupra terenului. Agenţii o aruncară înăuntru, apoi urcară şi ei. Elicopterul dispăru în mai puţin de un minut. De la înălţime se vedea cum focul se răspândeşte prin pădure. Misiunea lor se încheiase cu succes: o salvaseră pe Ariana Gregory. Şeful trupei comando îşi scoase masca, iar ceilalţi îi urmară exemplul, explicân- du-i fetei imediat cine erau.

- Am venit să vă ajutăm, domnişoară Gregory. Facem parte dintr-un grup operaţiv trimis de guvernele

Israelului şi Marii Britaniei, având suportul CIA-ului şi al tatălui dumneavoastră.

Ariana nu putea însă decât să ţipe şi să scuture din cap. Arăta ca o nebună, cu părul vâlvoi şi ochii care aruncau fulgere de mânie. Cineva îi dăduse o haină pe care să şi-o pună pe umeri după ce se eliberase din pătura de azbest. Ieşise goală din cort şi nu avea haine.

- Nu... nu... Duceţi-mă înapoi... nu înţelegeţi, spuse ea, împin- gându-l cu pumnii pe unul dintre agenţi. Duceţi-mă înapoi...

- Eşti în siguranţă acum, Ariana, spuse ofiţerul-adjunct cu blândeţe, întrebându-se ce-i făcuseră rebelii în ultimele trei luni.

Ariana arăta ca scoasă din minţi. Dar nimeni nu ştia că tocmai îl văzuse murind pe bărbatul pe care îl iubea, care era şi tatăl copilului ei nenăscut.

- L-aţi omorât pe Jorge! strigă Ariana la ei. E un om sfânt!

Agenţii înţeleseră, văzând-o strângând la piept cutia de metal cu
jurnalele şi scrisorile lui. Asta era tot ce-i mai rămăsese. Observaseră că Ariana avea arsuri uşoare pe mâini şi, douăzeci de minute mai târziu, după ce zburaseră pe deasupra pădurii, aterizară în tabără, unde ceilalţi îi aşteptau. în clipa în care o văzură pe Ariana coborând din elicopter, unul dintre agenţii britanici îi transmise prin radio lui Sam, care aştepta la ambasadă cu tatăl ei. Robert luase nitroglicerină toată noaptea, iar nelinişte a cu care aştepta să afle dacă fiica lui mai trăia îl înnebunea.

- Am salvat-o, spuse agentul, fiindcă nu ştia încă mai multe detalii. O vom aduce acolo în câteva ore. Trebuie să vedem în ce stare e şi dacă e nevoie să o ducem la un spital.

Imediat ce legătura radio se întrerupse, Sam se întoarse spre Robert şi îl bătu pe mână, cu ochii în lacrimi.

- Au salvat-o. Fiica dumneavoastră se întoarce acasă.

Robert izbucni în lacrimi şi îl îmbrăţişă suspinând pe Sam.

- Doamne! spuse el. Credeam că e moartă.
- Va ajunge acasă în câteva ore. Vor s-o examineze.

Sam nu ştia însă că Ariana nu se mai putea opri din plâns, şi oricum nu i-ar fi spus asta lui Robert. Ariana îi implora pe agenţi să o ducă înapoi, deşi ştia că nu mai avea nici un rost. îl văzuse pe Jorge strivit de copac. Bărbatul pe care îl iubea, tatăl copilului ei, murise. Jorge fusese prima victimă a incendiului. Ariana se holba la bărbaţii care o salvaseră cu o privire goală, înfrântă. Unul dintre ei reuşi în sfârşit să o determine să lase din mâini cutia de metal, apoi o ajută să se îmbrace. Arăta ca o nebună. Primi o sticlă de apă pe care o goli, avea părul încâlcit şi se uita la cei în jur de parcă n-ar fi înţeles ce se petrecea. Aceştia înţeleseră că urma să treacă multă vreme înainte că fata să poată reveni la o viaţă normală. Văzuseră asta şi cu alte ocazii - victime care trecuseră de partea răpitorilor, neştiind ce să creadă sau cine erau. Era limpede că Jorge îi spălase creierul.

Agenţii ajunseră la un consens discret, stând departe de ea, ca să nu-i audă, să o ducă la un spital în loc să o trimită imediat la ambasadă. Nu era în starea în care să se poată întoarce acasă. Era confuză, tristă şi traumatizată, isterică şi imposibil de liniştit. Unul dintre agenţii CIA de la faţa locului îl sună pe Sam ca să-l informeze că plănuiau să o interneze pe Ariana la spital peste noapte. Făcuseră deja toate aranjamentele necesare, în caz că era rănită.

- E rănită? întrebă încet Sam, îndepărtându-se de Robert.
- Fizic pare în regulă, cu excepţia câtorva arsuri minore pe mâini, răspunse încordat agentul. Dar suferă

grav de sindromul Stockholm. Vrea să se întoarcă. S-a luptat ca o felină.

- Rahat. Nu cred că tatăl ei se aşteaptă la asta. Poate o liniştim suficient cât să-l întâlnească.

- Vrea să se întoarcă la Jorge. Crede că e un sfânt. Acum l-am făcut şi martir. E mort. Un copac în flăcări a căzut peste el înainte să plecăm. Ariana spune că e însărcinată cu copilul lui. Nu ştiu dacă e adevărat.

- Stai să vezi când aude taică-său. Spune-mi când ajungeţi la spital, şi o să-l aduc şi pe el câteva minute.

Când Sam se întoarse la Robert însă, chipul lui era pământiu şi se ţinea de piept.

Fiica ta e bine, Robert. E în siguranţă. încearcă să te linişteşti

- .Cred că am un infarct, spuse Robert, schimonosindu-se de durere.

Sam chemă o ambulanţă, care sosi cinci minute mai târziu. Paramedicii confirmară diagnosticul. Robert trecuse prin prea multe încercări în ultimele trei luni. Sam rămase în ambulanţă alături de Robert, în timp ce paramedicii încercau să-l resusciteze. Avea dureri cumplite şi îl duseră de urgenţă la secţia de cardiologie. Unul dintre doctori ieşi să stea de vorbă cu Sam şi îi spuse că voiau să-i facă o angiogramă lui Robert, dar nu ştiau dacă avea să supravieţuiască acestei intervenţii. Făceau tot posibilul. Situaţia rămase la fel de încordată în următoarele ore, în timp ce aşteptau sosirea Arianei. O aduceau la Buenos Aires cu elicopterul, nu cu maşina, iar o limuzină o duse imediat de la aeroport la spital unde o aştepta Sam.

Agentul-şef era încruntat.

- Spune că nu vrea să-şi vadă tatăl, că e un om rău.
- Alte veşti bune, spuse sarcastic Sam. Ambasadorul a suferit un infarct acum două ore. E la terapie intensivă. Oricum nu poate să-l vadă.

O echipă de doctori aştepta să evalueze starea de sănătate a Arianei, care plânse neconsolată în tot acest timp. îi luară cutia şi promiseră să o păstreze în siguranţă, în timp ce Ariana ţipa să i-o aducă înapoi. Spunea că are dureri teribile, iar doctorii observară imediat că sângera. îi făcură un ecograf şi descoperiră că pierduse sarcina. încercară să-i explice asta, dar hohotele de plâns ale Arianei se înteţiră. Era sânge peste tot şi în sfârşit o sedară până când fata nu mai reuşi decât să murmure întruna numele lui Jorge. în timp ce dormea, doctorii îi făcură chiuretaj pentru îndepărtarea fătului. Pierduse sarcina imediat ce sosise, iar toată lumea era de acord că aşa era cel mai bine.

Sam luă cutia de metal a Arianei ca să o trimită înapoi la ambasadă printr-unul din agenţii CIA. Agenţii care veniseră cu Ariana până acolo o întrebaseră despre

conţinutul cutiei. „Scrisorile de dragoste ale lui Jorge", le spuse ea. Sam deschise cutia şi scormoni prin ea, fără să vadă jurnalele sub scrisori, apoi fu de acord să o trimită la ambasadă. Era inofensivă şi spera ca Ariana să o arunce într-o bună zi, fiindcă era o amintire dintr-o perioadă cruntă a vieţii ei.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, Ariana era mai calmă, dar arăta groaznic de deprimată. îşi aminti că pierduse copilul cu o noapte înainte. Doctorii îi spuseră că fusese gravidă în şase săptămâni, deci sarcina nu era avansată. Altfel, din punct de vedere fizic, era teafără. îi tratară arsurile de pe mâini, care erau superficiale. Adevărata problemă era starea ei psihică. Sam împreună cu un psihiatru încercară să-i explice că unor oameni li se întâmpla asta când erau răpiţi, că începeau să se identifice cu răpitorii, uitându-şi personalitatea şi credinţele. Ea începuse să-l considere pe Jorge protectorul ei şi singura persoană în care putea avea încredere.

- Dar dacă avea dreptate? întrebă Ariana după ce terminară. Gândiţi-vă la toţi oamenii săraci din lume. Nu voia decât să-i ajute.

- Nu ajuţi oamenii săraci răpind femei nevinovate şi ţinându-le ostatice pentru o răscumpărare de douăzeci de milioane de dolari, spuse răspicat Sam, privind-o în ochi.

Şi Ariana îi spusese asta lui Jorge la început, însă Jorge o convinsese că se înşela.

- Voia să folosească banii ca să-i hrănească pe cei săraci şi să-i elibereze pe cei oprimaţi, răspunse încet Ariana, gata să-l apere.

în mintea ei, Jorge nu mai era un tiran. După ce făcuseră dragoste, se îndrăgostise de el.

- E o cauză nobilă, cu siguranţă, spuse încet Sam, dar i-a pus pe oamenii lui să-ţi omoare şoferul, iar Jorge şi ceilalţi au mai ucis oameni. Sunt rebeli, Ariana. Vor să dea jos guvernul şi să-i ucidă pe cei ca tatăl tău, care e un om

bun şi te iubeşte, Ariana. Tatăl tău n-a făcut rău nimănui niciodată. Jorge a făcut rău multor oameni.

Inclusiv Arianei, căreia îi sucise minţile.

- Şi-a ucis tatăl, spuse Ariana cu o voce pierită, pentru că i-a făcut rău mamei lui. O apăra.

- Asta nu înseamnă că avea dreptate, vorbi raţional Sam, iar mintea Arianei păru să se trezească puţin.

începea să-şi amintească ce îi spusese Jorge. Sam ştia că avea să fie confuză multă vreme.

- Vei avea nevoie de timp ca să te gândeşti la toate astea. Nu o poţi face dintr-odată. Singurul lucru pe care îl ştiu e cât de mult te iubeşte tatăl tău. A fost extrem de îngrijorat din pricina ta în ultimele trei luni.

Deodată, Ariana păru speriată şi îngrijorată, de parcă tocmai îşi amintise cine era tatăl ei.

- Unde e?

Sam ezită înainte să-i spună adevărul, dar Ariana trebuia să ştie - chiar şi în starea psihică în care se afla în acel moment.

- A avut un infarct azi-noapte. E la etaj, la secţia de terapie intensivă. Azi-dimineaţă mi-au spus că se odihneşte. A trecut prin multe, ca şi tine, spuse înţelegător Sam.

Singurii vinovaţi pentru cele întâmplate erau Jorge şi oamenii lui, care o răpiseră pe Ariana. Cu siguranţă nu Robert Gregory sau fiica lui, indiferent cât de tulburată era Ariana.

- Pot să-l văd? întrebă fata.

Sam încuviinţă din cap. Câteva minute mai târziu, o duseră la etaj într-un scaun cu rotile, până lângă patul lui Robert. Ambasadorul arăta foarte rău, dar nu atât de rău ca în noaptea precedentă. Sam se temuse să nu moară înainte de a ajunge la spital, iar Robert nu era încă în afara pericolului. Doctorii luau în considerare efectuarea unei angiograme în aceeaşi dimineaţă, dacă Robert putea suporta operaţia.

în clipa în care o văzu pe Ariana, Robert zâmbi şi lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji. îi mângâie părul cu blândeţe.

- Slavă Domnului, eşti bine!
- Te iubesc, tati! spuse Ariana, vorbind ca o fetiţă.
- Şi eu te iubesc, draga mea! Mi-am făcut atâtea griji. îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a întâmplat. îmi pare rău că am venit aici. Ai avut dreptate. Mi-am depus deja demisia. Imediat ce mă externează, ne întoarcem acasă.

Ariana încuviinţă din cap, cu ochii plini de lacrimi. Nu mai era sigură unde era „acasă", în pădure, cu Jorge, aici în Buenos Aires sau în New York. Se simţea ca Dorothy în *Vrăjitorul din Oz.* Nu voia decât să meargă acasă, oriunde ar fi fost acest cămin. îi reveni vie amintirea că Jorge era mort. Totuşi, avea încă jurnalele şi scrisorile lui în cutia de metal. Credea că tot ce îi scrisese şi tot ce simţise pentru ea era adevărat. îşi amintea însă că îşi iubea şi tatăl.

- încearcă să te odihneşti, îi spuse cu blândeţe lui Robert. Nu-ţi face griji. M-am întors.

Fizic, cel puţin. Mintea ei era încă rătăcită.

- Slavă Domnului! spuse tatăl ei, apoi închise ochii.

Doctorii îi administrară un sedativ şi, câteva minute mai târziu,
Robert adormi, recunoscător că Ariana era vie şi în siguranţă, întoarcerea ei era cel mai frumos dar pe care îl primise vreodată.

în aceeaşi după-amiază, Robert fu supus unei angiograme, şi doctorii încercară şi o angioplastie. Două din arterele lui erau blocate, dar pe masa de operaţie starea lui se înrăutăţi, şi pulsul îi scăzu mult. îl resuscitară de două ori, dar nu mai puteau face nimic. Sănătatea lui Robert nu-i permitea să suporte procedura. îl aduseră înapoi în salon, unde Ariana îl aştepta. Tatăl ei părea epuizat. Ariana îl sărută blând pe obraz, apoi rămase lângă

el, ţinându-l de mână. Inima lui Robert se opri câteva minute mai târziu, sub privirile Arianei. Fata apăsă pe butonul de urgenţe, şi câţiva doctori se repeziră înăuntru, încercând să-l resusciteze. Se străduiră timp de douăzeci de minute, iar în acest răstimp Ariana îi urmărea, plângând încet. îşi amintea acum că tatăl ei era un om bun, nu un om rău. îşi amintea cât de mult îl iubea şi cât de mult o iubise şi el.

Dar doctorii nu mai puteau face nimic pentru el. Inima lui era grav afectată, iar el, prea slăbit. Renunţară la eforturile zadarnice de a-l readuce în simţiri şi o lăsară pe Ariana singură cu el o vreme. în două zile, Ariana îi pierduse pe cei doi bărbaţi pe care îi iubea şi un copil. Jorge murise sub ochii ei cu o noapte în urmă, iar tatăl ei se stinsese din cauza grijilor pe care şi le făcuse pentru ea în ultimele trei luni. Ariana se simţea de parcă ea însăşi l-ar fi ucis când îl sărută pentru o ultimă oară şi părăsi salonul. Sam o aştepta afară şi o duse la ambasadă, unde Eugenia era gata să o ajute. Ambasada urma să se ocupe de toate formalităţile ca să aducă acasă trupul tatălui ei. Eugenia o ajută să-şi împacheteze toate lucrurile din Buenos Aires. Goliseră deja *finea* după ce Ariana fusese răpită.

Preşedintele Armstrong o sună pe Ariana în aceeaşi seară ca să-şi exprime condoleanţele. îi spuse că era uşurat că fusese salvată şi că era bine.

- Cel puţin a apucat să te ştie în viaţă şi în siguranţă înainte să moară şi să te revadă. Sunt sigur că asta a însemnat foarte mult pentru el, spuse preşedintele, care părea foarte mişcat de tot ce se întâmplase.

Phillip promise să vină la înmormântarea tatălui ei în New York şi, peste două zile, Ariana se îmbarcă într-un avion ca să plece acasă. Tatăl ei era pe drum spre New York într-un sicriu, în acelaşi avion, iar Ariana era încă în stare de şoc. Oficialii de la ambasadă spuseră că era prea zguduită ca să dea declaraţii presei. Ariana îşi sunase

câţiva prieteni din Buenos Aires ca să-şi ia rămas bun înainte să plece, dar nu avea timpul şi nici dispoziţie să-i vadă. Le mulţumise ambasadorului britanic şi celui israelian pentru ajutor, precum şi celor doi bărbaţi care veniseră din partea guvernului argentinian ca să-şi exprime bucuria pentru faptul că fusese salvată şi condoleanţele pentru decesul tatălui său. O îmbrăţişă strâns pe Eugenia la aeroport înainte să plece. Ariana ducea cutia cu scrisorile şi jurnalele lui Jorge în bagajul de mână, iar un bodyguard o însoţea în călătorie.

- Ai grijă de tine, Ariana, spuse Eugenia, ţinând-o în braţe.

Ariana încuviinţă din cap, cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Nu mai
avea nimic la care să se întoarcă. Tatăl care o iubise şi o protejase toată viaţa murise. Bărbatul care o răpise şi spusese că o iubeşte, sucindu-i minţile şi dându-i viaţa peste cap, murise şi el. Ştia că avea nevoie de ajutor ca să-şi pună ordine în viaţă, dar nu avea pe nimeni la care să apeleze şi nimic de care să se agaţe în afară de ea însăşi. Stătuse în Argentina zece luni, iar acum totul era confuz. Care oameni erau buni? Care erau răi? Cum era ea? Din cauza ei, atât Jorge, cât şi tatăl ei muriseră - unul atunci când fusese salvată, iar celălalt fiindcă fusese răpită şi îşi făcuse prea multe griji pentru ea. Şocul incendiului şi acţiunea de salvare care urmase îi uciseseră şi copilul. Trei oameni muriseră din vina ei, şi Ariana se întreba dacă s-ar fi putut ierta vreodată. Se simţea vinovată pentru absolut tot ce se întâmplase, acestea erau gândurile care o frământară cât dură zborul de la Buenos Aires la New York. Voia să uite tot, dar ştia că era imposibil.

Cutia cu toate secretele lui Jorge se întorcea acasă cu ea. Gândindu-se la jurnalele şi la scrisorile lui de dragoste, îl văzu cu ochii minţii în lumina lumânărilor, scriind, ţinând un trabuc între degete. Chipul lui frumos era aplecat deasupra unui jurnal, cu ochii aceia

albaştri care o convinseseră că avea dreptate. Poate că nimic din ce-i spusese nu era adevărat. Poate că nici n-o iubise. Dar Ariana ştia că atât cât trăia avea să ispăşească vina pentru cele trei vieţi care fuseseră curmate din cauza ei. Tot ce mai spera acum era ca Dumnezeu să o ierte. Ea nu se putea ierta, dar poate că Dumnezeu avea această putere.Capitolul 8

Cele trei secretare ale tatălui ei, care rămăseseră încă angajatele lui pe perioada şederii sale în Buenos Aires, o ajutară pe Ariana cu toate aranjamentele din New York. Aleseră cea mai mare capelă de la Frank Campbell şi angajară o firmă de pompe funebre pe Madison Avenue. Timp de două zile, cât trupul fu depus acolo, oamenii veniră să-şi exprime condoleanţele. Ariana nu putu să stea acolo prea mult timp, aşa că merse la apartamentul tatălui ei ca să încerce să-şi pună gândurile în ordine. Nimic nu mai avea sens. Nu ştia decât că tatăl ei murise şi era singură pe lume. Mintea îi era înceţoşată. Nu îi era foarte clar cum se întâmplase, de ce se mutaseră în Buenos Aires şi tot ce se petrecuse acolo. Nu îşi amintea decât o învălmăşeală de oameni, petreceri şi locuri care nu mai însemnau nimic pentru ea. Singura voce din mintea ei era a lui Jorge. Cutia de metal pe care o adusese acasă era ascunsă în dulap. Nu avea curajul să o deschidă şi să-i citească scrisorile de dragoste şi jurnalele, dar voia să le păstreze în siguranţă ca să le recitească într-o bună zi. Venise la New York ca să devină tot ce urâse el: o fată bogată şi răsfăţată, aşa cum fusese înainte să plece. Jorge o acuzase pentru felul în care era şi îi spusese că trebuia să se schimbe. Ariana simţea că îl trădează pur şi simplu fiind acolo, chiar dacă aceea era casa ei. Singurul lucru de care era sigură era că se ura pentru vieţile pe care le curmase şi pentru haosul pe care îl provocase. Nu se gândea nici o clipă că adevăratul vinovat era Jorge, care îi sucise minţile. îi spălase creierul şi îl inoculase cu filosofía lui incoerentă şi cu ideile lui revoluţionare. Ariana nu-şi mai recunoştea gândurile; se

simţea ca şi când capul nu îi mai aparţinea. însă ea era cea care trebuia să trăiască acolo, cu gândurile altcuiva, deşi nici unul din ele nu i se potrivea persoanei care fusese ea înainte. Se simţea ca o stafie, fără trecut şi fără viitor.

înmormântarea tatălui ei fu incredibil de dureroasă. Sicriul lui fu depus în mausoleul familiei, alături de mama ei. Ariana îl lăsă acolo într-o zi vântoasă şi răcoroasă de aprilie. Toţi cei cu care Robert Gregory făcuse afaceri în timpul vieţii veniră la înmormântare, şi mulţi o vizitară apoi la apartament: prieteni, asociaţi, oameni care pur şi simplu îl plăcuseră şi îl respectaseră, prieteni din copilărie şi vechii ei prieteni care veniră să-i fie alături în asemenea momente. Preşedintele Armstrong veni şi el, după cum promisese, ceea ce creă o problemă serioasă de securitate şi blocaj în trafic, cât timp agenţii de la Serviciile Secrete opriră circulaţia şi îl escortară înăuntru. Spre uşurarea Arianei, preşedintele nu veni şi la apartament apoi. O sărută pe obraz şi o îmbrăţişă, apoi îşi exprimă profundul regret pentru cele întâmplate. Arăta la fel de vinovat pe cât se simţea şi ea. în sfârşit, după ce toată lumea plecă, Ariana rămase singură, simţin- du-se pierdută.

Sam Adams venise şi el la înmormântare. Trecu pe la ea în ziua următoare ca să vadă cum se mai simţea. Ariana stătea nemişcată în camera de zi, fără să rostească un cuvânt. Se uită la el cu o privire goală. Sam înţelese că Ariana mai avea multe de îndurat până să îşi revină, dar nu era surprins. CIA îi recomandase câţiva terapeuţi din New York care aveau experienţă cu victimele răpirilor.

- Ce ai de gând să faci acum, Ariana? întrebă Sam cu o privire extrem de îngrijorată.

Acţiunea de salvare durase aproape trei luni, dar Sam ştia prea bine că Ariana nu era o fiinţă întreagă din punct de vedere sufleteşte; o parte din ea murise şi nu avea să mai fie aceeaşi persoană niciodată, mai ales acum, că tatăl ei nu mai era alături de ea ca să o ajute să-şi reamintească cine era. Jorge îi ştersese din minte o parte din trecutul şi

din personalitatea ei, iar acum, că Robert Gregory murise, nu mai era nimic de pus în loc. Ariana se simţea ca şi când anumite părţi din fiinţa ei dispăruseră pentru totdeauna, iar locurile goale care rămăseseră erau pline până la refuz de sentimente de vinovăţie.
Nu îi era uşor, iar Sam era foarte îngrijorat că Ariana s-ar fi putut sinucide.

- Nu ştiu, spuse Ariana, privind în gol.

Renunţaseră la apartamentul ei din Tribeca înainte să se mute în Buenos Aires, în urmă cu zece luni, iar apartamentul tatălui ei i se părea rece ca o criptă acum. Menajera lui avea grijă de ea cu aceeaşi dragoste pe care i-o purtase încă de când era mică şi plângea ori de câte ori o vedea. Vedea că tânăra care se întorsese din Argentina nu mai era cea pe care o ştia şi o iubea de o viaţă. Ariana devenise o altă persoană - o străină, chiar şi pentru ea însăşi.

- Trebuie să mergi în continuare la terapie ca să treci peste asta, spuse blând Sam.

- Vreau să lucrez la o asociaţie de caritate, spuse încet Ariana, dar ea nu era în starea potrivită pentru a face asta; trebuia să-şi limpezească mai întâi propriile gânduri.

- Ai timp pentru asta mai târziu. Ce-ar fi să profiţi de vară ca să te relaxezi şi să-ţi revii?

Auzindu-l, Arianei îi veni în minte un loc liniştit, pe care îl vizitase o dată împreună cu tatăl ei. îşi aminti că Robert îi spusese că, dacă avea vreodată nevoie să plece undeva, departe, putea merge acolo. Era un loc sigur unde se putea ascunde, unde nimeni nu-i putea vedea vinovăţia şi nimeni nu ar fi judecat-o. Mâinile ei erau pătate de sânge şi era sigură că toată lumea ştia asta. Pentru a-şi demonstra acest lucru, se spăla mereu pe mâini, de când se întorsese acasă, iar pielea se iritase foarte rău.

Sam îi promise să ţină legătura şi îi spuse că avea să se întoarcă pentru a o revedea. Spera doar ca, în timp, Ariana să-şi pună ordine în gândurile haotice, care păreau

asemenea unor piese de puzzle. Privirea Arianei era goală când îi mulţumi pentru vizită. Sam plecă întrebându-se dacă avea să o mai revadă vreodată. îi părea groaznic de rău pentru ea.

După ce Sam plecă, Ariana rămase privind fără ţintă multă vreme, gândindu-se la tatăl ei şi la Jorge. Se gândi la cutia cu scrisorile de dragoste ale lui Jorge, pe care o ţinea în dulap, dar nu se simţea încă suficient de puternică să le citească. Nu o părăsea gândul la noaptea în care murise şi la tabăra în flăcări. Nu-şi amintea nici măcar că fusese salvată de agenţii israelieni şi scoasă pe braţe din tabără, în timp ce se zbătea. Trauma suferită în acea noapte îi şterse amintirile. Tot ce se întâmplase după ce văzuse copacul prăbuşin- du-se peste Jorge era acum în întuneric. Sam şi ceilalţi îi povestiseră ce se întâmplase. Pentru ei, totul se terminase acum, că Ariana ajunsese acasă. Pentru ea, agonia abia începea. Trebuia să trăiască o viaţă întreagă fără cei doi bărbaţi pe care îi iubise.

Ieşi să facă o plimbare. Toate lucrurile din jur arătau exact la fel. Aceleaşi case, aceiaşi portari, aceleaşi magazine pe Madison Avenue. Central Park era încă înveşmântat în straie de iarnă, deşi era spre sfârşitul lunii aprilie. Peisajul era la fel de dezolant precum gândurile Arianei. Se gândi încă o dată la mănăstirea liniştită din Berkshire, de care îşi amintise în urmă cu câteva ore. Brusc, o cuprinse disperarea să ajungă acolo, deşi nu-şi mai putea aminti numele locului, doar că era lângă oraş. Nu dormi deloc în acea noapte, iar în dimineaţa următoare se ridică din pat devreme şi sună la garaj să i se pregătească maşina tatălui ei, apoi îi lăsă un bileţel menajerei că pleca în weekend; îşi împachetă câteva haine simple şi plecă. în ultima clipă, alergă înapoi în cameră şi luă şi cutia lui Jorge. O ascunse în valiză, printre haine, temându-se să nu i-o fure cineva. Era singurul lucru care o mai lega de tot ce i se întâmplase şi singura dovadă, în mintea ei, că totul fusese aievea. Trebuia să o ia cu ea.

Ieşi din oraş şi conduse spre nord timp de trei ore. Simţi de mai multe ori că i se taie respiraţia, mai ales după ce ieşi din New York. Era îngrozită că avea să ridice privirea şi să vadă un camion militar care blochează drumul, iar apoi avea să fie răpită din nou. Amintirile erau încă foarte vii. De mai multe ori se opri şi trase pe dreapta ca să se liniştească. Era ultima amintire din trecutul ei recent. Gândindu-se la asta, şi-l aminti pe Felipe căzut peste volan, cu un glonţ în cap. înţelese că şi el murise din cauza păcatelor ei. Jorge îi spusese că cel mai grav păcat de care se făcea vinovată era bogăţia, fiindcă toate problemele din lume existau din cauza bogaţilor. Oamenii săraci mureau din cauza lor, aşa cum păţise şi Felipe. Avea sens pentru Ariana, iar asta confirma tot ce-i spusese Jorge. Iar faptul că Jorge ceruse douăzeci de milioane din averea tatălui ei ca să ajute săracii avea, de asemenea, sens. Oamenii săraci erau sfinţi, iar cei bogaţi erau păcătoşi. Ura de sine pe care Jorge i-o strecurase în suflet spori şi mai mult. Dar Jorge îi promisese că avea să o salveze, apoi murise.

Ariana ajunse în orăşelul adormit din Berkshire ghidându-se după GPS. Odată ajunsă acolo, opri la o benzinărie şi întrebă de mănăstirea carmelitelor pe care şi-o amintea foarte bine. Ea şi tatăl ei trecuseră pe acolo după un weekend petrecut în vizită la nişte prieteni, când Ariana era mai mică. Robert aprinsese o lumânare în capelă, ca întotdeauna. Ariana îşi amintea că toate călugăriţele se purtaseră frumos cu ei. Mama ei rămăsese în oraş, iar Ariana se bucurase de timpul petrecut alături de tatăl ei, căruia îi plăcuseră dintotdeauna măicuţele carmelite - o comunitate remarcabilă de femei, după părerea lui. Ariana rămăsese surprinsă de faptul că erau foarte prietenoase şi vorbăreţe, dar şi bine informate, deşi Robert îi spusese că făceau parte dintr-un ordin izolat şi erau tăcute în mare parte a timpului. Bătrâna măicuţă care le arătase

împrejurimile fusese amuzantă şi sociabilă, vădit bucuroasă de vizita lor. Asta îi rămăsese Arianei în minte şi era exact ceea ce avea nevoie în acel moment. Era ora două după-amiaza când opri în parcarea din faţa mănăstirii. Măicuţele se auzeau cântând din capelă. Ariana oftă uşurată şi îşi lăsă capul pe spate. Pentru prima oară de când se întorsese în Statele Unite, se simţea ca şi când ar fi ajuns acasă. Semnul de la intrare anunţa că mănăstirea purta hramul Sfintei Gertrude. Imediat ce îl văzu, Ariana îşi aminti numele. Privind în jurul ei şi ascultând corul călugăriţelor, înţelese că fusese menită să vină acolo.

Ariana intră în biroul mănăstirii, iar călugăriţa care purta haine demodate din lână şi sandale o privi cu un zâmbet cald.

- Vă pot fi de folos cu ceva? o întrebă pe Ariana, privind-o cu ochii plini de înţelepciune.

Avea în jur de patruzeci de ani şi tenul neted pe un chip fară vârstă, ca al multor călugăriţe. Acolo era la adăpost de stresul vieţii de zi cu zi.

- Da, răspunse încet Ariana, aşezându-se pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Cred că da. Am venit aici acum multă vreme cu tatăl meu... acum patru sau cinci ani.

Călugăriţa aşteptă răbdătoare să audă şi restul poveştii. Auzea poveşti remarcabile relatate de oamenii care zăboveau la mănăstire pentru câteva minute, care rămâneau acolo o vreme sau solicitau să adere la ordinul respectiv. Locaşul era un refugiu din agitaţia şi haosul lumii.

- Ce pot face ca să te ajut?

Călugăriţa înţelegea că femeia frumoasă şi blondă din faţa ei nu venise doar ca turist. Avea cei mai trişti ochi pe care îi văzuse vreodată.

- Câţiva bărbaţi şi un bebeluş au murit din vina mea, spuse solemn Ariana, adăugându-l pe listă şi pe

Felipe, fiindcă îşi amintise de el în maşină, şi pe oamenii lui Jorge, care muriseră în incendiu când ea fusese salvată.

Călugăriţa nu părea impresionată. Auzise poveşti şi mai urâte. Era sigură că nu tânăra din faţa ei era cea care îi omorâse.

- Nu te pot spovedi, spuse ea cu o voce blândă, dar avem un preot minunat care va ţine o slujbă diseară. Poţi vorbi cu el, dacă vrei.

Ariana scutură din cap. Voia să vorbească atunci, cu măicuţa din faţa ei, dacă tot venise. Simţea nevoia să îşi ia povara de pe umeri şi să-i spună motivul venirii ei. Privind-o pe sora carmelită, ştia că făcuse ceea ce trebuia. Avea nevoie să-şi găsească refugiu acolo, să obţină iertarea pentru faptele sale, dacă se putea.

- Tocmai m-am întors din Argentina, se bâlbâi Ariana, fiindcă îi era foarte greu să explice totul. Tatăl meu a murit din cauza mea... fiindcă şi-a făcut prea multe griji pentru mine... am fost răpită în ianuarie... pe drum spre reşedinţa noastră de la ţară... L-au împuşcat pe şoferul nostru, din cauza mea... Jorge m-a salvat, era un sfânt... dar l-au ucis din cauza mea... Nu încerca decât să-i ajute pe săraci şi avea nevoie de banii de răscumpărare pentru asta... dar i-au ucis pe toţi... toţi oamenii lui, şi m-au luat din tabără. Apoi tata a murit în ziua următoare... şi am pierdut sarcina...

Cuvintele se învălmăşeau unele peste altele, iar măicuţa ascultă în linişte, cu o privire plină de compasiune. înţelegea că Ariana era foarte tulburată şi îşi dădea seama că povestea ei era mult mai gravă decât altele.

- Ai fost răpită în Argentina? întrebă încet călugăriţa, încercând să înţeleagă mai bine faptele şi să desluşească povestea. Ariana încuviinţă din cap. Şi ai fost ţinută ostatică pentru o răscumpărare, presupun? Ariana încuviinţă din nou. De când te-ai întors acasă?

- De acum vreo săptămână, spuse Ariana; ochii o usturau. Acum câteva zile l-am înmormântat pe tata...

încercă să nu se gândească la mausoleul pustiu unde îl lăsase. Cel puţin, acum era alături de mama ei, pe care o adorase şi care îi lipsise atât de mult de când murise.

- Şi mama ta? Era şi ea în Argentina cu voi?

- Nu, a murit acum aproape doi ani, cu un an înainte să ne mutăm în Buenos Aires.

Ascultând-o, călugăriţa îşi aminti deodată că citise într-un ziar despre fiica ambasadorului american din Argentina care fusese răpită şi salvată recent. Salvarea ei nu avusese parte de aceeaşi atenţie din partea presei ca răpirea. Călugăriţele citeau însă ziarele cu atenţie, ca să fie la curent cu ce se petrecea în lume. Era aproape sigură că se rugase pentru Ariana în ianuarie, când avusese loc răpir,ea.

- Am citit despre asta, spuse gânditoare călugăriţa.

- Am fost salvată de o trupă comando israeliană. Atunci i-au ucis pe Jorge şi pe oamenii lui. M-au scos din tabără şi totul ardea în jur. Am pierdut sarcina în aceeaşi noapte, iar tata a murit a doua zi.

Vorbind, Ariana începu să plângă. Nu mai putea să respire, iar călugăriţa se ridică şi veni lângă ea ca să o ia în braţe.

- N-ai ucis pe nimeni. Au murit din cauza propriilor greşeli, nu din cauza vreunui lucru făcut de tine. Chiar şi tatăl tău. E foarte trist, dar n-a fost vina ta. Călugăriţa nu pomeni nimic despre copil. Nu ştia nici măcar cine era tatăl. Voia doar să o liniştească pe Ariana. Vrei să rămâi aici câteva zile să te odihneşti? Ne-ar face mare plăcere să te avem oaspete.

Părea să vorbească serios, iar Ariana încuviinţă din cap.

- Cred că de-asta am venit aici. Când am vizitat mănăstirea, tata mi-a spus că el ar veni aici dacă ar simţi

vreodată nevoia să se refugieze undeva. Nu ştiu unde locuiesc acum, cine sunt sau ce ar trebui să fac. Vreau să-i ajut pe săraci, cum spunea şi Jorge, dar nu ştiu cum.

- Poţi face asta în multe feluri. Nu ai nici un păcat pentru care să te căieşti. Alţii au păcătuit împotriva ta. Bărbaţii care te-au răpit şi te-au ţinut departe de familia ta, spuse călugăriţa, dându-şi seama că mintea Arianei era rătăcită şi tulburată. Spune-mi cum te cheamă.

Nu-şi amintea numele fetei din articolul din ziar, doar că tatăl ei fusese numit ambasador în Argentina. Părea că Providenţa o adusese pe fată aici. Călugăriţa se întreba dacă nu cumva rugăciunile lor o aduseseră acolo. Voia să-i vorbească maicii stareţe despre ea cât mai grabnic.

- Ariana Gregory.
- Haide să-ţi găsim o cameră. Poţi sta aici cât doreşti.

Ariana încuviinţă ca un copil care îşi găsise mama care avea să o apere de toate lucrurile groaznice petrecute în viaţa ei sau avea să-i spună că nu fusese decât un coşmar şi că era în siguranţă.

- După ce te instalezi, putem ieşi să ne plimbăm în grădină, zâmbi larg măicuţa. Celelalte surori se vor bucura mult să te cunoască. Am pregătit răzoarele ca să plantăm legumele de vară luna viitoare, îţi place să grădinăreşti?
- Nu ştiu cum, recunoscu Ariana spăşită.

Pentru ea, la fel ca pentru mulţi alţii, legumele erau lucruri care apăreau ca prin minune pe masă. Nu avea habar cum creşteau.

- Bine, te învăţăm noi atunci. E grozav să vezi cum răsar morcovii sau roşiile... iar busuiocul nostru e minunat. Sora Luisa prepară un sos pesto excelent. E italiancă la origine.

Călugăriţa continuă să vorbească veselă în timp ce o conduse pe Ariana în sus pe o scară de piatră, apoi pe un coridor, până la o cămăruţă. Erau camere pe care călugăritele le păstrau pentru oaspeţii care aveau nevoie

de linişte sau pentru cei care doar voiau să se odihnească şi să se roage. Camera era mică şi simplu mobilată, complet diferit faţă de tot ce cunoscuse Ariana până atunci. Arăta ca un refugiu din calea tuturor amintirilor terifiante şi tulburătoare pe care le ducea cu ea acum.

- Ai bagaje?

Ariana încuviinţă din cap, gândindu-se la geanta din maşină în care ascunsese şi cutia lui Jorge. Se simţea de parcă Jorge i-ar fi încredinţat o misiune sacră. Nu voia să-l dezamăgească, aşa că ţinea mereu cutia cu ea, ca pe Sfântul Graal.

- Atunci adu-ţi bagajele aici şi schimbă-te într-o pereche de pantofi mai comozi. O s-o anunţ pe maica stareţă că ai sosit.

Coborâră scările împreună, apoi Ariana merse în parcare ca să-şi ia geanta. Călugăriţa dispăru printr-o altă uşă în căutarea maicii stareţe, pe care o găsi curăţând cartofi în bucătărie. Toate măicuţele îşi împărţeau sarcinile de bucătărie în mod egal, iar în acea zi era rândul maicii Elizabeth să cureţe cartofi. Spunea mereu că e o ocazie minunată ca să te rogi. Privirea i se lumină imediat ce o văzu pe sora Mary apropiindu-se din celălalt capăt al bucătăriei mari. Ochii maicii Elizabeth străluceau de voioşie şi arăta mereu ca şi când tocmai i se întâmplase ceva minunat.

- Avem un oaspete, spuse sora Mary cu o expresie serioasă, cutremurată încă de cele auzite, deşi nu lăsase să se vadă acest lucru. E fiica ambasadorului din Argentina, cea care a fost răpită în Argentina acum câteva luni. A fost salvată în urmă cu câteva zile, dar tatăl ei a murit, şi acum e aici. Pare speriată şi tulburată. I-am dat o cameră şi mi-a spus că i-ar plăcea să stea cu noi.

- Poate curăţa cartofi? întrebă maica stareţă cu un surâs, iar sora Mary îi zâmbi în loc de răspuns.

- Nu pare.

- Atunci o învăţăm noi. Mă bucur că a venit aici. O să-i prindă bine, şi nouă la fel, spuse bătrâna călugăriţă, neimpresionată de vestea adusă de sora mai tânără.

Maica stareţă era o bătrână scundă, înţeleaptă, care vorbea cu un oarecare accent irlandez. Imigrase din Europa la vârsta de şaisprezece ani, iar în anul următor venise la mănăstire şi rămăsese acolo. Era trecută bine de şaptezeci de ani şi, deşi trăia la mănăstire, era la curent cu tot ce se întâmpla în lume.

- O să-i prindă bine să stea aici până-şi revine. Are mamă?

Sora Mary clătină din cap.

- Din câte mi-a spus, n-are pe nimeni.

- Ei bine, acum ne are pe noi. Du-o în grădină. Vin şi eu după ce termin aici.

Oala uriaşă de lângă Elizabeth era plină cu cartofi curăţaţi, iar corul care cânta în capelă se oprise. Sora Mary ştia că majoritatea călugăriţelor urmau să lucreze în grădină pentru restul după-amiezii. Era locul perfect ca Ariana să le întâlnească.

în camera ei, Ariana îşi despachetă lucrurile şi ascunse cutia de metal sub pat. Se încălţă cu nişte pantofi sport ca să viziteze grădina, coborî scările şi o întâlni pe sora Mary, care o aştepta. Ieşiră printr-o uşă din spate ce dădea într-o grădină enormă, înconjurată de ziduri; semăna cu grădina paradisului. Era plină de răzoare ordonate, unde măicuţele urmau să planteze mai târziu roşii, porumb, castraveţi, dovlecei, varză şi mazăre. Sora Mary îi spuse că plantau ierburi aromatice tot timpul anului. Şase călugăriţe lucrau în linişte. Se întoarseră cu un zâmbet către Ariana când o văzură apropiindu-se împreună cu sora Mary. Până atunci fuseseră tăcute, rostind în gând rugăciuni în timp ce lucrau, dar acum, că aveau un oaspete, începură să

vorbească imediat ce sora Mary le anunţă că Ariana venise să stea la ele.

- Ce veste bună! spuse o tânără călugăriţă, zâmbind larg.

Părea să fie de vârsta Arianei şi purta haine diferite de celelalte.

Sora Mary spuse că era o fată care dorea să se alăture ordinului lor; venise la mănăstire în urmă cu aproape un an şi în curând avea să devină o novice. Celelalte măicuţe aveau treizeci-patruzeci de ani, iar una părea să aibă şaizeci de ani; avea talia groasă şi chipul vesel.

- O să am nevoie de ajutor să plantez roşiile, spuse tânăra călugăriţă, dându-şi ochii peste cap, în hohotele de râs ale celorlalte.

- Sora Paul se străduieşte să deprindă tainele grădinăritului, îi explică sora Mary Arianei.

- Ba nu, răspunse sora Paul. încerc doar să nu omor plantele!

între timp, maica stareţă veni în spatele lor cu o expresie afectuoasă şi îi zâmbi Arianei.

- Sora Paul e mereu o provocare pentru noi. Trebuie să ne rugăm ca legumele ei să revină la viaţă, spuse ea.

Toate călugăriţele râseră, la fel ca Ariana. Păreau să ducă o viaţă paşnică, făcând lucruri simple şi bucurându-se una de cealaltă şi de viaţa pe care o trăiau acolo.

Femeile pălăvrăgiră o vreme, apoi se întoarseră la muncă, amestecând pământul cu îngrăşăminte. Ariana se oferi să o ajute pe sora Paul. Cele două femei purtară o conversaţie plăcută în timp ce lucrară, iar maica Elizabeth îi făcu semn surorii Mary să le lase împreună. Când se lăsă seara, Ariana era epuizată, palmele ei erau murdare de pământ şi se spălă pe mâini pentru prima oară în acea zi, spre deosebire de toate celelalte zile în care se spălase cu

disperare pe mâini de zeci de ori. Sora Marianne de la bucătărie, o călugăriţă bătrână şi cu o înfăţişare severă, îi ceru să o ajute să cureţe fasolea pentru cina din acea seară. Era prima oară când Ariana făcea aşa ceva, şi fiecare bob de fasole care cădea în bolul de dedesubt era o mică victorie.

- Ai grijă, nouă ne e frică de ea, îi şopti sora Paul Arianei înainte să o lase singură, dar Ariana descoperi rapid că sora Marianne doar arăta înfricoşător, dar dacă făceai ce-ţi spunea, îţi adresa numai cuvinte de laudă.

Apoi, Ariana o ajută să pună masa pentru cele optsprezece călugăriţe care locuiau acolo şi se aşeză să servească cina alături de ele. Conversaţia de la masă era foarte animată pentru că Ariana era acolo. Nou-venita era în centrul atenţiei, şi, deşi nici o măicuţă nu o întrebă de ce venise la mănăstire, cunoşteau motivul prezenţei sale acolo. în schimb, se bucurau să o aibă printre ele. După cină, preotul veni să spovedească şi să ţină o slujbă şi vorbi cu Ariana o vreme, apoi se oferi să o spovedească. în întunericul confesionalului, Ariana îi mărturisi că era responsabilă de moartea multor oameni, dacă îi punea la socoteală pe Felipe şi pe bărbaţii din tabăra lui Jorge care muriseră din cauza ei, inclusiv copilul. Se gândea că omorâse zece oameni în total, incluzându-i pe tatăl, pe iubitul şi pe bebeluşul ei nenăscut. Spre mirarea ei, preotul îi dădu un canon simplu. Maica Elizabeth îi relatase deja povestea Arianei.

- Asta-i tot? întrebă Ariana, auzind ce canon primise.

I se părea o pedeapsă mult prea uşoară. Deşi părinţii ei merseseră la biserică regulat, Ariana nu mai practica acest obicei de câţiva ani, cu atât mai puţin în timpul facultăţii, deşi în Argentina reîncepuse să meargă la slujbe, fiindcă îi facea plăcere să li se alăture prietenilor ei care făceau asta cu regularitate. Slujbele făceau parte din cultura, tradiţia şi viaţa socială de acolo.

- Asta-i tot, îi confirmă tânărul preot când ieşiră din confesional. Un canon simplu pentru tine. Vreau să te ierţi, Ariana, şi să nu-ţi mai provoci singură suferinţă. Nu tu i-ai ucis pe acei oameni. Cu toţii au murit din cauza propriilor acţiuni, nu din cauza ta, în afară de tatăl tău. Dar tatăl tău nu era la prima tinereţe şi pur şi simplu i-a sunat ceasul, oricât de trist ar fi pentru tine. Trebuie să te ierţi pentru acei bărbaţi care au murit, pentru ce ţi s-a întâmplat, fiindcă nimic nu a fost din vina ta, ci din vina lor. Chiar şi copilul pe care l-ai pierdut şi a cărui existenţă Dumnezeu nu a îngăduit-o, fiindcă a fost conceput în timpul captivităţii tale. Singura persoană pentru care trebuie să te rogi şi pe care trebuie să o ierţi eşti tu însăţi. Tu, Ariana, n-ai greşit cu nimic, spuse preotul clar şi răspicat, făcând-o să tresară.
- Eşti sigur, părinte? şopti Ariana, convinsă că preotul greşea şi era mult prea indulgent cu ea.
- Sunt absolut sigur, spuse ferm părintele. Foloseşte timpul pe care îl vei petrece aici ca să încerci să uiţi tot ce s-a întâmplat. Călugăriţele de aici sunt nişte femei minunate şi se bucură mult că ai venit aici.

Asta o facu pe Ariana să-i mai mărturisească un lucru care nu-l surprinse deloc. Totul era o consecinţă firească a faptului că fusese răpită şi îşi petrecuse luni de zile ca prizonieră a unor oameni cu minţile rătăcite, care îi inoculaseră tot felul de idei nebuneşti.

- Mă gândeam că, poate, ar trebui să rămân aici. Poate aşa îmi pot dedica viaţa celor săraci, spuse Ariana.

în bezna minţii sale, căuta cu înfrigurare un mod de a-şi ispăşi păcatele pe care şi le asumase, chiar dacă preotul era de altă părere.

- Să te călugăreşti, adică?
- Da. Poate de-asta am venit aici.
- Crezi că asta îţi e vocaţia?
- Nu ştiu. Poate.

Ariana încă mai credea că Jorge avusese dreptate şi că trebuia să-şi sacrifice viaţa în slujba celor săraci, în ciuda faptului că el încercase să obţină douăzeci de milioane de dolari de la tatăl ei, îi omorâse şoferul şi o răpise. Nici una din aceste fapte nu erau manifestări ale virtuţii, însă Ariana nu era conştientă de asta.

- Doar tu poţi şti, spuse încet preotul, şi dacă ai într-adevăr vocaţia asta, atunci va ieşi la lumină. Dar eu cred că Dumnezeu vrea să-ţi trăieşti viaţa aşa cum ţi-a fost hărăzită: să te măriţi, să ai copii, să trăieşti în lumea în care ai crescut - nu să-ţi sacrifici viaţa ca să ispăşeşti păcatele altora. Ai multe de oferit lumii, Ariana, şi la momentul potrivit vei înţelege asta. între timp, rămâi aici cu măicuţele şi încearcă să-ţi găseşti liniştea. Deocamdată, asta e singura ta misiune.

Preotul era un om înţelept, în ciuda vârstei. Era doar cu zece ani mai în vârstă decât Ariana, dar crescuse într-un cartier dur din Boston. Totuşi, experienţele prin care trecuse Ariana erau cu mult mai grave. Nici nu putea să-şi imagineze, iar gândul la ce-i făcuse Jorge îl înfuria pe tânărul preot de-a dreptul. Ariana reflectă îndelung la cuvintele preotului după ce se întoarse în camera ei. După ce muncise în grădină şi în bucătărie, apoi îşi petrecuse timpul cu celelalte călugăriţe şi discutase şi cu preotul, era atât de istovită, că dormi ca un bebeluş, ceea ce nu se mai întâmplase dinainte să fie răpită.

Ariana îşi petrecu vara la mănăstirea Sfânta Gertrude, într-o atmosferă de pace şi plină de alinare. Plănuise să părăsească mănăstirea în septembrie, dar când veni momentul, nu se simţi pregătită să plece. Se simţea ca un bebeluş pe cale să părăsească uterul mamei. încă nu era sigură dacă viaţa monahală era menirea ei, dar maica Elizabeth îi spuse acelaşi lucru ca şi tânărul preot. Deşi le-ar fi făcut plăcere să o aibă pe Ariana printre ele, Elizabeth credea că locul ei era încă în lume, făcând fapte bune

oriunde putea, nu să se închidă într-o mănăstire. Se rugase mult pentru asta, dar credea cu tărie că Ariana era menită să se întoarcă la viaţa ei, nu să rămână acolo. Măicuţa Elizabeth avea impresia că Ariana voia să se călugărească pentru a se pedepsi sau pentru a se ascunde de lume, iar ambele motive erau greşite. Nu comisese nici un păcat, ci fusese grav rănită de alte persoane. Elizabeth spera doar ca Ariana să îşi revină într-o bună zi. Cel puţin şederea la mănăstire părea să-i prindă bine. Rămase acolo şi de Ziua Recunoştinţei, plănuind să-şi petreacă sărbătorile de iarnă alături de măicuţe. îşi amână plecarea până după Anul Nou.

îi scrisese lui Sam Adams ca să-l înştiinţeze unde era, iar Sam veni să o viziteze în decembrie, deoarece sosise în New England cu treburi. Ariana arăta bine şi părea sănătoasă. Era limpede că şederea la mănăstire îi pria, dar în ochii ei încă mai citea durerea în urma a ceea ce i se întâmplase.

- Cât timp plănuieşti să stai aici? o întrebă precaut Sam.

Când primi o felicitare de Crăciun de la ea, trimisă tot de pe adresa mănăstirii, începu să se întrebe dacă Ariana nu cumva avea de gând să se călugărească.

- Nu ştiu, răspunse încet, părând că ezită să dea un răspuns ferm. Mă gândeam să plec în ianuarie, dar n-am pentru ce să mă întorc acasă, spuse ea trist.

Cutia de metal era încă sub pat. încă mai citea scrisorile de dragoste ale lui Jorge, dar nu se atinsese de jurnalele lui, care erau prea dogmatice şi incoerente pentru mintea ei. încercase o dată sau de două ori, dar nu îi stârniseră interesul. Scrisorile lui de dragoste erau mult mai interesante. Avea douăzeci şi patru de ani, iar bărbatul care o răpise şi o ţinuse ostatică pentru răscumpărare timp de trei luni era singurul bărbat care o iubise vreodată. Nu avea nici un termen de comparaţie, ca să discearnă dacă fusese o iubire reală sau nu, deşi toată lumea îi spunea că,

de fapt, n-o iubise. Ariana încă nu era convinsă. Credea că Jorge o iubise din toată inima, indiferent de lucrurile pe care le făcuse ca să o ducă acolo. îi spuse din nou lui Sam ce credea. Era evident pentru Sam că, la opt luni după salvarea ei dramatică, Ariana era încă influenţată profund de Jorge, îndrăgostită de el şi gata să-i apere faptele.

- Am o idee pentru tine, îi sugeră Sam.

Pomenise despre acest lucru în urmă cu câteva luni, dar Ariana nu fusese receptivă atunci, iar el spera că, de data asta, era pregătită, îşi dădea seama că fata are nevoie de ajutor de specialitate, mai mult decât cel oferit de călugăriţe.

- Cunosc un specialist în deprogramare în Paris, unul dintre cei mai buni din lume. Mai sunt câţiva în Statele Unite, dar el e foarte bun, motiv pentru care CIA-ul se foloseşte de serviciile lui de ani de zile. Rezultatele lui sunt excelente.

- Crezi că am nevoie de un asemenea specialist? întrebă Ariana, privindu-l şocată.

De când venise acolo, se simţea mai sănătoasă şi mai aproape de a-şi recăpăta identitatea faţă de acum opt luni. Nu era însă conştientă de cât de mult o manipulase Jorge. încă nu se eliberase de credinţele pe care acesta i le inoculase.

- Mă simt mult mai bine şi sunt fericită aici, spuse Ariana.

încă se mai gândea la Jorge şi la tot ce-i spusese, dar asta nu-i mai
ocupa întreaga zi. Sam îi vedea încă privirea confuză.

- Trăieşti ca o călugăriţă, spuse blând Sam. Ai douăzeci şi patru de ani, dar ispăşeşti păcatele altora. N-ai vrea să fii liberă?

Ariana încuviinţă din cap. Ştia că Sam îi spunea adevărul. Se simţea ca şi când viaţa de la mănăstire era un soi de ispăşire pentru faptele ei, deşi, cu timpul, acestea se

estompau tot mai mult. Se simţea încă vinovată, dar acum nu mai era sigură de ce.

- Şi ce face? întrebă Ariana, referindu-se la specialistul în deprogramare, pentru că ideea o speria.

- Chestii obişnuite, ştii tu, spuse Sam, zâmbind. îţi taie capul, îţi umple creierul cu rumeguş şi suc de mere şi îţi dă foc la unghiile de la picioare. Ariana căscă ochii o clipă, apoi izbucni în râs. La fel şi Sam. Sincer, nu sunt sigur. Cred că vorbeşte foarte mult şi cunoaşte mai bine ca oricine culturile, problemele politice şi tiparele de comportament ale prizonierilor ţinuţi captivi de oameni inteligenţi, dar nebuni. Este cel mai bun din lume. Bărbaţii şi femeile pe care i-am trimis acolo s-au întors perfect refăcuţi, jurând că le-a salvat viaţa şi, mai ales, că le-a schimbat complet perspectiva asupra vieţii. Nu e suficient doar să supravieţuieşti.

Ariana doar supravieţuise până atunci. încă se autoflagela.

Iar Sam nu voia s-o vadă ducând viaţa unei măicuţe carmelite la vârsta ei. Chiar şi maica Elizabeth ştia asta şi incerca să o îndemne cu blândeţe pe Ariana să părăsească mănăstirea, dar Ariana nu voia să se întoarcă acasă, la apartamentul pustiu al tatălui ei. Nu avea pe nimeni acolo, în afară de menajeră. Şi nu voia să se întoarcă la jobul ei de la revista online de modă, unde lucrase înainte să se mute în Buenos Aires. Nu se mai simţea atrasă de lumea frivolă a modei. Viaţa şi mintea ei se schimbaseră prea mult ca să se reîntoarcă la vechea ei existenţă. în plus, îi venea greu să se concentreze la orice altceva în afară de lucrurile simple. Nu se simţea pregătită să lucreze, deşi cu timpul şi-ar fi dorit şi o slujbă. Nu ştia ce fel de slujbă. Chiar dacă Jorge murise, Ariana simţea că trebuia să facă un lucru pe care bărbatul să-l fi aprobat. Nu mai era o fată inocentă, proaspăt ieşită de pe băncile şcolii. Fusese torturată de un maestru şi traumatizată până în pragul nebuniei.

Acum însă îşi revenise şi părea că se regăsise, dar Sam ştia că era doar o aparenţă. Spera că specialistul din Paris o putea ajuta în acest sens. Era singura ei speranţă, după părerea lui, dacă voia să mai aibă vreodată o viaţă normală. Ariana nu înţelegea cât de mult o limita acea suferinţă.

- Vrei să te pun în legătură cu el? Pot să-l sun şi să văd dacă are timp. Lucrează pentru noi în particular, şi pentru armata franceză, şi este foarte ocupat de când cu războiul din Irak. Dar sunt sigur că şi-ar face timp pentru tine. Biroul nostru de transferuri te poate ajuta să-ţi găseşti un apartament în care să stai o vreme.

Sam voia să facă tot ce îi stătea în puteri ca să o încurajeze să lucreze cu specialistul în deprogramare, care o putea ajuta, nu se îndoia de asta.

- Pot face asta şi singură, spuse gânditoare Ariana, apoi îl privi speriată pe Sam. Mi-e frică. Dacă înrăutăţeşte lucrurile? Dacă o să-mi amintesc totul?

Erau unele lucruri pe care nu mai voia să şi le amintească, precum actul propriu-zis de răpire şi primele zile din captivitate.

- Nu i s-a întâmplat niciodată aşa ceva, o linişti Sam. Nici unul din agenţii noştri n-a spus vreodată că se simte mai rău. Sam nu-i menţionă faptul că nu mai trimiseseră niciodată vreun civil acolo, ci doar agenţi CIA care fuseseră ţinuţi ostatici multă vreme, uneori ani de zile, dar tiparele de comportament erau aceleaşi. L-am cunoscut şi eu, adăugă Sam. E un tip de treabă. A fost prizonier politic în Libia unsprezece ani şi torturat zi de zi, dar a reuşit să supravieţuiască. Pare să aibă mintea întreagă, duce o viaţă normală, are o soţie şi patru copii. Acum îi ajută şi pe alţii să-şi revină. Se pricepe de minune la ceea ce face, e cel mai bun.

- Dar eu mi-am revenit, spuse serios Ariana, privind în jur, prin salonul pentru oaspeţi al mănăstirii, înainte să-l privească din nou în ochi.

- Nu, nu ţi-ai revenit, spuse încet Sam. Nu ştiu a cui viaţă o trăieşti, dar nu cred că e viaţa ta, Ariana. Nu vrei să-ţi recapeţi propria viaţă? Eşti prea tânără ca să te dai bătută şi să te mulţumeşti doar cu atât, să te ascunzi pentru tot restul vieţii de tine şi de toţi ceilalţi. Meriţi tot ce-i mai bun. Ai suferit destul. Ce-ar fi să-l laşi să te ajute?

- Mă mai gândesc.

Ariana nu părea prea convinsă, iar Sam avu impresia că misiunea lui dăduse greş când plecă. În aceeaşi seară, Ariana îi relată maicii Elizabeth discuţia cu Sam.

- E o idee minunată, spuse bătrâna cu zâmbetul ei larg şi privirea ei înţeleaptă, de parcă Ariana tocmai îi spusese că voia să plece la cumpărături în New York sau să ia prânzul cu o prietenă.

- Crezi că am nevoie de asta? întrebă Ariana, cercetând privivirea ageră a bătrânei.

- Posibil. Probabil, se corectă Elizabeth. E timpul să faci tot posibilul ca să te vindeci după toate lucrurile pe care le-ai avut de îndurat. Nu trebuie să laşi timpul să-ţi îngroape amintirile. Fă ceva acum, cât le ai încă vii în minte. Mi-ar plăcea mult să rămâi alături de noi pentru totdeauna, dar cred că ai fost menită unei vieţi mai importante. Trebuie să te eliberezi de povara trecutului acum ca să-ţi poţi împlini destinul, spuse ea, şi era adevărat. Poţi să te întorci oricând la noi, dacă asta alegi. Dar trebuie să explorezi lumea mai întâi.

Ariana fusese salvată cu doar opt luni înainte şi avusese nevoie de pacea mănăstirii ca rănile să i se vindece, dar cicatricile nu dispăruseră şi încă o dureau. Probabil că durerea n-avea să dispară niciodată, dar specialistul din Paris îi putea uşura suferinţa.

- N-are cum să-ţi facă rău, Ariana. Şi nu e o închisoare. Dacă nu e potrivit pentru tine, poţi să te opreşti oricând. Ariana nu se gândise la asta. încearcă. Ce zici? Dacă agenţii CIA au reuşit să se refacă şi să îşi recapete

complet forţele pentru a se întoarce la muncă, tu de ce ai face excepţie? Uneori trebuie pur şi simplu să ai încredere. Ai fost foarte curajoasă până acum, deşi ai trecut prin atâtea. De când ai venit aici, ai reuşit să te odihneşti şi ai făcut mari progrese. într- adevăr, Ariana nu mai arăta răvăşită şi îndurerată ca atunci când sosise la mănăstire. Acum trebuie să termini ce ai început. Apoi, Elizabeth spuse ceva ce o şocă pe Ariana. Nu ştia că maica stareţă aflase de asta. Nu poţi căra mereu cutia aia de metal cu tine oriunde mergi, indiferent ce conţine. E prea grea. Nu crezi?

Maica îi zâmbi veselă, dar privirea ei pătrunse direct în inima Arianei, care încuviinţă din cap fără să spună nimic, dar înţelesese aluzia maicii Elizabeth.

Trecură două zile, timp în care Ariana se gândi mult la discuţia purtată cu maica Elizabeth. în sfârşit, îl sună pe Sam în Washington, care fu surprins de telefonul ei. Ariana nu-l mai sunase de când fusese eliberată din tabăra argentiniană.

- Bine, încerc, spuse ea cu o voce tensionată.
- Ce să încerci?

Sam părea distras şi se concentra la altceva când ridicase receptorul. Se ocupa de mai multe cazuri dificile, dar Ariana era o prioritate pentru el.

- Specialistul din Paris. Cum îl cheamă? întrebă Ariana, cu vocea tremurândă.
- Yael Le Floch. E din Bretania.

Fusese agent special în trupele comando din cadrul forţelor speciale franceze, dar Sam nu-i spuse asta Arianei. Suna prea dur, şi Yael chiar era un tip dur, dar era foarte bun în ceea ce facea. Ariana avea nevoie de toată priceperea lui Yael.

- Cred că e un tip grozav, spuse el ca să o încurajeze. îi scriu un e-mail chiar acum.

Yael răspunse în mai puţin de o oră, deşi în Franţa era deja târziu.

- Puteţi începe în două săptămâni. Mai are puţin şi termină cazul la care lucrează acum.

Yael încerca să nu lucreze cu mai multe persoane în acelaşi timp, deşi avea oameni pe care îi instruise el însuşi şi care îl ajutau în munca lui. Când venea câte un caz de la CIA însă, Yael se ocupa mereu personal de el, fiindcă avea un respect profund pentru CIA.

- Cât timp durează? întrebă Ariana; părea speriată.

- Cât trebuie să dureze, răspunse sincer Sam. Asta depinde foarte mult de tine, de cât de sinceră eşti cu el şi de cât de repede decurge totul. E greu să spui cu certitudine, ştiu asta din experienţă. Poate dura şase săptămâni sau chiar un an. Aş estima vreo câteva luni, în medie. Parisul e un loc grozav ca să-ţi revii, totuşi. Celălalt tip pe care îl folosim e într-o bază militară din Mississippi. Ceva îmi spune că vei fi mai fericită în Paris, cu Yael.

Ariana râse.

- Da, presupun că ai dreptate. Bine. Ariana oftă profund, de parcă era pe cale să sară cu coarda de pe o stâncă foarte înaltă şi se ruga să nu se rupă frânghia. O s-o fac.

Era cel mai curajos lucru pe care îl făcuse vreodată, dar dintr-o- dată simţi nevoia să o facă şi merse să-i dea vestea maicii stareţe imediat ce închise telefonul.

- Sunt foarte mândră de tine, îi zâmbi Elizabeth, de parcă Ariana tocmai câştigase Premiul Nobel. Cred că va fi o experienţă minunată şi te vei bucura că ai decis asta. Să ne scrii din Paris, da? N-am mai fost acolo de când eram copil.

- O să-mi fie tare dor de voi, spuse Ariana, îmbrăţişând-o.

Se simţea de parcă pleca de acasă, fiindcă mănăstirea era acum singurul cămin pe care îl mai avea. Vechiul apartament al tatălui ei din New York era pustiu şi lipsit de viaţă.

- Grozav! spuse bătrâna călugăriţă, bătând din palme cu o mândrie părintească.

La cină, Elizabeth le anunţă pe celelalte călugăriţe că Ariana urma să meargă la Paris într-o misiune specială. Celelalte călugăriţe se bucurau mult pentru ea şi îi spuseră cât de norocoasă e. Ariana nu se simţea norocoasă, ci speriată, deşi încerca să nu arate asta. Odată ce maica Elizabeth făcu anunţul, Ariana simţi că trebuie să dea curs deciziei luate. O contactă pe Sheila, una dintre secretarele tatălui ei, în grija căreia rămăseseră apartamentul şi restul proprietăţilor lui Robert Gregory, şi o rugă să o ajute să-şi găsească un apartament în Paris. îi spuse că nu-i păsa în ce zonă, atât timp cât era situat într-un cartier decent şi nu era prea mare. Nu avea nevoie decât de un dormitor, o cameră de zi şi o bucătărioară, din moment ce nu gătea, nu mânca mult şi nici nu cunoştea pe nimeni în Paris. Se simţea de parcă se întorcea la şcoală. Sam îi spusese că sediul cabinetului unde lucra Yael se afla într-o clădire din arondismentul al optulea, unde erau atât clădiri de afaceri, cât şi blocuri de apartamente, cu alte cuvinte un cartier destul de rafinat.

Sheila o contactă în ziua următoare. Primise de la un agent imobiliar din Paris o listă cu apartamente mobilate şi nemobilate. Ariana alese un apartament mobilat, fiindcă spera să nu stea prea mult; Sam vorbise de şase săptămâni. Sheila îi oferi Arianei câteva variante, inclusiv o căsuţă în arondismentul al şaptelea, un apartament pe île St. Louis, despre care agentul spunea că e fermecător, dar nepotrivit, un apartament pentru studenţi din Marais şi două apartamente mobilate în arondismentul al şaisprezecelea - unul cu un dormitor, şi celălalt o garsonieră la parter, despre care Sheila nu credea că e o locuinţă sigură, iar Ariana fu de acord. Siguranţa era foarte importantă pentru ea acum, iar garsoniera era oricum prea mică. Agentul îi mai spuse că avea o casă în arondismentul al şaptelea, foarte elegantă, dar era pe malul stâng al Senei, deci mai departe

de Yael. Asta ar fi însemnat un drum mai lung zi de zi; în plus, casa era prea mare pentru nevoile ei.

- Cred că cel din arondismentul şaisprezece e cea mai bună variantă. E la ultimul etaj, probabil bine luminat şi e aproape de un parc.

în plus, toate apartamentele aveau preţuri rezonabile.

- Atunci haide să-l încercăm pe ăsta, spuse Ariana cu acel sentiment ciudat pe care îl ai când crezi cu tărie într-un lucru intangibil.

Sheila o sună din nou peste o oră. Făcuse toate aranjamentele. Ariana putea închiria apartamentul un an, cu posibilitatea de a prelungi contractul pentru încă unul. Putea pleca oricând, atât timp cât îl anunţa pe proprietar cu treizeci de zile înainte. Proprietarul apartamentului se mutase în Olanda şi îl păstra doar ca investiţie. Apartamentul era mobilat şi dotat cu absolut tot ce era nevoie, de la ustensile de gătit la aşternuturi. Ariana se putea duce doar cu propriile bagaje. Nu avea nevoie de nimic.

- Ah, încă ceva, adăugă secretara. Era la fel de eficientă pentru Ariana cum fusese şi pentru tatăl ei. Era o femeie plăcută, deşi Ariana nu era apropiată de ea. Nu avea o fire caldă şi prietenoasă, dar era o profesionistă desăvârşită. Poţi fuma şi poţi să-ţi iei un câine.

Ariana râse.

- Nici nu fumez şi nici n-am câini.

- Ei bine, nu se ştie niciodată. Poate vei adopta un stil foarte franţuzit, vei începe să fumezi ţigări franţuzeşti şi îţi cumperi un câine.

Ariana se imaginä brusc ţinând în braţe un pudel francez, cu o tunsoare pretenţioasă, şi ţinând în colţul gurii o ţigară Gauloise. Izbucni din nou în râs.

- Mulţumesc foarte mult, Sheila. Apreciez ajutorul oferit.

- Le transferăm banii astăzi şi îţi voi pregăti şi un cont la o bancă din Paris, în caz că ai nevoie de bani. Ce vrei să faci în Paris, apropo?

- Să studiez, răspunse simplu Ariana.

Sheila se bucură când auzi asta. Ariana petrecuse luni întregi la o mănăstire carmelită din Berkshire, ceea ce Sheliei i se părea trist pentru o femeie de vârsta ei, dar Ariana trecuse prin foarte multe. Parisul părea o alternativă mult mai potrivită, iar tatăl Arianei ar fi fost mulţumit. Lui Robert îi plăcuse Parisul dintotdeauna, şi familia Gregory fusese acolo de multe ori.

- Ai nevoie de o maşină? întrebă Sheila, care se gândea la toate aspectele, ca întotdeauna.

- Nu, o să merg cu metroul sau cu taxiul. Nu cred că voi sta prea mult acolo, doar vreo două luni.

- Ei bine, *bon voyage,* spuse Sheila cu un accent american pronunţat, şi distracţie plăcută. Dă-mi de veste dacă ai nevoie de ceva. Poţi să mă suni oricând.

Ariana îi spusese să-i cumpere un bilet de avion pe 1 februarie. Urma să înceapă şedinţele cu Yael a doua zi. Nu voia să mai piardă timpul, ci să termine cu asta cât mai repede. încă era neliniştită gândindu-se la ce i-ar fi putut face Yael. I se părea atât de misterios şi înfricoşător. Se întreba dacă folosea hipnoza şi cât de multe dintre cele întâmplate trebuia să retrăiască în timpul terapiei. Nu voia să discute deloc despre relaţia cu Jorge. Era o chestiune intimă, sensibilă, iar Ariana nu voia să o împărtăşească nimănui. Unele lucruri erau ţinte uşoare, cel puţin în mintea ei. Nu ştia dacă Yael avea să fie de acord cu opinia ei.

Toate călugăriţele plânseră când Ariana părăsi mănăstirea, la fel şi Ariana. Sora Paul îi compusese o poezie şi îi tricotase un fular. Avea multe ochiuri lipsă, iar Ariana râse când şi-l înfăşură în jurul gâtului. Era roz.

- Niciodată n-am învăţat să tricotez cum trebuie, recunoscu sora Paul cu o privire spăşită, iar Ariana îi promise să poarte fularul zi de zi.

Maica Elizabeth îi pictase un tablou micuţ pentru apartamentul ei din Paris, înfăţişând un buchet cu flori. Era în culori vesele şi luminoase, la fel ca ea. îi dărui şi o fotografie cu toate călugăriţele, ca să nu uite dragostea pe care i-o purtau, amintindu-i că se putea întoarce oricând.

- Să-mi aduci o beretă! glumi sora Marianne cea morocănoasă, care se ocupa de bucătărie; ajunsese să o îndrăgească pe Ariana, deşi nu mai văzuse pe nimeni care să măcelărească un cartof în loc să-l cureţe de coajă. O s-o atârn în bucătărie, ca să avem fason, spuse ea, zâmbindu-i Arianei, apoi o îmbrăţişă. Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă! Ai grijă de tine. Ne vom ruga pentru tine în fiecare zi.

Ariana începu să plângă în maşina pe care Sheila o trimisese ca să o ducă la aeroport. Trimisese maşina tatălui ei la New York cu câteva luni înainte. Nu avea nevoie de ea la mănăstire. Maşina o duse direct la aeroportul JFK din New York, unde reuşi să prindă un zbor mai bun decât din Boston. Nu trecu pe la apartamentul tatălui ei înainte să plece. Ştia că asta n-ar fi făcut decât s-o întristeze.

Zborul către Paris dura toată noaptea şi ajungea a doua zi dimineaţa. Avea o zi întreagă ca să se instaleze înainte să se întâlnească cu Yael. Sună la mănăstire de la aeroport înainte de decolare, iar maica Elizabeth îi reaminti că o iubeau şi că aveau să se roage pentru ea. Ariana era recunoscătoare pentru asta. Nu ştia la ce să se aştepte de la Yael, dar maica Elizabeth credea totuşi că era o idee bună, iar
Ariana avea încredere deplină în ea. Era ca o mamă pentru ea, acum, că nu mai avea părinţi, şi avea nevoie de îndrumarea ei, mai ales după experienţele trăite în ultimul an. Aniversarea zilei în care fusese răpită fusese dificilă şi nu dorise să plece la Paris înainte. Acum însă, era pe drum.

Aeronava decolă pe deasupra luminilor din New York şi se îndreptă spre Long Island, apoi coti spre nord, spre Boston. Zburând pe deasupra statului Massachusetts, în drum spre Europa, Ariana se gândi la dragile ei călugăriţe. Nu renunţase cu totul la ideea de a se călugări într-o bună zi, dar, ca de obicei, avea încredere în sfaturile maicii Elizabeth, care insista că locul Arianei era în lume. Acum se simţea foarte curajoasă că se muta în Paris de una singură. însă doar pentru puţin timp. Avea să se întoarcă acasă în două luni, îşi spunea ea, rezemându-şi capul de scaun... avea să fie înapoi acasă în aprilie sau mai, la timp pentru primăvara minunată din Berkshire, la mănăstirea Sfânta Gertrude. Nu se mai putea imagina trăind altundeva în afară de acea mănăstire. Deocamdată însă mergea la Paris, ca să bea *café au lait,* să mănânce croasanţi şi să se întâlnească cu un specialist

în deprogramare misterios, pe nume Yael

.Capitolul 9

Avionul ateriză pe aeroportul Charles de Gaulle cu puţin după ora opt dimineaţa. Ariana îşi luă cele două valize uriaşe. O rugase pe Sheila să-i trimită câteva lucruri de la New York, deşi nu credea că avea nevoie de prea multe. îşi luase multe pulovere călduroase, câteva perechi de blugi şi un palton gros, dar nici o haină de vară. Plănuia să termine cu Parisul până atunci şi să se întoarcă în Berkshire sau în New York, unde se gândea să-şi găsească de lucru. Voia să lucreze cu copiii, poate cu copiii orfani, sau într-un centru pentru persoane fără adăpost, oriunde putea să ajute oamenii năpăstuiţi. Influenţa lui Jorge era încă foarte puternică.

Ariana se urcă într-un taxi la aeroport şi îi dădu şoferului adresa de pe Avenue Foch. Ştia deja codul de la interfon şi, când ajunse, portăriţa îi înmână cheile cu o expresie iritată. Ţinând o ţigară între buze, femeia arăta ca o franţuzoaică tipică. Ariana se prezentă drept noua chiriaşă, dar portăriţei nu părea să-i pese. Bun-venit în Franţa, se gândi Ariana, zâmbind. Se simţea totuşi ca şi când ar fi pornit într-o aventură. Studiase franceza în facultate şi o vorbea destul de bine cât să se descurce. După aproape un an de stat în Argentina, vorbea mai bine spaniola, dar se putea descurca şi în franceză şi nu avu probleme cu taxiul.

Cartierul părea foarte respectabil, iar Avenue Foch era o stradă mai luxoasă decât se aşteptase. Era aproape de Arcul de Triumf şi chiar de Champs-fîlysees, după cum i se spusese. Locuinţa se afla într-un cartier rezidenţial plăcut, amplasat central, exact ceea ce îşi dorise. Iar clădirea arăta impecabil. Avea un lift micuţ, pe care Ariana îl luă până la etajul al patrulea. Intră în apartament şi rămase surprinsă

de cât de luminos era, chiar şi în acea zi rece de iarnă. Era un apartament primitor.

Privind în jur, îşi aminti că le promisese călugăriţelor să le trimită tot timpul fotografii şi vederi. Plănuia să facă asta curând, începând cu apartamentul. Dormitorul era drăguţ, decorat cu tapiserii înflorate, iar patul era de mici dimensiuni, cu baldachin. Mobila din camera de zi era puţin uzată, fiindcă fusese cumpărată la mâna a doua, dar încăperea avea totuşi farmecul ei. Bucătăria era micuţă, dar potrivită pentru nevoile ei, iar frigiderul era ridicol de mic.

Ariana îşi lăsă bagajele în dormitor. Camera avea un şifonier antic, nu un dulap, dar era suficient de mare pentru tot ce adusese. Baia avea o cadă enormă, de modă veche. O oră mai târziu, Ariana se scufundă în apa fierbinte cu un oftat de uşurare. îi era greu să creadă că ajunsese în Paris. Era pentru prima oară când trăia singură într-o ţară străină. Se simţea foarte matură. Era singură peste tot acum, în afara mănăstirii. Uneori o speria gândul că tatăl ei nu mai era şi rămăsese singură pe lume. Dacă păţea ceva, nimeni n-ar fi ştiut şi nimănui nu i-ar fi păsat. Poate Sheila şi-ar da seama în cele din urmă că Ariana dispăruse, dacă nu-i mai scria cecuri şi nu-şi mai folosea cârdurile de credit, dar în rest nu mai era nimeni. Nu se văzuse cu nici unul dintre prietenii ei din New York de când se întorsese. Se simţea prea diferită de ei acum şi deconectată de la acea existenţă după cele întâmplate în Buenos Aires. Iar prietenii ei din Buenos Aires nu făcuseră parte din viaţa ei suficient de mult timp încât să păstreze legătura după ce plecase din Argentina. Era cu totul singură, iar asta o îngrozea uneori. încercă să nu se gândească la asta, ieşi din cadă şi se îmbrăcă cu o pereche de blugi, pantofi sport şi o jachetă călduroasă, apoi ieşi la plimbare. Merse pe Champs-Elysees până la Place de la Concorde, apoi reuşi să găsească Place Vendome şi coborî pe Rue Royale până la

Luvru şi în grădinile Tuileries până când se întoarse la Place de la Concorde. Cumpărase o hartă, dar îşi amintea destule despre Paris din călătoriile făcute cu părinţii ei încât să se descurce, cel puţin în centrul oraşului. Se gândi să servească o cană de ceai la hotelul Ritz, dar ultima oară stătuse acolo cu tatăl ei, iar asta ar fi făcut-o să-i fie prea dor de el.

Se distra privind mulţimea şi admirând vitrinele magazinelor pe lângă care trecea. Când se întoarse în apartament, trei ore mai târziu, era epuizată, dar fericită. Ieşi din nou peste câteva minute ca să caute ceva de mâncare şi găsi un magazin care vindea carne de pui gata preparată, pâine franţuzească şi brânză. Cumpără şi nişte fructe. Le duse acasă şi servi o masă foarte plăcută.

Se gândi să citească scrisorile lui Jorge în acea seară, fiindcă se simţea foarte singură în apartament, dar se hotărî să nu facă asta. Ascunse cutia pe raftul cel mai de sus din şifonier. Se întinse în pat şi citi în schimb o carte. La ora zece dormea deja. Se trezi la şapte în dimineaţa următoare, prăji o felie din pâinea franţuzească pe care o cumpărase, mancă apoi câteva fructe, iar până la opt şi jumătate se şi îmbrăcase. Se gândi să ia metroul, dar se temea să nu se rătăcească, aşa că luă un taxi până la adresa lui Yael. Casa era pe Rue de Naples, în arondismentul al optulea. Ştia codul de la interfon; intră într-o curte, o traversă şi găsi o căsuţă. Uşa era vopsită în roşu. Ariana apăsă soneria şi auzi lătratul unui câine.

O clipă mai târziu, un bărbat cu faţa nebărbierită şi părul lung apăru în prag. Avea în jur de patruzeci de ani, stătea drept ca o lumânare şi îi facu semn cu mâna să intre, zâmbind. Statura şi înfăţişarea îl faceau să pară un bărbat dur şi, brusc, Arianei i se facu frică. Dacă se purta foarte urât cu ea sau voia să-i facă ceva prea dureros? O clipă se simţi tentată să se întoarcă şi să o ia la fugă. Apoi, bătrânul

ciobănesc german de lângă el o privi şi dădu din coadă. Chiar şi câinele o sperie la început.

- Bună ziua, mă numesc Ariana Gregory, spuse ea politicos, pur- tându-se de parcă ar fi venit în vizită la un prieten.

- Yael Le Floch, se prezentă şi el, facându-i semn să intre într-o cameră de zi micuţă, cu mobilă veche şi confortabilă.

Era genul de încăpere în care stăteai treaz până seara târziu, bând, fumând şi vorbind cu prietenii. Pe măsuţa de cafea era o scrumieră. Yael îi spuse că putea fuma. Nu-i oferi nimic de băut, ci arătă spre un scaun unde să se aşeze.

Bărbatul aşteptă câteva minute ca Ariana să-şi dea jos haina, apoi se instală într-un fotoliu comod în faţa ei. După încă o clipă, îşi aţinti asupra ei ochii lui căprui-închis, aproape negri. Părul lui era negru tăciune şi, în ciuda faptului că era iarnă, avea pielea bronzată. Arăta ca un bărbat care îşi petrecea mult timp în natură. Pe pereţi erau fotografii cu iahturi. Era clar că-i plăcea să navigheze.

- De ce ai plecat în Argentina? întrebă el, trecând direct la subiect.

întrebarea fu rostită pe un ton neutru, fără a da naştere la interpretări, dar bărbatul nu-şi luă ochii de la ea nici o clipă. Prima reacţie a Arianei fu să spună că tatăl ei o obligase, dar ştia că nu era corect, deşi făcuse tot posibilul să-l facă să se răzgândească la început şi chiar refuzase să-l însoţească. Dar nu-l putuse lăsa să plece singur. Aşa că renunţase la serviciu, se despărţise de noul ei iubit şi plecase cu el.

- Tatăl meu a fost numit ambasador şi a vrut să merg cu el, aşa că l-am însoţit, spuse Ariana, fără alte detalii.

- Tu ai vrut să mergi?

Yael o ţintuia în continuare cu privirea. Ariana avea impresia că bărbatul putea vedea absolut totul, direct în

sufletul ei, şi că trebuia să-i spună adevărul fiindcă nu avea de ales.

- Nu, nu am vrut. Tocmai absolvisem facultatea, cu câteva luni înainte. Asta a fost acum aproape doi ani, preciză ea ca să-i ofere un reper în timp. Tocmai găsisem un serviciu care îmi plăcea. Aveam un iubit cu care mă simţeam bine. Voiam să rămân în New York.
- I-ai spus asta tatălui tău? întrebă el, privind-o şi aprinzându-şi o ţigară.
- Da.
- Şi te-a obligat să mergi oricum?

Yael încerca să înţeleagă relaţia dintre ei. Ariana nu voia însă să-şi vorbească tatăl de rău, mai ales în acel moment. Nu-l învinuise nici o clipă pentru ce se întâmplase şi nu avea de gând să o facă nici acum.

- Mama mea murise cu un an înainte şi nu voia să meargă singur. Voia să îl însoţesc, aşa că i-am făcut pe plac. Era bolnav, şi mama nu mai era, aşa că avea nevoie de ajutorul meu. Mi-a spus că o să ne
distrăm amândoi. Şi chiar ne-am distrat o vreme. Ieşeam în oraş în fiecare seară şi am întâlnit o mulţime de oameni minunaţi, pe care nu i-aş fi cunoscut altfel. Şi, oricum, n-am fi stat mai mult de trei ani.

- Trei ani înseamnă mult la vârsta ta, comentă Yael. Probabil ţi s-a părut o veşnicie.

Yael vorbea cu un accent franţuzesc pronunţat, dar engleza lui era excelentă. înţelegea tot ce-i spunea Ariana.

- Când am plecat, aşa mi se părea. După câteva luni însă a ajuns să-mi placă. Avea dreptate: era o ocazie unică.
- O ocazie de a fi răpită şi ţinută ostatică trei luni de zile? Trebuie să fi fost greu să renunţi la un serviciu şi la un iubit în New York pentru asta, spuse sec Yael, spre mirarea Arianei. Ai mai lucrat de-atunci?

Ariana clătină din cap.

- De ce nu?

- Cred că vreau să fac ceva diferit după tot ce s-a întâmplat. Să lucrez pentru oamenii săraci, de exemplu. înainte, lucram la o revistă de modă, dar acum mi se pare ceva frivol şi fără rost.
- De ce? Nu-ţi mai place moda? întrebă Yael pe un ton nevinovat.

Voia să pătrundă în mintea ei şi până atunci reuşise. Se uită la
modul în care era îmbrăcată. Purta blugi de firmă, un pulover simplu, dar scump, pantofi şi geantă Balenciaga. Yael nu se lăsă păcălit de faptul că nu-i mai păsa deloc de modă.

- Cred că e mai important să fac ceva pentru săraci, spuse ea cu o expresie hotărâtă.
- Cine ţi-a spus asta?

Yael voia să afle cine altcineva mai era în mintea ei. Ariana nu se putu abţine şi răspunse:

- Jorge.
- Şi cine e Jorge? întrebă blând Yael, aplecându-se să-şi stingă ţigara.

Ariana ezită înainte să-i răspundă. Ştia că Yael trebuia să fi cunoscut deja răspunsul la întrebare, dar voia să afle ce avea ea de spus.

- Jorge era liderul grupului care m-a răpit.
- Ah, da. Rebeli, nu? Ariana încuviinţă din cap. Se credea mântuitorul săracilor, dar tot a cerut douăzeci de milioane de dolari răscumpărare. Ştiai că avea conturi în nişte bănci din Elveţia? Ţi-a spus vreodată asta?

Informaţia fusese obţinută din alte surse după moartea lui Jorge. Nu era confirmată încă, dar foarte credibilă.

- Nu, nu mi-a spus.

Răspunsul Arianei fu însoţit de o privire tristă. Jorge fusese atât de pasionat de ideile lui, că urâse bogaţii din toată inima.

- Chiar crezi că dădea bani săracilor? o întrebă Yael.
- Nu ştiu. Mi-a spus că asta facea şi l-am crezut.

- Ce altceva ţi-a mai spus? întrebă Yael, întrebările rostogolin- du-se cu rapiditate.
- Că mă iubea, îi răspunse sincer Ariana. Chiar cred asta, indiferent ce făcea în rest. Aveam o legătură uimitoare. Niciodată n-am cunoscut pe cineva ca el.
- Iar acum? Ţi-e dor de el?

Privirea şi vocea lui Yael o făceau să-i mărturisească totul, chiar şi atunci când nu voia să răspundă. Era fascinant. O hipnotiza, parcă. Semăna puţin cu Jorge, într-un fel straniu, dar Yael nu voia de la ea decât să audă adevărul.

- în fiecare zi, îi răspunse Ariana din nou cu sinceritate. Mă gândesc la el tot timpul. Mai puţin decât înainte, dar încă mă gândesc.

Yael nu păru surprins.

- Ţi-a dat ceva? Vreo haină, vreun simbol care era important pentru el, ceva scris de el, poate?

Ariana încuviinţă din cap.

- Am nişte scrisori de dragoste de la el, pe care le-am ascuns într-o cutie pe care el o ţinea pe birou. Mi-a dat-o... chiar înainte să... - nu mai reuşi să vorbească o clipă, simţind că i se taie respiraţia - ...în noaptea în care tabăra a fost atacată, iar eu am fost salvată... mi-a dat cutia chiar înainte să moară... Sunt şi nişte jurnale ale lui acolo. Scria în ele în fiecare seară. I-am păstrat scrisorile de dragoste în aceeaşi cutie. Le-am pus acolo când tabăra a fost incendiată.
- Citeşti scrisorile zi de zi?

Ariana clătină din cap.

- Obişnuiam să fac asta, dar acum le citesc doar uneori, noaptea, când îmi e dor de el şi mă simt tristă. Nu cred că voi mai întâlni vreodată pe cineva ca el.
- Sper că nu, spuse încet Yael. Nu comentă cu glas tare, dar îşi aminti cât de mult detesta oamenii ca Jorge, care le suceau minţile victimelor până când acestea nu mai ştiau cine sunt cu adevărat. I-ai citit şi jurnalele?

- Nu. Sunt foarte ideologice şi prea ezoterice pentru mine. Le-am răsfoit de câteva ori la început. Prea multă politică. I-am citit scrisorile de dragoste, nu şi jurnalele, dar i le-am păstrat.

- Şi unde e cutia acum? Ai luat-o cu tine la Paris?

Ariana purta cutia peste tot cu ea, încă din ziua în care o primise.

- E în şifonierul din dormitor, pe raftul cel mai de sus.

- Dacă cineva ţi-ar fura-o sau ai rătăci-o pe undeva, te-ar supăra asta?

Ariana îl privi îngrozită, de parcă se temea că Yael urma să-i ceară cutia. Dar nu se întâmplă asta. Nici ea n-ar fi putut să o facă, oricum. Yael ştia că n-avea nici un rost să îi ceară aşa ceva, fiindcă abia începuseră terapia. Mai întâi voia să afle cât mai multe despre ea.

- Da, spuse încet Ariana drept răspuns la întrebarea lui. M-ar supăra.

- Atunci haide să facem din asta unul dintre scopurile noastre. Ca, într-o bună zi, să nu-i mai citeşti scrisorile. Nu trebuie să-i ispăşeşti păcatele lucrând cu săracii sau făcând ce ţi-a spus să faci. Nu-i datorezi absolut nimic. Dacă tatăl tău n-ar fi plătit recompensa, te-ar fi ucis, spuse ferm Yael, deşi Ariana nu-l credea.

- M-a protejat de ceilalţi bărbaţi, îi luă apărarea Ariana.

- Dar cine crezi că le dădea ordine? spuse simplu Yael. El era liderul grupului. Voia să crezi că te-a salvat de ceilalţi, pentru că asta te-a făcut mai dependentă de el, văzându-l ca pe singurul tău protector din tabără. Ăsta e unul dintre motivele pentru care n-ai reuşit să-i vezi adevărata faţă. Eraţi amanţi? întrebă Yael, deşi ştia deja răspunsul.

Ariana încuviinţă şi mai adăugă un amănunt:

- Eram însărcinată cu copilul lui. Am pierdut sarcina în noaptea în care am fost atacaţi.

Ariana se exprimase că fuseseră atacaţi, nu că fusese salvată, fiindcă, în opinia ei, exact asta se întâmplase. Se simţise la fel de speriată ca în ziua când fusese răpită de oamenii lui Jorge. Ba încă mai îngrozită, fiindcă atacul fusese atât de eficient. Soldaţii se miş- caseră rapid printre flăcări, prin întuneric, iar acţiunile lor duseseră la moartea lui Jorge. Ariana nu ştia cine fuseseră salvatorii ei.

- Tot ce s-a întâmplat a fost menit să te încurce şi să te schimbe. Faptul că te apăra de ceilalţi din tabără, de exemplu. Presupun că el era singurul care îţi aducea de mâncare şi de băut, el îţi tăia sforile sau îţi scotea cătuşele. Ariana încuviinţă. Toate acestea erau adevărate. Făcea dragoste cu tine. îţi spunea că te iubeşte. Spre norocul lui, ai rămas însărcinată foarte repede, ceea ce n-a făcut decât să întărească legătura dintre voi. Ştiu că nu mă crezi, dar nu te iubea, Ariana. Se folosea de tine. Totul facea parte din planul lui, la fel ca recompensa. Voia să-ţi fure inima ca să ajungă la banii tatălui tău şi a reuşit ambele lucruri. Era un om inteligent. într-o bună zi, dacă ai fi rămas cu el, te-ar fi folosit în cine ştie ce plan revoluţionar, încă te mai foloseşte, dacă vrei să-i ajuţi pe săraci doar ca să-i faci lui pe plac, în loc să-ţi urmezi cariera care îţi plăcea înainte. Nu-i datorezi absolut nimic. Te-ar fi ucis într-o clipită, dacă moartea ta i-ar fi adus vreun beneficiu. îi erai mai folositoare dacă te ţinea în viaţă. încă te mai controlează cu scrisorile lui. Vreau să-mi promiţi că îmi vei spune de fiecare dată când le vei citi. Nu vreau să te pedepsesc sau să te cert, dar vreau să ştiu când şi cât de des le citeşti. Asta va face parte din terapie.

- Cred că m-a iubit cu adevărat, spuse ea tristă.

- Crede-mă, spuse încet Yael, nu era capabil de asta. Era un om periculos, care a jucat un joc periculos cu mintea ta. Apoi o privi şi mai stăruitor. Vrei să te eliberezi de el? Ariana ezită, apoi încuviinţă. Chiar dacă asta înseamnă să afli că nu te-a iubit? Ariana încuviinţă din nou, cu lacrimi în ochi. Ai mai iubit vreodată un alt bărbat?

Chiar dacă ar mai fi fost îndrăgostită, Ariana era prea tânără, prea inocentă, naivă şi la locul ei. Clătină din cap.

- Nu, nu chiar. Am mai ieşit cu tipi care mi-au plăcut şi chiar începuse să-mi placă de băiatul cu care mă întâlneam în New York înainte să plecăm. Am avut un prieten în liceu câteva luni şi încă unul in al doilea an de facultate. Dar erau doar băieţi. Jorge era un bărbat adevărat, cu o minte fascinantă.

- O minte periculoasă, bolnavă şi fascinantă, o corectă Yael. O minte care distruge oameni. Te-ar fi folosit şi te-ar fi aruncat în clipa în care nu i-ai mai fi fost utilă. Te-ar fi ucis probabil în clipa în care îşi primea recompensa şi nu te-ar mai fi trimis niciodată înapoi. Deja ştiai prea multe. Se juca cu tine, Ariana, atâta tot. Nu-i poţi face cadou tot restul vieţii tale. Trebuie să te eliberezi de el şi de manipulările lui, dacă vrei să duci o viaţă bună. într-o bună zi, în viaţa ta va apărea un bărbat pe care îl vei iubi. Nu vrei ca Jorge să-l ţină departe pe acel bărbat pentru totdeauna, nu-i aşa? într-o bună zi, va trebui să laşi în urmă tot ce s-a întâmplat, toate relele, ca pe un accident îngrozitor, căruia i-ai supravieţuit. Nu vreau să mergi şchiopătând pentru totdeauna din cauza lui.

- Nici eu, spuse ea încet. De-asta am venit aici.

- Bine, spuse Yael; apoi îi zâmbi şi se ridică. Atunci ştim ce e de făcut. Astăzi am avut parte de un început bun. O să ne vedem mâine, spuse el.

Ariana se ridică şi îl urmă până la uşă. îşi dădu seama că era transpirată şi că se simţea de parcă fusese lovită de un autobuz. Vorbiseră trei ore, dar nici nu-şi dădea seama cum zburase timpul.

în aceeaşi după-amiază, Ariana merse să facă o plimbare lungă în Bois de Boulogne, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le spusese Yael. Tot nu-i venea să creadă că erau adevărate. O parte din ea tot mai credea că Jorge o iubise. Fusese prea real ca să nu fie adevărat. Putea

accepta, la nivel raţional, ce îi spusese Yael, dar inima ei nu putea accepta.

Merse să viziteze Luvrul, apoi se întoarse acasă. Sam Adams o sună pe mobil ca să o întrebe cum decurseseră lucrurile.

- A fost greu, dar drăguţ.
- Mă aşteptam la asta, spuse Sam, uşurat.

De-a lungul anilor, Sam aflase că Yael nu era întotdeauna „drăguţ", dar de regulă era mai dur cu bărbaţii decât cu femeile. Poate pentru că era francez. în orice caz, se bucura că Yael nu o speriase pe Ariana. Ea avea nevoie de tot ce-i putea oferi specialistul.

în seara aceea, când deschise şifonierul din dormitor, zări cutia pe raftul de sus şi-i aruncă o privire. Se simţi tentată să o ia şi să citească din nou scrisorile, dar nu se atinse de ele. Voia să-i poată spune a doua zi lui Yael că nu o făcuse. Brusc, voia să-i facă pe plac, ceea ce era un pas important în recuperarea ei.

Se întinse pe pat fără să mănânce nimic şi adormi aşa. Nu se mai trezi decât în dimineaţa următoare, suficient de devreme cât să facă o baie, să se îmbrace şi să plece din nou spre Yael. De data asta, nu i se mai păru atât de înfricoşător când îl văzu. Ştia la ce să se aştepte. Yael o învăţă o tehnică de EMDR, lovind-o uşor peste genunchi în timp ce îi cerea să închidă ochii şi să retrăiască ziua în care fusese răpită. Era o tehnică folosită uneori cu pacienţii care suferiseră traume extreme. Ariana nu voia să o facă, dar avea încredere în el, aşa că se învoi. Ţinând ochii închişi, îi mărturisi tot. Apoi, Yael îi ceru să deschidă ochii şi să-i mai povestească încă o dată. Vorbind, Ariana începu să se simtă ca şi când ceva o trăgea departe de amintire, iar rebelii care o răpiseră se micşorau tot mai mult. Nu vorbiră deloc despre Jorge, doar despre rebelii care o răpiseră din maşină, pe drum spre *finea.* Spre uimirea ei, şi-i amintea pe toţi până în cele mai mici detalii, ca o rolă de film care îi rămăsese în minte. Totul era încă acolo. îi luă patru ore ca

să relateze totul şi se simţea rău când termină. Dar senzaţia că ceva o trăsese departe de acele amintiri o impresionase. Văzuţi de departe, bărbaţii nu mai er^u la fel de ameninţători. Totuşi, când ajunse acasă, vomită. A doua zi, îi spuse asta lui Yael. Folosiră acelaşi proces pentru a trece prin fiecare zi din captivitatea ei pe care şi-o amintea, iar apoi Jorge apăru şi el în film, în primele lor zile împreună.

Era un proces lung, dificil şi lent. După primele două săptămâni, Ariana înţelese că aveau încă mult de lucru. Şase luni, poate, sau trei, dar visul de a se întoarce acasă în şase săptămâni se năruise. Citise scrisorile lui Jorge de două ori în ultimele două săptămâni, întotdeauna în nopţile în care se speria de amintiri şi voia să-şi readucă în minte iubirea lui. Iubirea lui era mai puţin înfricoşătoare decât toate celelalte lucruri care i se întâmplaseră, când o închiseseră în cutie zi de zi şi o lăsaseră în soarele arzător până o salvase el. începea să-şi dea seama ce vrusese să spună Yael la început. Jorge era întotdeauna cel care îi aducea de

mâncare şi de băut, o ducea la toaletă, ordona să fie scoasă din sicriul sufocant în care o închideau ceilalţi, îi dezlega mâinile şi picioarele, o ducea la râu ca să se spele şi să înoate în apa răcoroasă. El fusese singura sursă de bine din viaţa ei, singurul care îi aducea alinare. Era uşor de înţeles de ce crezuse că o iubea. Se întristă dându-şi seama că totul nu fusese decât o manipulare inteligentă ca să o determine să aibă încredere în el. încă mai credea însă, după două săptămâni de terapie cu Yael, că Jorge se îndrăgostise de ea cu adevărat. Iubirea lui păruse prea reală ca să se îndoiască de ea acum. Yael nu o contrazise. Aveau mult de lucru, iar lucrurile avansau într-un ritm de care era mulţumit. Ariana era o pacientă ascultătoare, serioasă şi foarte sinceră. Era o fată inteligentă. Ştia că, într-o bună zi, avea să reuşească, dar nu ştia când

anume. în cele din urmă însă, avea să se elibereze de Jorge. Yael era sigur că, atunci când Ariana avea să privească în urmă, avea să se întrebe cum de se îndrăgostise de acel bărbat şi cum de îl crezuse. Când se va fi eliberat în sfârşit de el, terapia lor se putea încheia. Până atunci însă, aveau încă multe de făcut

.Capitolul 10

în primele trei luni, până în prima zi a lunii mai, Ariana se întâlni cu Yael zi de zi, de cinci ori pe săptămână. Rememorară fiecare zi a răpirii, impresiile ei, lucrurile care se vorbiseră, tot ce suferise, bărbaţii care o răpiseră, moartea şoferului şi motivul pentru care se simţea vinovată pentru asta, deşi nu se lăsase răpită, şi, în sfârşit, moartea tatălui ei. El insistase să se mute în Argentina, deşi Ariana îl implorase să nu plece, dar acum se simţea vinovată pentru moartea lui, la fel ca şi pentru a celorlalţi. începea să înţeleagă cum o manipulase Jorge, controlând-o şi distorsionându-i gândurile, dar încă mai avea mult de lucru în această privinţă. După sărbătoarea de 1 mai, care era Ziua Muncii în Franţa, când prietenii şi cunoscuţii îşi dăruiau lăcrămioare unii altora, după obiceiul din Franţa, Yael îi spuse să vină de trei ori pe săptămână. Intenţiona să încetinească procesul, pentru ca Ariana să mai aibă timp şi de alte lucruri. De multe ori, Ariana se simţea rău după şedinţele lor, mai ales după ce Yael folosea tehnica EMDR, care avea un impact puternic asupra ei.

La început, Ariana protestă la propunerea lui de a se întâlni de doar trei ori pe săptămână.

- Voi rămâne aici zece ani de acum încolo dacă rărim şedinţele, se plânse ea, după ce se scurseseră exact trei luni.

- Şi oare e chiar aşa de rău? De ce te grăbeşti aşa de tare să te întorci?

Yael ştia cât de puţine lucruri o aşteptau în State. Nu avea nimic altceva decât pe călugăriţele de la mănăstirea Sfintei Gertrude şi apartamentul gol al tatălui ei. Nici un iubit, nici un serviciu şi încă nu ştia în ce domeniu avea să lucreze de-acum înainte. Nu avea nevoie de bani ca să trăiască, mai ales după ce murise tatăl ei, dar voia o activitate care să însemne ceva. îi pomenise terapeutului că nu îşi luase încă în primire moştenirea care îi rămăsese de la tatăl ei şi că se simţea vinovată din cauza asta, o altă reminiscenţă a dezgustului lui Jorge pentru cei bogaţi, „Los Ricos". Ariana nu voia să iacă parte dintre ei. Recompensa pe care tatăl ei o plătise, deşi nu în întregime, nici măcar nu-i afectase averea. Fusese un om extrem de bogat şi îi lăsase totul Arianei. Dar Jorge o făcuse să se simtă vinovată pentru asta şi încă nu reuşise să treacă peste ce-i spusese atunci. Yael preciză că preocuparea pentru soarta celor săraci era admirabilă, dacă avea la bază motivele potrivite, dar dacă refuzase banii tatălui ei doar ca să trăiască în acord cu standardele lui Jorge, atunci motivele ei nu erau nicidecum cele potrivite. Jorge era totuşi cel care ceruse o răscumpărare de douăzeci de milioane de dolari. Şi cine ştie în ce scop ar fi folosit banii? Ca să-i ajute pe nevoiaşi, cum declama, sau ca să-i fie lui bine? CIA îl informase pe Yael că era posibil ca Jorge să fi trimis nişte bani în Elveţia, unde îşi strânsese o avere personală. Yael îi reamintea mereu Arianei acest lucru, ca să demaşte aşa-zisa misiune sfântă a lui Jorge.

- Cred că ai nevoie să faci şi alte lucruri, să te bucuri de Paris, să-ţi faci prieteni, să cunoşti oameni, să faci lucruri care îţi fac plăcere aici, nu doar să te întâlneşti cu mine, îi spuse el, drept răspuns la dorinţa ei de a lucra cu

săracii dintr-un gest de altruism pur. Ariana era dispusă să sacrifice orice pentru a-şi ispăşi păcatele şi să trăiască viaţa unui erou martir. Ar fi bine ca singurul tău scop în viaţă să nu fie ştergerea amintirii lui Jorge, continuă Yael. Nu merită să-ţi sacrifici viaţa în slujba săracilor, cel puţin nu încă. Trebuie să te distrezi şi să faci lucrurile pe care le făceai şi înainte. Să mergi la teatru, la filme, la cumpărături.

Ariana îl ascultă până la capăt, dar tot nu era convinsă când plecă spre casă. Nu se simţea încă pregătită să se întoarcă în lume. Gândul acesta o speria. încă nu vedea luminiţa de la capătul tunelului, dar se simţea mai bine; nu se atinsese de cutie şi nici nu citise scrisorile lui Jorge de trei săptămâni, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Dar, pentru orice eventualitate, ţinea cutia la îndemână, gest în privinţa căruia Yael nu purtă nici o discuţie în contradictoriu. Ştia că, în final, când terapia se va fi încheiat, cutia avea să dispară. Până atunci, glumeau referindu-se la ea ca la „sticla de sub pat". Ariana putea citi scrisorile lui Jorge oricând.

într-o zi, se plimba pe chei, după ce căutase nişte cărţi şi urmărise vaporaşele de pe Sena, când observă câteva magazine de animale de companie şi se hotărî să intre într-unui din ele. Văzu tot felul de vietăţi, şopârle, iguane, şobolani, şoareci, dihori şi chiar pui de găină în cuşti. De-a lungul unui perete, era plin de căţeluşi amărâţi care îşi aşteptau stăpânii: câţiva terrieri, un pudel, mai mulţi pechinezi şi un buldog francez care arăta foarte trist. Vânzătorul îi spuse Arianei că buldogul fusese cel mai mic dintre toţi puii, mult mai mic decât un pui obişnuit. Era femelă, avea o pată neagră pe un ochi şi nasul roz. Restul blăniţei era albă. O privi stăruitor pe Ariana şi scoase un lătrat foarte slab. Avea opt săptămâni. Ariana ceru să o ţină în braţe şi, în clipa în care vânzătoarea o scoase din cuşcă şi Ariana o puse jos, căţeluşa începu să alerge în jurul ei, lătrând şi gudurându-se. Când Ariana o luă din nou în

braţe, o linse pe obraz. Era adorabilă, dar Ariana îşi spuse că nu voia un câine. Ce-ar fi făcut cu ea? încă mai avea de lucrat cu Yael după trauma prin care trecuse, dar căţeluşa nu avea nimic traumatic. Era doar o căţeluşă adorabilă, pe care să o iubească.

- Mulţumesc foarte mult, spuse Ariana, apoi înapoie câinele şi ieşi din magazin cu o expresie hotărâtă, mândră de ea însăşi pentru că nu se lăsase înduplecată.

încă mai auzea căţeluşa lătrând în urma ei. A doua zi, îi spuse şi lui Yael ce se întâmplase.

- De ce n-ai cumpărat-o? o întrebă curios Yael. Voiai să te auto- pedepseşti sau chiar nu vrei un câine?

- Nu ştiu, spuse Ariana, gândindu-se la asta.

- Ar putea fi o companie plăcută, spuse Yael, privindu-şi bătrânul ciobănesc german, care îi adormise la picioare.

Căţeluşa lui Yael era prezentă la fiecare şedinţă şi părea să-l urmeze peste tot. îi amintea Arianei cât de mult le plăceau francezilor câinii.

- Pentru că ar trebui s-o scot la plimbare, şi dacă aş păţi ceva? Apoi, Ariana mărturisi adevărata ei temere: Dacă cineva m-ar ataca sau m-ar răpi în timp ce îmi plimb câinele?

Avusese nevoie de mult curaj ca să spună asta. Yael era mândru de ea.

- Ţi-e teamă că vei fi din nou răpită? o întrebă Yael. Ariana încuviinţă din cap. Avea ochii plini de lacrimi. Foarte puţin probabil, mai ales în Franţa. Pe drumurile de aici nu sunt tâlhari. Nu se întâmplă aşa ceva în mod obişnuit. Nici nu mai ţin minte când am citit ultima oară despre o răpire în Franţa. Ariana ştia că avea dreptate, dar îi era oricum teamă. Te-ai simţi mai bine dacă ai avea un bodyguard? întrebă serios Yael.

Presupunea că Ariana era bogată şi îşi putea permite un bodyguard, dacă asta ar fi făcut-o să se simtă mai în

siguranţă. Nici Yael nu avea nimic împotrivă. Ariana avea tot dreptul să fie speriată după ce păţise în Buenos Aires.

- Nu, m-aş simţi ridicol, recunoscu Ariana. Ar trebui să fiu în stare să ies în oraş de una singură, la fel ca toată lumea.

- Dar nu eşti la fel ca toată lumea. Ai fost răpită de rebeli şi ţinută în captivitate trei luni de zile. Alţii n-au trecut prin aşa ceva. E normal să-ţi fie teamă.

- Presupun că da.

Ariana se simţea mai bine acum, că mărturisise asta. Se gândi din nou la căţeluşă şi continuă să o facă atunci când plecă de la Yael şi se întoarse la magazinul de pe chei, în aceeaşi după-amiază. Căţeluşa albă era încă acolo şi începu să sară şi să latre când o văzu pe Ariana. De data asta, Ariana nu mai reuşi să îi reziste şi nici nu încercă. Faptul că vorbise cu Yael despre asta o asigură că totul era în regulă. Cumpără toate lucrurile de care avea nevoie, o lesă roz, o zgardă cu pietricele şi luă căţeluşa acasă. Căţeluşa se înveseli nespus imediat, şi Ariana începu să o fugărească prin apartament şi să se joace cu ea, distrându-se copios. Căţeluşa se jucă apoi cu jucăriile pe care Ariana i le cumpărase. Se simţea grozav cu noul ei animal de companie. în ziua următoare, nu se vedea cu Yael, aşa că ieşiră amândouă la o plimbare lungă la Bagatelle. Căţeluşa era prea mică să se joace cu alţi câini, dar Ariana o lăsă în iarbă şi alergară până când căţeluşa obosi şi se rostogoli pe spate, cu lăbuţele în aer. Era incredibil de drăguţă. Oamenii zâmbeau când o vedeau. Ariana se hotărâse să-i pună numele Lili şi o duse să-l cunoască pe Yael a doua zi. Bătrânul ciobănesc german părea destul de enervat de companie; o mirosi puţin, apoi se îndepărtă. Lili dormi la picioarele Arianei pe toată durata şedinţei. Apoi, Ariana o duse la plimbare la Tuileries. Se simţea extraordinar în compania căţeluşei, ca şi când îşi făcuse o nouă prietenă.

în următoarele trei luni, Ariana se întâlni cu Yael de trei ori pe săptămână. Se simţea mai bine. Apoi însă, Yael o

luă prin surprindere, anunţând-o că urma să plece pentru o lună. Avea un iaht în sudul Franţei şi plănuia să navigheze până în Italia cu soţia şi copiii lui şi cu încă un cuplu.

- Am terminat, deci? întrebă Ariana; lucrau împreună de şase luni.

- Crezi că am terminat? întrebă ferm Yael.

Ariana clătină din cap. Cutia era încă în şifonierul ei, şi abia dacă trecuseră câteva zile de când citise ultima oară scrisorile lui Jorge. Se întreba dacă avea să se poată elibera vreodată de el. Acum însă nu se mai grăbea să părăsească Franţa. Era fericită aici, îşi iubea apartamentul şi închiriase o maşină ca să viziteze împrejurimile Parisului de câteva ori, ceea ce constituia un progres important pentru ea. La început, se tot aştepta să fie oprită şi răpită, dar acum nu se'mai gândea la asta când conducea. O lua pe Lili cu ea peste tot. Se simţea mai în siguranţă în maşină decât pe jos, dar o scotea pe Lili la plimbare în parc oricum, chiar dacă încă o nelinştea să meargă pe jos singură. Devenise însă mai curajoasă şi facea sforţări să iasă mai des din zona ei de confort acum.

- Când te întorci? întrebă Ariana.

Nu ştia ce să facă dacă Yael pleca. întreaga ei viaţă la Paris se învârtea în jurul lui, deşi vizita des muzee, expoziţii, licitaţii şi magazine şi se plimba prin tot oraşul cu căţeluşa. Lili o facea să se simtă mai curajoasă, deşi era prea mică să o protejeze. îi dădea însă iluzia protecţiei.

- Mă întorc într-o lună, la sfârşitul lui august. Putem să continuăm şedinţele atunci, răspunse Yael.

Ariana avea impresia că întreaga Franţă urma să se închidă în următoarea lună, inclusiv mai multe magazine şi restaurante.

- Când crezi că vom termina, Yael? îl întrebă cu o voce descurajată.

- Când cutia nu va mai fi nici în şifonier, nici sub patul tău şi nu vei mai avea nevoie de scrisorile dinăuntru.

Acesta era scopul lor, iar Ariana se întrebă încă o dată cât avea să mai dureze. Yael îi spuse că, într-o bună zi, urma să se întâmple pur şi simplu, dar nici el, nici ea nu puteau preciza cu exactitate când avea să se întâmple acest lucru. Ariana se gândea la Jorge mult mai rar, dar influenţa lui încă persista, deşi în moduri mai subtile. încerca în continuare să îi facă pe plac şi să fie femeia pe care o iubise el, sau cel puţin susţinuse că o iubea.

Yael urma să plece din oraş o lună, aşa că Ariana se gândi să facă şi ea acelaşi lucru. închirie o maşină şi conduse până în sudul Franţei, oprindu-se în locurile pe care voia să le viziteze. Lili o însoţi, bineînţeles, şi dormi pe scaunul din dreapta al maşinii. Ariana vizită Aix-en-Provence şi St. Paul de Vence, ajunse până la St. Tropez, petrecu zece zile acolo, apoi se îndreptă fără grabă spre Paris. Lipsi trei săptămâni în total şi le trimise vederi călugăriţelor de la Sfânta Gertrude din fiecare loc. în ultimele trei luni le trimisese şi fotografii cu Lili prin e-mail.

în timpul călătoriei, avu timp să citească o carte pe care Yael i-o împrumutase, despre sindromul Stockholm. Citi şi o biografie a lui Patty Hearst, pe care o cumpărase chiar ea. Şi Patty Hearst se îndrăgostise de răpitorii ei cât stătuse în captivitate. Ambele cărţi o ajutară să înţeleagă şi mai bine ce i se întâmplase şi de ce avea acele sentimente pentru Jorge - iubirea profundă pe care i-o purtase şi dependenţa faţă de el, văzându-l ca pe singurul mijloc de a supravieţui.

în septembrie, reluă şedinţele cu Yael, care era mai incisiv acum, fiindcă Ariana îi spusese că era nerăbdătoare să termine. Abia de Crăciun reuşiră încă un pas important, când Ariana îşi dădu seama că faptul că Jorge o lăsase însărcinată nu fusese decât un alt mijloc de a o manipula. Jorge încercase să o posede şi să-i sucească minţile, iar Ariana fusese atât de disperată şi de speriată, că se agăţase

de el din teama de moarte, dispusă să creadă în iubirea lui. îi pierduse pe
toţi cei în care avusese încredere şi pe care se bazase - pe mama ei, care murise cu un an înainte, apoi pe tatăl ei, care dispăruse şi el.

- Eşti gata să renunţi la cutie acum? o întrebă Yael; aceasta era provocarea supremă. Ar putea fi un cadou drăguţ de Crăciun pe care să ţi-l faci singură. Poţi s-o împachetezi şi s-o îngropi sau s-o arunci.

Insă gândul de a renunţa la acest ultim vestigiu o îngrozea pe Ariana. încă nu era gata să renunţe la iluzia iubirii lui Jorge şi nici la simbolul scrisorilor din cutie.

- Dacă nici un bărbat n-o să mă mai iubească vreodată?

- Ai douăzeci şi cinci de ani, eşti inteligentă, frumoasă şi fermecătoare. Mă îndoiesc că n-o să te mai iubească nimeni, spuse Yael, zâmbindu-i.

- Poate după Anul Nou, spuse precaută Ariana.

Yael nu insistă. Trebuia să fie pregătită să renunţe singură la cutie.

Subiectul reapăru în discuţiile lor abia în ianuarie, după ce Yael fusese la schi o săptămână, de Crăciun. Ariana lucra cu el de aproape un an. în câteva săptămâni se împlinea exact un an de când începuseră. Dintr-odată, Ariana înţelese.

- Sunt gata, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Cred că sunt gata. Nu îl mai voia pe Jorge în viaţa ei, nici jurnalele, nici scrisorile lui, nici cutia pe care se săturase să o vadă de fiecare dată când deschidea uşa şifonierului şi care îi reamintea de zilele cele mai crunte din viaţa ei. Prima noastră şedinţă a fost pe data de 2 februarie. O să afunc cutia atunci.

Brusc, Ariana era absolut sigură.

- Cum vei face asta? întrebă cu interes Yael.

Scenariul trebuia să fie al ei, la fel ca şi victoria, şi libertatea care avea să vină odată cu aceasta.

- Cred că vreau să o îngrop undeva. Poate când o scot la plimbare pe Lili. Putem să o îngropăm împreună.
- Ai de gând să laşi intact întregul conţinut al cutiei? Ariana se gândi puţin, apoi clătină din cap.
- Cred că vreau să ard scrisorile şi jurnalele şi să pun cenuşa în cutie. Ca o ceremonie de incinerare.

Ariana vizualiza deja totul cu ochii minţii. Yael aprobă din cap. Fiecare persoană trebuia să-şi găsească libertatea în felul propriu

- .Deci pe 2 februarie. Vrei să vin cu tine?
- Nu, spuse încet Ariana. Vreau să fac totul singură.

Intr-un fel, era ca şi când l-ar fi îngropat pe Jorge şi tot ce împărtăşiseră împreună.

în noaptea de 1 februarie, Ariana puse cutia în chiuveta din bucătărie, scoase cu grijă scrisorile şi aprinse un chibrit. Lili se postă lângă ea, privind cu interes ce se întâmpla, de parcă ştia că ceva important era pe cale să se întâmple. Mâinile Arianei tremurau când marginile paginilor începură să se îngălbenească şi literele, să se deformeze. Fără să se gândească, stinse focul. Brusc, îşi aminti de trupul lui prins sub copacul în flăcări, aşa cum îl văzuse în noaptea în care fusese salvată. Se simţea de parcă i-ar fi dat foc din nou. Ştia că nu era în stare de asta. Focul era încă un simbol prea puternic pentru ea, amintindu-i de acea noapte. Se gândi să dea foc jurnalelor, dar erau prea groase ca să ardă. Erau şapte în total, toate scrise de mână, la fel ca scrisorile. Se gândi să-l sune pe Yael şi să-i ceară sfatul, dar ştia că trebuia rezolve asta singură.

- Deci, ce crezi? o întrebă pe Lili, care îşi înclină capul într-o parte.

în cele din urmă, Ariana se hotărî să nu ardă scrisorile. Avea de
gând să lase scrisorile şi jurnalele întregi în cutie şi să le îngroape cu totul în parc a doua zi dimineaţă, când o scotea pe Lili la plimbare.

Găsi o linguriţă într-unui din sertarele din bucătărie, pentru că nu avea o lopată, şi spera că pământul era destul de moale cât să poată săpa o gaură pentru cutie. Cu asta se termina totul. După ce îl îngropa pe Jorge în Paris, îl putea alunga în sfârşit din mintea şi din inima ei. Venise timpul ca viaţa ei să meargă mai departe.

Se întinse în pat şi se gândi la el toată noaptea, aşteptând cu nerăbdare să vină dimineaţa. Se trezi înainte de ivirea zorilor. Afară ningea. Era prea greu să meargă

până la Bagatelle şi să îngroape cutia acolo. Spera că vremea avea să se îmbuneze, fiindcă voia să îngroape totuşi cutia în acea zi. Era un gest simbolic. Trecuseră mai mult de doi ani de când israelienii o salvaseră, trecuse un an de când lucra cu Yael ca să-şi revină din punct de vedere psihic, şi nu voia să mai aştepte nici măcar o zi. Venise timpul.

în acea după-amiază, zăpada se transformă în lapoviţă şi, în sfârşit, conteni la patru şi jumătate. Nu se întunecase încă. Pământul era ud, dar Ariana îi puse lesa lui Lili şi luă cutia la subraţ. Nu se despărţise de ea de când i-o încredinţase Jorge. îl onorase şi îi luase apărarea mult mai mult decât merita. Jorge nu era demn de iubirea şi devotamentul ei. Nu meritase nimic în afară de soarta pe care o avusese. Ariana ştia asta acum. Nu mai încăpea îndoială. Acum, abia aştepta să scape de cutia cu scrisorile şi jurnalele lui. Avea senzaţia că o ardea la subraţ.

O plimbă pe Lili până la Bagatelle, ducând cutia şi lingura de metal. Se plimbară o vreme, apoi Ariana găsi o pajişte înconjurată de tufişuri şi observă că pământul de sub crengi era moale. Lăsă din mână lesa lui Lili, ştiind că aceasta nu s-ar fi depărtat, şi începu să sape cu lingura. După ploaie, era mai uşor decât îşi închipuise, iar groapa se adânci foarte repede. Ariana aşeză cutia înăuntru şi rosti o scurtă rugăciune, pentru pacea minţii ei şi pentru viaţa aproape pierdută şi în sfârşit recâştigată. Apoi acoperi cutia cu pământul umed până când dispăru complet. Nu mai făcea parte din viaţa ei. Putea să înceapă acum să-şi trăiască în continuare viaţa. Devenise un alt om, mai puternic poate, după toate prin câte trecuse. Rămase în picioare privind pământul care acoperea mormântul în care lăsase cutia cu tot ce se afla înăuntru.

- Adio! spuse încet Ariana.

Apoi se îndepărtă, luă lesa lui Lili şi alergară amândouă înapoi la apartament. Nu se mai simţise

niciodată atât de liberă.ARIANA ŞI MARSHALL

Capitolul 11

Ningea în ziua în care Marshall sosi în Paris. Rămase pe terasa apartamentului, privind fulgii uriaşi care se rostogoleau din cer. Parisul arăta ca un paradis hibernal. Se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. îşi despachetă valizele şi ieşi să cumpere ceva de mâncare pentru cină. Cumpără şi o sticlă mare de vin roşu. Avea de gând să se răsfeţe în acea seară ca să-şi sărbătorească sosirea la Paris. Zăpada se transformase în lapoviţă până să se întoarcă acasă, iar Stanley îl privea trist. Voia să fie scos la plimbare, dar încă ploua tare.

- Hai să facem o înţelegere, îi spuse Marshall lui Stanley. Abţi- ne-te puţin şi îţi promit că te duc în parc imediat ce se opreşte ploaia.

Uriaşul patruped scheună şi se întinse pe burtă, de parcă ar fi acceptat înţelegerea, deşi nu era prea încântat de asta. O oră mai târziu, ploaia se opri.

Marshall n-avea chef să iasă, dar îşi ţinu promisiunea. îşi puse din nou haina pe el şi un fular de lână. Era mai frig decât în Washington, dar aerul era curat şi proaspăt, în ciuda frigului pătrunzător. Nici lui Stanley nu-i plăcea vremea, dar se plimbară cu paşi vioi oricum. Marshall văzuse deja unde era parcul şi se îndreptă într-acolo. Observă o femeie blondă şi drăguţă, cu o căţeluşă albă, care mergea înaintea lor. O văzu plătind taxa de intrare în parc şi trecând de porţile uriaşe, apoi începu să se plimbe cu căţeluşa ei, ţinând o cutie la subraţ. Avea un aer graţios şi misterios, care îi stârni interesul. Intră în parc pe urmele ei.

Chiar şi de la distanţă, Stanley ciuli urechile. Deveni interesat de căţeluşa albă. Voia să fugă după ea. Marshall îl trase de lesă şi merse pe lângă el în ritm lejer. Femeia blondă dispăru undeva în faţa lor. Apoi îi apăru din nou în raza vizuală, când el şi Stanley trecură de un cot al aleii.

Era aplecată deasupra unui tufiş. Iniţial, Marshall crezu că îi curăţa mizeria căţeluşei cu o linguriţă. Cutia pe care o cărase era pe jos, în iarbă. Femeia stătea cu spatele la el, iar câinele o urmărea cum sapă o groapă în pământ. Apoi, Marshall o văzu întinzând mâna după cutie. Era o cutie veche de tinichea sau din- tr-un alt fel de metal, care strălucea în lumina soarelui abia iţit de după nori. Marshall se simţea stânjenit să o privească atât de insistent, dar îl fascina. Era frumoasă, dar faţa ei era foarte tristă când se întoarse să ia cutia şi să o aşeze în groapă. O văzu cum închide ochii şi rosteşte încet câteva cuvinte, în timp ce el şi Stanley îşi continuară drumul şi trecură pe lângă ea, păstrând distanţa. Chipul ei arăta mult mai liniştit când se ridică şi luă lesa căţeluşei, apoi amândouă se îndepărtară. Arăta de parcă tocmai se eliberase de o foarte grea povară. Marshall se întrebă ce conţinea cutia.

Fusese instruit să observe oamenii şi lucrurile neobişnuite, iar tânăra avea ceva ce îl punea în gardă. Apoi o văzu alergând din parc cu căţeluşa. Arăta de parcă ar fi zburat, afişând pe chip un zâmbet larg. Indiferent cu ce scop venise acolo, era clar că îi reuşise. Brusc, vechile lui instincte îl făcură să se întrebe dacă făcuse ceva ilegal sau greşit. Nu părea genul, dar nu se ştie niciodată. Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Cutia era prea mică să ascundă un cadavru-, această suspiciune îl făcu să râdă. Poate era un animal de companie, dar femeia n-ar fi zâmbit. Arătase mai fericită când părăsise parcul decât atunci când venise. Tot ceea ce văzuse la ea i se părea ciudat şi îi trezea bănuielile. Când el şi Stanley se întoarseră, câinele îl trase spre tufişul unde femeia îngropase cutia, de parcă şi el simţea ceva. Era un câine de vânătoare, la urma urmei.

- Uşurel, băiete, îl avertiză Marshall.

Pământul de sub picioarele lui era alunecos după ploaie şi Marshall nu-şi mai putea ţine echilibrul la fel de bine cu un braţ paralizat. Folosea o lesă lungă atunci când îl scotea pe Stanley la plimbare; Stanley râma deja cu

labele când Marshall îl ajunse din urmă. Câinele săpa frenetic, iar Marshall nu putea să nu se întrebe a ce îi mirosea cutia. Stanley îi aruncă o privire de parcă aştepta ajutor.

- Degeaba te uiţi la mine, descurcă-te şi singur. N-am decât un braţ valid.

Câinele descoperise deja cutia şi lătra la ea. Marshall se întrebă dacă ogarul simţise mirosul femeii, al căţeluşei sau al conţinutului cutiei şi, deşi se simţea ridicol săpând după o cutie îngropată de altcineva într-un parc, nu putea să reziste vechilor lui instincte care îi stârneau curiozitatea. Se aplecă şi scoase cutia din pământul moale.

Marshall recunoscu o cutie veche de aviator. O deschise cu grijă, temându-se de ceea ce ar putea găsi înăuntru. Nu se ştie niciodată ce sunt oamenii în stare să îngroape. Deschise cutia cu o mână şi descoperi un teanc de scrisori. Una dintre ele arăta de parcă fusese arsă pe margini. Scormoni mai mult şi, sub multe scrisori, găsi un teanc de carneţele. Nu era nimic înfricoşător în cutie - nici droguri, nici cadavrul vreunui animal de companie, doar scrisori şi carneţele. Fu pe punctul de a îngropa cutia la loc, dar se lăsă din nou pradă curiozităţii şi se întrebă de ce femeia le îngropase în loc să le arunce. Se simţea atras de conţinutul cutiei, deşi nu-şi putea explica din ce motiv. Scutură cutia de mizerie cu singura mână pe care o putea mişca şi netezi pământul cu pantoful pentru ca femeia să nu-şi dea seama că dispăruse cutia, în caz că se întorcea. îl privi pe Stanley cu o privire spăşită.

- Ştiu că e ridicol, dar am fost agent al DEA. Ce să spun? Sunt suspicios din fire. Probabil sunt nişte scrisori de la soacra ei, pe care o urăşte, sau jurnalele puştiului ei de paisprezece ani.

Dar blonda cea drăguţă nu părea suficient de vârstnică încât să aibă un copil de paisprezece ani, aşa că era mult mai probabil să fie vorba de vreun iubit pe care se supărase. Totuşi, cutia i se părea ciudată. Erau multe

lucruri pe care le-ar fi putut ascunde înăuntru, în afară de nişte scrisori şi caiete vechi. Intuia că dăduse peste un mister. Sau poate doar îşi dorea să aibă parte de unul. Deja se ridicase, ţinând cutia sub braţul valid şi lesa lui Stanley în mână, şi se îndreptă spre ieşirea din parc. Stanley îl privea dezaprobator, iar Marshall îi vorbi precum unui prieten:

- Nu te uita aşa la mine. Tu ai săpat după cutie. Ce voiai să fac?

Câinele amuşină şi îşi întoarse privirea, apoi încercă să fugă după o pasăre, deşi era în lesă.

Câteva minute mai târziu, ieşiră din parc, iar Marshall se simţea de parcă ar fi dus acasă o comoară secretă. Abia aştepta să vadă dacă-şi putea da seama de ce aruncase femeia scrisorile. Probabil răspunsul era banal, dar poate că se dovedea totuşi ceva mai interesant. După ce termina de citit toate scrisorile, avea de gând să arunce şi cutia, şi conţinutul acesteia. Nu voia să rişte să le îngroape şi să fie prins, dacă femeia trecea din întâmplare prin parc şi îl vedea. Trebuia să găsească un alt mod de a scăpa de dovada faptelor lui.

Lăsă cutia pe masa din bucătărie, umezi o cârpă şi o curăţă. Pământul moale era uşor de îndepărtat. Deschise sticla de vin cu pricepere, folosindu-se de o singură mână, ţinând-o între genunchi, aşa cum învăţase. îşi turnă un pahar de Château Margaux, pe care şi-l făcuse cadou în cinstea sosirii la Paris. Zâmbi la gândul că acum avea şi un mister de elucidat. Se simţea ca Sherlock Holmes când duse cutia pe canapeaua de piele şi se întoarse în bucătărie după paharul de vin. Se aşează, deschise cutia şi scoase scrisorile. O citi pe cea cu marginile arse şi, spre uimirea lui, descoperi că scrisorile erau în spaniolă. Se întrebă dacă femeia blondă era spanioloaică. Era o scrisoare de dragoste plină de pasiune, adresată unei femei pe nume „Ariana" şi semnată „Jorge". Era clar că se iubiseră cu pasiune. Nu era nici urmă de conflict sau de supărare în textul scrisorilor.

Era pasiune pură; Jorge descria minunile buzelor, ochilor şi trupului ei când faceau dragoste. Marshall se simţea puţin stânjenit să citească o scrisoare atât de intimă, mai ales că o văzuse pe femeia care o îngropase. Observă că scrisoarea nu era datată. Marginile carbonizate îl intrigau şi se întrebă dacă femeia nu cumva încercase să o ardă, iar apoi se răzgândise şi îngropase în schimb conţinutul cutiei.

Marshall sorbi din vin şi se lăsă pe spate, apoi începu să citească scrisorile şi jurnalele pe care le găsise în cutia de metal, în Bagatelle. Se lăsase deja noaptea. Singur, în apartamentul cald şi comod, rămase fascinat de cuvintele pe care un bărbat pe nume Jorge i le adresase acelei femei. Nu ştia decât că Ariana, oricine ar fi fost, indiferent dacă era femeia blondă pe care o văzuse sau altcineva, trebuia să fi fost o femeie extraordinară ca să inspire astfel de cuvinte

.Capitolul 12

Marshall intenţionase să citească doar câteva scrisori - erau cel puţin treizeci în cutie, aranjate ordonat unele peste altele. Dar cuvintele erau atât de pline de iubire, intense şi pasionale, că nu reuşi să se oprească. Le citise pe toate până la miezul nopţii, apoi începu să răsfoiască unul dintre jurnale, care i se păru mult mai interesant. Scrisorile fuseseră prea siropoase pentru el. Bărbatul care le scrisese şi care se semna Jorge vorbea despre faptul că se contopiseră într-o singură fiinţă, părând a încerca să o convingă că nu mai putea exista fără el şi că femeia numită Ariana trebuia să aibă dorinţa de a-şi abandona întreaga ei viaţă „dinainte", ca să rămână împreună cu el. O spunea în dese rânduri. Lui Marshall nu îi fu greu să ghicească faptul că toate cele treizeci şi două de scrisori fuseseră scrise într-un interval scurt de timp. în unele dintre ele, Jorge vorbea despre copilul din pântecul femeii. Era limpede că fusese însărcinată, dar, indiferent ce se întâmplase între ei şi cât de mult încercase Jorge să o convingă să-l urmeze într-o nouă viaţă pentru totdeauna, tentativa lui dăduse greş, fiindcă femeia îi îngropase scrisorile în Paris şi era singură când o făcuse. Poate avea un alt soţ sau un iubit acum, şi nu voia ca acesta să-i găsească vechile scrisori de dragoste. Existau zeci de motive romantice pentru care femeia ar fi vrut să scape de scrisori. Poate Jorge era un individ rău, în ciuda cuvintelor pline de dragoste. Lui Marshall i se părea oarecum ciudat felul în care vorbea de o „contopire" şi de viaţa „dinainte" a femeii. Era o umbră de exagerare în cuvintele lui şi poate că femeia blondă era de aceeaşi părere.

Jurnalul pe care Marshall începuse să îl citească era de asemenea redactat într-o spaniolă erudită, cu o caligrafie îngrijită, genul de scriere de mână care era predat la şcolile iezuiţilor din Europa. Ideologiile lui păreau la fel de extremiste ca şi idealurile lui romantice. Vorbea de o nouă ordine mondială, în care tot ce existase până atunci

trebuia să fie distrus; lumea le aparţinea săracilor, pentru că toţi cei bogaţi trebuiau să fie pedepsiţi şi îndepărtaţi de la putere. Era o filosofie revoluţionară clasică, repetată la nesfârşit - părea că lui Jorge îi făcea mare plăcere să se audă vorbind. Părea să se erijeze într-un fel de Dumnezeu şi voia să conducă lumea, dar purta o ură neîmpăcată faţă de clasele înstărite şi faţă de toţi cei cu bani. Marshall făcu o pauză şi îl privi pe Stanley.

- Mi se pare un comunist, spuse Marshall, zâmbind, apoi mai luă o gură din vinul savuros.

Stanley se rostogoli pe spate, făcând pe mortul.

Marshall reluă lectura jurnalelor. Nu-şi dădea seama în ce ordine să le citească, aşa că începu cu cel care îi era cel mai la îndemână. Pe măsură ce avansa cu lectura, autorul vorbea despre femeia pe care o răpiseră şi spunea că tatăl ei urma să le dea suficienţi bani cât să-şi continue activităţile ani de zile, lucru care lui Jorge i se părea o ironie. Indiferent cine era femeia, era clar că în ochii lui Jorge trecea drept garanţia la o viaţă bună. Spunea că o ţineau într-o cutie, dar el o eliberase de acolo în acea după-amiază şi se lăuda că în curând avea să devină femeia lui. Felul în care o spunea îl făcu pe Marshall să recitească întregul paragraf. I se părea un act teribil că femeia fusese „răpită" şi era ţinută într-o „cutie".

O menţionă din nou în jurnal mai târziu, de data aceasta spunân- du-i pe nume: Ariana. Vorbea de frumuseţea ei şi despre felul în care o urmărea îmbăindu-se în râu. Deci, Ariana era pomenită şi în jurnal. Marshall se simţi stânjenit constatând stilul jurnalelor şi ceea ce spunea despre ea. Se simţea ca şi când le-ar fi urmărit relaţia pe furiş, dar, în afară de asta, cuvintele lui Jorge despre Ariana erau marcate de violenţă, putere şi posesiune. Părea să fi deţinut un control total asupra ei. Asta îl făcu să se cutremure. Deja nu-i plăcea individul, când descoperi un paragraf în care menţiona că oamenii lui îl omorâseră pe şoferul femeii. Marshall tresări dintr-odată.

Ceea ce citea începea să i se pară cunoscut. Nu-şi dădea seama de ce, dar parcă mai auzise povestea asta undeva.

încercă să termine primul jurnal pe care îl începuse, dar, din cauza diferenţei de fus orar, adormi cu el în mână. Se trezi în dimineaţa următoare, când razele soarelui inundară camera şi Stanley îi îmboldea braţul drept cu botul. Voia să iasă afară. Era trecut de ora zece dimineaţa.

- Bine, amice, mai lasă-mă puţin, spuse Marshall, apoi se ridică.

Se spălă pe faţă, observând că dormise îmbrăcat, îşi puse o şapcă
tricotată peste părul nepieptănat şi se îmbrăcă rapid cu haina. Stanley aştepta la uşă.

Marshall îi puse lesa şi, împreună, coborâră în grabă scările, ieşiră din clădire şi se îndreptară spre parc. Cumpără un bilet cu intrări multiple şi apoi începu să alerge pe alee cu Stanley. Când ajunse la aceeaşi curbă a aleii din ziua precedentă, o văzu pe Ariana stând lângă tufişul sub care îşi îngropase cutia, împreună cu căţeluşa ei. Purta un pardesiu şi un fular roşu. Marshall spera că nu venise ca să-şi recupereze cutia, descoperind că dispăruse. Femeia nu-l văzu, dar el avea o expresie vinovată. Stanley începu să tragă de lesă ca să ajungă la căţeluşa albă.

- Haide, spuse Marshall, trăgând de lesă.

Stanley îl urmă morocănos şi amândoi trecură pe lângă ea. Femeia nu părea supărată şi trecu pe lângă locul unde îngropase cutia, aşa că Marshall presupuse că nu constatase dispariţia cutiei, încetini pasul şi o privi. Părul ei lung şi blond era împletit într-o coadă. Femeia se întoarse, de parcă s-ar fi simţit urmărită. Privirile lor se întâlniră, apoi femeia se îndepărtă. Ochii ei erau inexpresivi. Părea distrasă, neinteresată de persoana lui. Câteva minute mai târziu, ea şi căţeluşa ieşiră din parc. Marshall îl mai alergă pe Stanley o vreme, apoi merseră acasă.

Marshall se trânti pe canapea şi începu să citească din nou jurnalele. îl termină pe primul înainte de prânz, făcu un

duş şi îşi schimbă hainele, mâncă ceva şi citi cel de-al doilea jurnal. Nu găsi nimic interesant în el, în afară de dogmele politice incoerente ale lui Jorge, care îl oboseau. Cel de-al treilea jurnal îi stârni din nou interesul. Jorge vorbea despre fratele lui, Luis. Spunea că Luis avea să ajungă preşedinte într-o bună zi şi atunci avea să-l ajute pe Jorge să schimbe lumea. Potrivit lui Jorge, Luis îşi ascundea cu multă abilitate adevăratele intenţii şi dusese pe toată lumea de nas. Amândoi aşteptau momentul potrivit să dea lovitura. Jorge scria că îi promisese o parte din banii de răscumpărare, pe care Luis intenţiona să-i folosească pentru a procura arme din Bolivia şi Ecuador. Restul banilor urmau să ajungă într-un cont secret.

Marshall începu să se plimbe prin cameră, citind. Habar n-avea din ce ţară sud-americană erau Jorge şi Luis. Era imposibil să-şi dea seama. Vorbea de munţi şi de păduri, care ar fi putut fi oriunde. O clipă se întrebă dacă nu cumva trăiau în Columbia. Mai mult ca oricând, voia să afle ce putea descoperi despre fata pe care o răpiseră. Era limpede că nu era de origine spaniolă, după cum presupusese din scrisorile de dragoste. Bănuia că era de undeva din America de Sud şi ţinea morţiş să afle cine era femeia care îngropase cutia. Avea un al şaselea simţ care îi spunea că era mai importantă decât părea atunci când o văzuse plimbându-şi căţeluşa în parc.

Marshall citi toată după-amiaza şi termină trei jurnale. Era o nebunie, se afla în Paris şi stătuse toată ziua în apartament, gân- dindu-se la o femeie pe care nu o cunoştea şi lecturând jurnalele iubitului ei, care, fără îndoială, era un fel de revoluţionar. Se întreba dacă femeia venise în Europa ca să cumpere arme, deşi, în acest caz, nu avea sens să fi îngropat cutia cu scrisorile de dragoste. Poate că le lăsase acolo ca să nu fie găsite dacă era prinsă. Fata din parc părea inocentă, dar anii pe care îi petrecuse sub acoperire îl învăţaseră pe Marshall că asta nu însemna

nimic. Se întreba unde locuia. Undeva prin apropiere, evident. Se gândi toată noaptea la ceea ce aflase din jurnale. îşi facu o omletă pentru cină şi termină restul vinului.

Ariana avu o zi mult mai frumoasă decât Marshall. Merse să se întâlnească cu Yael după ce o plimbă pe Lili prin parc şi deschise uşa cu o expresie victorioasă.

- Am reuşit! exclamă ea fericită.

Apoi îşi dezbrăcă haina şi o lăsă în cuier. O luase şi pe Lili cu ea, iar acum căţeluşa adulmecă ciobănescul şi apoi sări pe canapea şi se întinse. Se obişnuise deja cu şedinţele lor de terapie. De multe ori adormea în poala Arianei.

- Am îngropat cutia aseară. Gata. S-a terminat. Nu-mi mai trebuie.

Ariana nu citise niciodată jurnalele cu atenţie, pentru că erau
înţesate de ideologie politică pe care Jorge i-o expusese oricum. Scrisorile de dragoste îi menţinuseră interesul, nu jurnalele.

- Cum te simţi?
- Ca o femeie liberă, pentru prima oară în doi ani de zile. Sunt liberă, în sfârşit!

Ariana depusese mari eforturi în acest scop. Yael îi zâmbi cu o expresie mulţumită. Fusese un caz dificil. Ariana era o persoană foarte cumsecade, integră şi extrem de loială, încât se agăţase de amintirea lui Jorge şi de credinţa ei că, indiferent de ceea ce făcuse, Jorge era un om bun. Lui Yael îi fusese foarte greu să o convingă de contrariul. Aproape imposibil, de fapt. Dar Ariana reuşise să ajungă totuşi la această concluzie. Arăta ca o persoană complet diferită, iar suferinţa ultimilor doi ani dispăruse în sfârşit de pe faţa ei. Era liberă în sfârşit, iar Yael se bucura pentru ea.

- Acum ce vrei să faci? o întrebă Yael.

Ariana nu se hotărâse încă, dar viitorul era o uşă larg deschisă. Acum, că îl alungase pe Jorge din viaţa ei, putea în sfârşit să meargă mai departe.

- Bucură-te de Paris o vreme. Călătoreşte puţin, eventual.

Ariana tocmai îşi prelungise din nou contractul de închiriere.
Voia să viziteze Italia, deşi încă îi era teamă să călătorească singură, dar simţea că în Italia era în siguranţă. Nu s-ar fi întors niciodată în America de Sud, dar în Europa se simţea bine.

- Aş putea încerca să colaborez cu revista online de modă la care lucram înainte sau să-mi găsesc un job la vreuna dintre revistele mari de modă, *Vogue* sau *L'Ojficiel,* de exemplu.

Ariana nu voia să se întoarcă la New York. Nu mai avea nimic acolo. Avea douăzeci şi cinci de ani şi întreaga viaţă înainte. Scăpase în sfârşit de influenţa lui Jorge. Se simţea eliberată acum, că îngropase cutia; cu ajutorul lui Yael, se eliberase şi reuşise în sfârşit să scape de cutia pe care o purtase ca pe o povară. Acum nu mai era.

- Văd că ai o mulţime de planuri.

Yael era foarte mândru de ea. Ariana ajunsese departe, muncise sârguincios ca să reuşească şi îi urmase toate sfaturile.

- Deci, am terminat? îl întrebă cu precauţie Ariana, temându-se de răspuns, fiindcă ştia că avea să-i fie dor de el când încheiau terapia.

- Da, misiunea mea s-a încheiat, spuse încet Yael.

îşi aprinse o ţigară şi o privi din fotoliul lui. Ariana era o femeie frumoasă şi era minunată din multe puncte de vedere. Ştia că, într-o bună zi, avea să îl facă extrem de norocos pe alesul inimii ei. Spera, spre binele ei, că avea să-l întâlnească pe acel bărbat foarte curând. Nu voia să conceapă că ar fi singură. începuse să dezvolte un oarecare

ataşament părintesc faţă de ea, după atâtea ore petrecute împreună. îi dorea tot binele.

- O să-mi fie dor de tine, spuse brusc Ariana, tristă.

Yael fusese centrul lumii ei timp un an de zile, colacul ei de salvare. Nu s-ar fi putut elibera niciodată de Jorge fără ajutorul lui. îi salvase viaţa şi îi era profund recunoscătoare pentru asta.

- Ţinem legătura, Ariana. Vreau să ştiu cum îţi merge.

- Promit. O să mai rămân în Paris o vreme, poate până la vară. Sau mai mult, dacă-mi găsesc ceva de lucru.

Yael o îmbrăţişă la plecare. Ariana se simţea ciudat ştiind că nu avea să se mai întoarcă la cabinet. Se văzuseră aproape zilnic timp de un an, iar Yael ştia totul despre viaţa ei.

După ce se întoarse acasă, în acea după-amiază, Ariana îi telefonă lui Sam Adams în Washington. Sam tocmai se pregătea să plece de la birou, dar fu surprins de telefonul ei, fiindcă nu mai vorbiseră de un an.

- E totul în regulă? o întrebă el, îngrijorat.

- Excelent, chiar. Am sunat ca să-ţi mulţumesc. Tocmai am încheiat un an de terapie cu Yael Le Floch.

- Doamne, credeam că aţi terminat acum câteva luni. încă eşti în Paris?

- Da. Tocmai am absolvit azi. De-asta te-am sunat. A durat mai mult decât am crezut.

- Cum te simţi?

Ariana avea un tonus extraordinar. Sam se bucura pentru ea. Era o fată drăguţă, care nu merita să i se întâmple aşa ceva.

- Mă simt excelent.

Ariana nu-i spuse că îngropase cutia şi scrisorile. Sam nu trebuia să ştie asta. Era secretul ei şi al lui Yael. Nu conta decât rezultatul final. Ariana era liberă acum. Fantoma lui Jorge nu o mai bântuia. Nu mai avea nici o putere asupra ei. Dispăruse, în sfârşit. Acum înţelegea cât

de malefic fusese Jorge. Tot ce avea de făcut era să-şi reia viaţa şi să meargă mai departe. Nici măcar nu se mai simţea vinovată pentru moartea tatălui ei, ci doar tristă că el nu mai era.

- Când te întorci în State?

- Nu ştiu. O să mai rămân aici o vreme. îmi place apartamentul. Am şi un câine. S-ar putea să încerc să-mi găsesc de lucru aici. Vreau să călătoresc prin Europa înainte să plec.

O lume întreagă i se deschisese în faţă, odată ce îşi câştigase libertatea. Sam o respecta mult pentru curajul pe care îl avusese ca să treacă prin acel proces de vindecare. Ştia că Yael era dur uneori, însă era cel mai bun specialist în domeniu.

- Bine atunci, ţinem legătura. Să-mi spui dacă te întorci în State.

Totuşi, Sam se întreba dacă nu cumva o eventuală revedere cu el
ar fi făcut-o să retrăiască amintiri dureroase.

La sfârşitul zilei, Ariana o scoase pe Lili la plimbare prin Bagatelle. Pe atunci, Marshall citea deja cel de-al patrulea jurnal al lui Jorge, în care vorbea din nou despre fratele lui. Era evident, din tot ce scrisese Jorge, că, deşi fratele lui ocupa o poziţie importantă în guvern, era un om cu două feţe şi susţinea în secret mica grupare de rebeli a fratelui său. Aparent, facea tot posibilul ca să-i ajute să-şi încropească o bază financiară solidă. Jorge sugera chiar că răpirea la întâmplare a diverselor persoane fusese ideea fratelui său cu scopul de a strânge bani din răscumpărări. Jorge adăuga faptul că fratele lui urma să-l ajute să dea o lovitură de stat într-o bună zi, iar acea zi se apropia.

Citind jurnalele, Marshall încerca să ghicească despre cine era vorba, dar nici măcar nu ştia din ce ţară erau. Iar Jorge nu folosea niciodată nume de familie. Asta îl înnebunea. Citi toată noaptea şi în ziua următoare. Nu asta plănuise să facă în Paris, dar era captivat de ceea ce citea.

Nu-i dădea pace suspiciunea că dăduse peste ceva important, dar nu ştia ce să facă în această privinţă sau cu cine să ia legătura. Dacă spunea că dezgropase o cutie plină de scrisori de dragoste şi jurnale într-un parc din Paris şi că un guvern din America de Sud, nu ştia care anume, risca să fie răsturnat, ar fi fost luat drept nebun. Echilibrul multor state din America de Sud era oricum delicat.

Problema îl deranja atât de mult, încât, două zile mai târziu, când terminase cu ultimul jurnal şi era mai convins ca niciodată că avea dreptate, îl sună pe Bill Carter la DEA. Unul dintre aspectele care îl îngrijora era că Jorge reiterase în câteva jurnale ideea că îi mărturisise femeii pe nume Ariana absolut totul. Iar, dacă fratele lui din guvern ştia asta, atunci viaţa Arianei era de asemenea în pericol. Jorge părea periculos. Era unul dintre acei lideri cu o minte strălucită, dar care înnebunise şi avea înclinaţie spre partea întunecată a lucrurilor. Era evident că nici fratele lui nu era mai breaz, jucând un joc extrem de periculos. în toate jurnalele, Jorge spunea că momentul revoluţiei se apropia.

Bill Carter era surprins şi încântat să-i audă vocea lui Marshall. Lui Bill îi părea încă rău pentru ceea ce i se întâmplase lui Marshall, care fusese un agent extraordinar. Bill habar n-avea ce plănuia să facă Marshall, în afară de faptul că ieşise la pensie. Avea o viaţă lungă înaintea lui. O carieră strălucită se încheiase cu un singur glonţ în braţul lui stâng. Erau multe alte lucruri pe care le putea face, dar ştia că pasiunea lui Marshall fusese munca sub acoperire. Şi nu avea cu care să o înlocuiască. Nu exista vreo activitate de care să-i pese la fel de mult.

- Ei, unde eşti acum? îl întrebă Bill.
- în Paris.
- Fericitule.

Ştiau însă amândoi că lucrurile nu erau chiar atât de simple.

- Am ajuns aici acum patru zile şi, deşi s-ar putea să pară o nebunie, cred că am descoperit ceva interesant.

- Doamne, te rog, nu-mi spune că urmăreşti traficanţi de droguri prin Paris.Nu, poate nişte revoluţionari. Am găsit nişte jurnale şi nu sunt sigur despre ce e vorba. Sunt în spaniolă şi n-am decât prenume. Unele chestii îmi par oarecum cunoscute, dar nu ştiu de ce. Bărbatul care le-a scris se numeşte Jorge. Are un frate în guvern pe nume Luis. E şi o femeie implicată. Jorge e îndrăgostit de ea, şi cred că am văzut-o aici. E blondă cu ochi albaştri. O cheamă Ariana. Am multe piese din puzzle, dar nu destule cât să-l pun cap la cap. Jorge tot vorbeşte despre o răsturnare a guvernului în jurnalele lui. E posibil să fie doar nişte idealuri, sau poate nu, şi, la naiba, nu reuşesc să-mi dau seama din ce ţară sunt.
- Cum naiba ai ajuns să te implici în asta? întrebă Bill, surprins de ceea ce-i relata Marshall.
- Nu mă întreba. Câinele meu a dezgropat jurnalele. Femeia, care cred că e chiar Ariana, tocmai le îngropase. Nici măcar nu sunt sigur că e ea, dar are sens. îţi sună cunoscut?
- Nu, spuse sincer Bill. Ai băut mult de când ai ajuns acolo? îl tachină el, dar nimic din povestea lui Marshall nu i se părea cunoscut. Eşti sigur că n-ai dezgropat primul roman al femeii ăsteia? Mie mi se pare cam tras de păr.

însă amândoi ştiau că asemenea descoperiri se întâmplau uneori, iar realitatea era întotdeauna mult mai stranie decât ficţiunea. Majoritatea descoperirilor nu duceau nicăieri, dar altele se dovedeau a fi lucruri incredibile când începeai să faci cercetări amănunţite.

- Poţi să te interesezi pentru mine? Ştiu că sună nebuneşte, dar cred că acest Jorge a răpit-o pe femeia pe nume Ariana, apoi s-a îndrăgostit de ea. Nu ştiu, şi mie mi se pare puţin exagerat. Poţi încerca să iei legătura cu biroul care se ocupă de America de Sud să vezi dacă poţi

afla ceva? Poate că povestea e veche. Nu ştiu cât de vechi sunt jurnalele.

- Sunt traficanţi de droguri?

- Din câte am citit în jurnale, nu. Nu sunt decât idei revoluţionare. Tâmpeniile clasice despre schimbarea lumii şi preluarea puterii de către săraci, toate chestiile pe care le-am mai auzit. Dar ştii şi tu, tipii ăştia chiar reuşesc uneori. Dacă nu, tot sunt în stare să creeze haos şi să ucidă o mulţime de oameni.

Domeniul lui Marshall erau de regulă traficanţii de droguri, nu revoluţionarii. Din când în când însă, cele două aspecte erau tangenţiale. Amândoi ştiau că, uneori, banii revoluţionarilor proveneau din traficul de droguri.

- Da, dar dacă nu se ocupă cu drogurile, e posibil să nu ştim mare lucru despre ei. Mi se pare mai degrabă o chestiune de competenţa CIA. Lasă-mă să mă gândesc puţin. Am pe cineva acolo cu care mă consult când am câte un caz care se împotmoleşte. Uneori îmi dă informaţii bune. O să vorbesc cu el despre asta să văd dacă îi sună cunoscut.

Marshall închise, iar Bill trebuia să se ocupe de o criză minoră din Chile apoi - aveau un agent care o luase razna şi care dispăruse în drum spre Bolivia -, aşa că Bill uită de povestea lui Marshall până în ziua următoare. încercă să ia legătura cu Sam Adams la CIA, dar acesta era plecat. îl sună înapoi pe Bill chiar când era pe cale să plece din birou. Bill avusese o zi proastă. Agentul din Bolivia fusese ucis şi întreaga operaţiune se năruise. Doi ani de pregătiri meticuloase fuseseră aruncaţi pe apa sâmbetei şi pierduseră un agent.

- îmi pare rău că te sun atât de târziu, se scuză Sam. Am avut o zi proastă.

- Da, şi eu, spuse Bill. Am pierdut un agent în Bolivia. Doi ani de muncă s-au dus naibii.

- Ce s-a întâmplat?

Sam ştia că Bill nu-l suna niciodată, decât dacă voia vreo informaţie pe care nu o putea obţine de la DEA.

- Am un agent ieşit la pensie în Paris, un tip tânăr; îl cheamă Marshall Everett, era unul dintre agenţii noştri cei mai buni şi crede că a descoperit ceva. E posibil să fie doar cai verzi pe pereţi sau ceva de care voi aveţi deja cunoştinţă, dar el se ambalează în legătură cu asta. E un tip deştept. Unul dintre cei mai inteligenţi agenţi pe care i-am avut, a lucrat şase ani sub acoperire în Ecuador şi Columbia. L-am scos pe tuşă un an ca să se liniştească puţin înainte să-l trimitem iar pe teren altundeva. L-am detaşat provizoriu la Serviciile Secrete. Şi-a pierdut braţul în timp ce proteja familia prezidenţială. A fost împuşcat când o apăra pe fiica preşedintelui. Ăsta a fost sfârşitul unei cariere glorioase. Acum e în Paris şi crede că a descoperit nişte informaţii relevante. N-am decât prenume: Jorge, Luis şi o femeie pe nume Ariana. Marshall crede că e posibil ca Jorge să o fi răpit pe femeie şi că e îndrăgostit de ea. Crede că e posibil s-o fi văzut în Paris, o fată cam la douăzeci şi ceva de ani, blondă, cu ochi albaştri, în jur de un metru şaptezeci.

Sam oftă auzind relatarea.

- E poveste veche, îi spuse lui Bill, dacă e vorba de aceeaşi Ariana. Argentina, acum doi ani. Ambasadorul american din Argentina, Robert Gregory - fiica lui a fost răpită de rebeli pe drum spre proprietatea lor de la ţară. Şoferul a fost ucis. Au ţinut-o prizonieră trei luni de zile şi au cerut douăzeci de milioane de dolari drept răscumpărare. Britanicii şi israelienii ne-au ajutat să atacăm tabăra în care era ţinută captivă şi l-au ucis pe Jorge. Aşa au reuşit s-o scoată de-acolo. Tatăl ei a suferit un atac de cord şi a murit a doua zi. Ca să vezi, tocmai ce am vorbit cu ea acum câteva zile. A terminat terapia cu un specialist în deprogramare din Paris. Noi am trimis-o acolo. Aşa că probabil omul tău a văzut-o acolo, dar nu cred că mai are legătură cu cazul. De când a murit Jorge, nu s-a

mai întâmplat nimic cu rebelii lui. Jorge n-a atras prea mult atenţia, în afară de faptul că a răpit-o pe Ariana pentru recompensă. Cred că oamenii lui nu prea sunt în stare de mare lucru fară el. N-am mai auzit nimic de ei de doi ani, îl linişti Sam. I-am omorât o parte dintre oameni când am atacat tabăra.

- Se pare că Jorge avea un frate în guvern, Luis, care plănuieşte o lovitură de stat, sau cel puţin o plănuia acum doi ani, presupun, îi spuse Bill.

- Ştim şi de fratele lui, spuse calm Sam. Cred că a fost un activist de extremă stângă în tinereţe, dar de-atunci s-a liniştit şi s-a integrat în sistem. Din rapoartele noastre reiese că cei doi fraţi nici măcar nu-şi mai vorbeau şi nu ţineau deloc legătura. Pot să verific din nou, dar cred că fratele e curat, spuse Sam pe un ton calm.

- Poate că nu e chiar atât de curat cum crezi, îi sugeră Bill. Agentul meu crede că Ariana e în pericol dacă fratele bănuieşte că ea ştie ceva, iar Jorge scria în jurnalele lui că i-a spus totul, îl informă Bill.

- Sper să se înşele, spuse Sam, părând obosit. Ariana a suferit mult după ce am salvat-o. I-a luat doi ani să-şi revină. Jorge a traumatizat-o.

A suferit de o formă gravă a sindromului Stockholm, s-a retras la o mănăstire un an de zile, apoi a plecat în Paris ca să facă terapie cu specialistul în deprogramare. Ăsta-i ultimul lucru de care are nevoie acum: s-o facă cineva să retrăiască tot coşmarul ăla sau să se întrebe dacă nu cumva fratele lui Jorge e pe urmele ei. în ultimii doi ani a dispărut complet din viaţa publică, ceea ce e un lucru bun. Doar eu ştiu unde e.

- Poţi să-mi trimiţi o fotografie a ei, întrebă Bill, ca să vedem dacă e vorba de aceeaşi femeie? Se poate să nici nu fie ea. Poate a găsit jurnalele la gunoi, undeva, spuse Bill plin de speranţă.

- Sigur, spuse Sam, sperând şi el că Ariana nu era fata pe care fostul agent de la DEA o văzuse în Paris.

Dacă fratele lui Jorge îşi trimisese oamenii să o caute, nu aveau de unde să ştie că era în Paris, din moment ce trăise izolată în ultimii doi ani, dar el nu voia să fie găsită nici acum. Nici măcar nu voia să-i spună că viaţa ei era în pericol. Oricum, nu aveau nimic concret deocamdată, doar bănuielile lui Marshall.

- îţi trimit imediat o fotografie cu ea. Sper sincer să nu fie ea. Dar dacă este, sper că fratele lui Jorge nu o găseşte. Oamenii lui n-ar avea nici un motiv să fie în Paris.

Dar amândoi ştiau că traficanţii de droguri şi rebelii aveau tac- ticile lor de a găsi oamenii pe care îi căutau, chiar dacă se ascundeau în celălalt capăt al lumii. Nu uitau niciodată o datorie sau o figură. Iar Sam era sigur că încă o mai învinuiau pe Ariana pentru moartea lui Jorge, la fel cum se învinuise şi ea însăşi.

După ce Sam închise, îşi aminti brusc de cutia cu scrisori de dragoste pe care Ariana o adusese cu ea şi la care ţinea ca la ochii din cap. Era o cutie veche de metal. Sam scormonise prin ea, dar văzuse doar scrisorile, care nu i se părură importante. Nu văzuse jurnalele, iar asta îl îngrijora acum. Iar dacă agentul din Paris o recunoştea după fotografie, atunci Sam voia să citească şi el jurnalele imediat.

Sam îi trimise lui Bill o fotografie cu Ariana prin e-mail, iar Bill i-o înaintă apoi lui Marshall. în Paris era miezul nopţii, iar Marshall auzi sunetul de recepţionare a unui e-mail. îl deschise şi se holbă la conţinutul acestuia un minut. Ariana era o femeie frumoasă, iar mesajul includea şi un rezumat al cazului. într-adevăr, nu încăpea îndoială că ea era - aceeaşi femeie pe care o văzuse îngropând cutia cu scrisorile şi jurnalele şi pe care o revăzuse a doua zi: Ariana Gregory. Marshall citi ce se întâmplase, apoi îl sună pe Bill pe mobil.

- Ea e. Văd că a trecut prin multe.

- Foarte multe, aşa mi-a spus persoana de la CIA, confirmă Bill. Tocmai a terminat terapia cu un specialist în deprogramare din Paris.

De aceea îngropase cutia, se gândi Marshall. Poate era un fel de ritual ca să scape de ultimele dovezi fizice ale celor întâmplate. Potrivit raportului pe care tocmai îl citise, femeia fusese gravidă cu bărbatul care o răpise şi pierduse sarcina după ce fusese salvată din tabăra rebelilor.

- Se pare că tatăl ei a suferit un infarct şi a murit a doua zi după ce ea a fost salvată. N-are nici o rudă în viaţă. Se pare că a avut nevoie de doi ani ca să treacă peste ce i s-a întâmplat. Nu mă mir㠍 Şi cei de la CIA sunt îngrijoraţi de jurnale. Cumva le-au scăpat în Buenos Aires. Ştiau despre fratele lui, dar credeau că e curat. Ai descoperit ceva interesant, Marshall. Iar dacă fratele lui Jorge o caută, e posibil ca fata asta să fie în mare pericol.

Imediat ce încheie apelul, Bill îl sună pe Sam.

- Ea e, îi confirmă Bill în clipa în care Sam răspunse.

- La naiba, speram să fie doar o coincidenţă şi că o străină i-a găsit scrisorile. Nu ştiu cum de mi-au scăpat jurnalele în Buenos Aires. Ariana spunea că sunt doar scrisori de dragoste, iar Jorge murise, la fel ca toţi oamenii din tabăra lui. Poate că Ariana nici nu ştia că jurnalele erau în cutie. Eu, unul, nu le-am văzut. Eram atât de îngrijorat pentru ea şi pentru tatăl ei, care era pe moarte, că scrisorile de dragoste din cutie au fost ultima problemă pentru care să-mi fac griji. Am lăsat cutia la ambasadă. Probabil că Ariana nu ştia că în ea erau şi jurnalele. îşi pierduse minţile, era furioasă că l-am ucis pe bărbatul pe care îl numea,, sfânt".

Bill ascultă încuviinţând din cap. Şi lui i se părea o situaţie dificilă pentru toţi cei implicaţi.

- Cine-i fratele lui? întrebă Bill.

- Un tip pe nume Muñoz. E al treilea sau al patrulea om în guvern. Lucrează foarte discret. Dacă, într-

adevăr, e un individ cu două feţe şi se pregăteşte să dea o lovitură de stat, asta se poate solda cu multe daune, deşi au trecut doi ani de la moartea lui Jorge şi nu s-a întâmplat nimic, aşa că e posibil să fie doar vorbe goale şi să fi renunţat la idee. Şi-a dezmoştenit fratele acum mulţi ani şi susţine că a fost uşurat când l-am omorât, pentru că era nebun. Poate amândoi sunt nebuni, spuse îngrijorat Sam. O să ne interesăm imediat cu ce s-a mai ocupat între timp. Nu vreau s-o speriem pe Ariana până nu aflăm mai multe. Poţi să-ţi trimiţi agentul din Paris să stea cu ochii pe ea până ne dăm seama?

Nimeni n-o deranjase pe Ariana în ultimii doi ani şi nimeni din Argentina n-avea cum să ştie sau să bănuiască că era în Paris, aşa că deocamdată era în siguranţă. Dar, dacă ieşea la lumină, putea fi în mare pericol, iar Sam nu voia să o sperie până nu afla din surse sigure cu ce anume se ocupa Muñoz în acel moment.

- Everett din Paris s-a pensionat, îi reaminti Bill lui Sam. Pare să fi uitat asta el însuşi, dacă s-a implicat deja atât de mult. O să-i spun să stea cu ochii pe ea deocamdată, dar va avea nevoie de mai mult de atât dacă într-adevăr fata e o ţintă. în cazul ăsta, mai devreme sau mai târziu, oamenii lui Muñoz o vor găsi.

Sam ştia şi el acest lucru şi nu negă. Gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla Arianei îl speria. îi plăcea de ea.

- Spune-i să se ocupe în continuare de chestiune. Te sun după ce-l verific pe Muñoz şi aflu cu ce se mai ocupă. O să vreau să văd şi jurnalele, dar pentru moment am aflat destule. Te sun când aflu ceva.

Sam închise, iar Bill îl sună pe Marshall şi îi ceru s-o urmărească pe Ariana de la o distanţă sigură. Sam îi promise să-i trimită adresa ei prin e-mail şi făcu asta în următoarea oră. Marshall stătea întins pe pat, gândindu-se la ea, când primi mesajul lui Bill. Ariana locuia foarte aproape. Lui Marshall îi părea rău pentru ea. Dacă fratele lui Jorge o căuta într-adevăr, erau şanse mari să o găsească, iar coşmarul avea să înceapă din nou.Capitolul 13

După ce încheie terapia cu Yael, Ariana se simţi ca şi când absolvise facultatea încă o dată. Brusc, o întreagă lume se deschisese în faţa ei. Ieşea nestingherită, vizita muzee, lua prânzul singură în oraş, iar un weekend întreg merse până la Deauville, unde câştigă cinci sute de euro la un cazino. Nu ştia că Marshall o urmărea şi nu avea nici un motiv să bănuiască asta.

Sam făcuse cercetări în legătură cu Muñoz prin intermediul contactelor lui din Buenos Aires, dar nu află nimic despre vreo posibilă activitate revoluţionară. Muñoz părea să fie chiar mai respectabil decât în urmă cu doi ani, iar poziţia lui în guvern era şi mai solidă. Sam se linişti întru câtva când află toate acesteţi şi îi spuse lui Bill că nu mai era atât de îngrijorat, în ciuda celor scrise de Jorge în jurnalele lui. Poate că Luis doar încercase să-i facă pe plac, pretinzând că simpatizează cu cauza lui. Sam tot mai voia să citească jurnalele, ca să fie sigur, dar deocamdată i se părea că toate acele lucruri despre Luis erau rodul imaginaţiei lui Jorge. Marshall îi promisese să scaneze jurnalele şi să i le trimită, dar fusese ocupat cu supravegherea Arianei şi nu avusese timp.

După ce Ariana îşi sărbători „absolvirea" în acel weekend la Deauville, începu să-şi caute de lucru la revista *Vogue,* versiunea în limba franceză. I se spuse că nu aveau nici un post vacant deocamdată, dar fu invitată oricum la un eveniment de anvergură organizat cu prilejul celebrării unui nou designer de la Dior. Ariana nu mai fusese la nici o

petrecere în ultimii doi ani, dar îşi cumpără o rochie nouă şi se hotărî să meargă. Era neliniştită pentru faptul că mergea singură, dar onoră oricum invitaţia. Purta o rochie roşie, fabuloasă, iar a doua zi fotografia ei apăru în ziarul *Herald Tribune,* însoţită de un scurt articol care o deranjă. Scria că era fiica fostului ambasador american în Argentina, care decedase; se menţiona, de asemenea, faptul că fusese răpită de rebeli în Argentina cu doi ani în urmă şi că tatăl ei murise la puţin timp după ce fusese salvată. Era un episod din trecutul ei, despre care Ariana nu mai voia să vorbească, dar povestea era în toate arhivele de presă, aşa că era imposibil să nu iasă la iveală. Arăta fantastic în fotografie. După ce citi articolul, îl sună pe Yael şi se plânse de faptul că jurnaliştii îi dezgropaseră trecutul.

- Nu poţi face nimic ca să opreşti astfel de lucruri, Ariana. O să se mai întâmple. Presa nu uită nimic, mai ales dacă e tragic, şocant sau senzaţional.

Iar povestea răpirii ei întrunea toate aceste caracteristici.

- Presupun că da.

Ariana era tristă, dar articolul învie amintiri sumbre din existenţa ei, pe care le readuse în prezent.

- Arăţi superb în fotografie, aşa că la naiba cu ei. Dă-le altceva despre care să scrie, glumi Yael. Bucură-te din plin de viaţă.

Acesta fusese şi motivul pentru care Ariana mersese la petrecere şi îşi cumpărase noua rochie. Dar articolul scotea la lumină tot ce voia ea să dea uitării.

- Cutia e îngropată, Ariana, spuse Yael.

Afirmaţia era de fapt un cod prin care Yael îi amintea că trecutul ei era mort şi îngropat şi că îl lăsase în urmă. Ariana credea că asta făcuse, dar acum trecutul i se desfăşura din nou pe dinaintea ochilor. Nu voia ca toţi cei pe care îi întâlnea în Paris să pomenească despre răpire.

Amintirile erau încă dureroase, chiar dacă se vindecase de iubirea pentru Jorge.

- încearcă să uiţi de asta şi du-te şi distrează-te. Nu vor scrie despre răpire de fiecare dată. Ştirea se învecheşte.

- Sper, spuse Ariana, dar avea reţineri în a ieşi din nou la evenimente mondene.

Sam nu luase încă legătura cu Yael ca să-i împărtăşească îngrijorările pe care le avea în legătură cu fratele lui Jorge. îl verificaseră pe Muñoz în detaliu şi nu păreau să fi găsit nimic îngrijorător. I se părea o măsură suficientă să-i ceară lui Marshall să o supravegheze o vreme.

Vremea începuse să se încălzească. Era luna martie, şi începură să se ivească primele semne ale primăverii, ceea ce îi îmbunătăţi starea de spirit a Arianei după articolul pe care îl citise în presă. în timp ce se plimba cu Lili prin parc, observă un bărbat pe care îl mai văzuse şi înainte. Avea un ogar care încerca să vâneze păunii din Bagatelle şi părea distras de câinele lui când Ariana trecu pe lângă el.

Lui Marshall i se făcuse rău când văzuse fotografia Arianei în ziar, în acea dimineaţă. Era genul de informaţie care putea ajunge pe internet sau oriunde în lume. Tatăl ei fusese un om de afaceri important, iar Ariana îi moştenise întreaga avere, lucru pe care articolul nu-l menţiona, dar pe care Marshall doar îl presupusese din moment ce raportul CIA spunea că Ariana nu avea surori sau fraţi. Dar articolul pomenea de răpirea din Argentina, iar fotografia Arianei putea fi văzută oriunde în lume, ca o continuare a poveştii de acum doi ani. Era exact ceea ce Marshall nu-şi dorise pentru ea, în cazul în care fratele lui Jorge o căuta. Fără să-şi dea seama sau să facă încercări în acest sens, Ariana reuşise să dispară timp de doi ani, pentru că evitase presa şi se izolase. Acum însă, mulţumită eforturilor încununate de succes ale lui Yael, Ariana ieşea din nou în lume. Iar asta îl îngrijora pe Marshall. Articolul din ziar

menţiona faptul că Ariana trăia în Paris de un an, informaţie pusă la dispoziţie de revista *Vogue.* Marshall spera doar că ştirea nu avea să fie preluată de celelalte agenţii de presă. Deşi Sam îi spusese că era mai puţin îngrijorat din cauza lui Luis Muñoz după rapoartele lipsite de interes pe care le primise, ţinea ca Marshall să o supravegheze în continuare pe Ariana până când toate informaţiile erau confirmate.

Marshall o urmări pe Ariana până în parc zi de zi când îşi scotea căţeluşa la plimbare, dar Ariana nu păru să-l observe sau să fie îngrijorată de prezenţa lui. După toate câte aflase despre ea, Marshall se simţea ca şi când ar fi cunoscut-o deja. încă mai avea în apartament cutia de metal cu scrisorile şi jurnalele. Nu voia să fie prins îngropând-o la loc şi voia să păstreze informaţiile pentru Sam până îşi făcea timp să copieze jurnalele, deşi Sam îi spusese că nu era nici o grabă. Marshall o urmărea de asemenea pe Ariana la o distanţă discretă ori de câte ori ieşea, fie să se plimbe pe malul Senei, fie să viziteze vreun muzeu, fie la cumpărături. Deşi Ariana se simţea mai liberă acum, încă mai ducea o viaţă tihnită, fără a mai ieşi noaptea după acea petrecere de la Dior. Articolul din ziar o dăduse puţin înapoi. Marshall stătea în apartament şi se gândea la ea în fiecare seară, după ce se asigura că nu mai ieşea nicăieri. Ariana nu cina niciodată singură la restaurant şi nu părea să aibă prieteni la Paris. Nu se vedea cu nimeni.

Trecură câteva zile în care Ariana nu ieşi deloc din casă. Marshall se întrebă dacă nu cumva era bolnavă, mai ales că o văzu pe portăriţă plimbându-i câinele. Devenise absorbit complet de viaţa ei şi îşi făcea griji pentru ea, lucru care i se părea straniu, de vreme ce Ariana nici măcar nu ştia de existenţa lui.

îşi făcuse planuri de călătorie la Florenţa şi la Veneţia la sfârşit de săptămână, dar le anulă. N-avea de gând să plece înainte ca Sam Adams să-i comunice de la

Washington că Ariana era în siguranţă. Se simţea bine că o ajuta, chiar dacă Ariana nu ştia nimic. Asta îl făcea să se simtă din nou util. închiriase o maşină pe cheltuiala lui doar ca să o aibă la îndemână dacă trebuia s-o urmărească, dar deocamdată Ariana mergea pe jos sau cu metroul în timpul zilei şi îşi scotea câinele la plimbare.

Marshall se gândea la misiunea stranie în care se implicase de două săptămâni în timp ce-l plimba pe Stanley într-o zi, la aceeaşi oră la care Ariana o scotea de obicei pe Lili în parc, ceea ce îi oferea acoperirea de care avea nevoie. Observă că un bărbat o urmărea pe Ariana de pe o bancă din parc, apoi porni pe urmele ei la o distanţă discretă când ea plecă. Lui Marshall i se păru suspect. îi urmări pe amândoi împreună cu Stanley şi o văzu pe Ariana intrând în clădirea de pe Avenue Foch. Nu observase că era urmărită, la fel cum nu-l observase nici pe Marshall în ultimele săptămâni. Bărbatul care o urmărise rămase afară o vreme, apoi urcă într-o maşină şi plecă. Pe Marshall îl străbătu un fior pe şira spinării. îşi spuse că, probabil, nu era nimic, dar se hotărî să o urmărească şi mai îndeaproape. De câteva ori, rămase în faţa clădirii ei, de parcă ar fi aşteptat pe cineva, iar alteori supraveghe intrarea din maşină. Câteva zile mai târziu, observă că un alt bărbat începuse s-o urmărească pe Ariana. Apoi îi văzu pe ambii bărbaţii într-o maşină, în faţa clădirii ei. De fiecare dată când Marshall o vedea, Ariana nu părea să-şi dea seama că era urmărită. După ce văzu scena a patra oară, îl sună pe Bill Carter.

- Ştiu că ţi se poate părea exagerat, se scuză el, dar se întâmplă ceva, indiferent ce ţi-a spus Adams. Am văzut doi tipi urmărind-o prin parc şi aşteptând împreună într-o maşină, în faţa clădirii în care locuieşte. Ar trebui să-i ceri lui Sam să o avertizeze că se întâmplă ceva. Cred că trebuie să ştie. Dacă vreunul dintre tipii ăştia intră în clădire, Ariana i-ar putea deschide uşa.

Marshall ştia că, dacă cineva încerca să o răpească sau să-i facă rău, el nu putea face nimic ca să o ajute. Era singur şi neînarmat.

- E o femeie frumoasă. Poate sunt doar nişte obsedaţi care-i dau târcoale.

Bill spera să fie adevărat, dar îngrijorarea lui Marshall îl punea pe gânduri. Instinctele fostului agent rareori dădeau greş, după cum o demonstrase de atâtea ori.

- Nu sunt genul ăla de bărbaţi. Mie îmi par destul de duri. Şi sunt sigur că o urmăreau. Spune-i omului tău să o sune.

Din respect pentru Marshall, Bill îi telefonă lui Sam la CIA în aceeaşi după-amiază şi îi repetă spusele lui Marshall. Bill încă mai spera că nu era nimic şi că instinctele supradezvoltate ale lui Marshall îl făceau să fie prea zelos, dar îl respecta îndeajuns încât să-l sune pe Adams.

Sam însă nu era de acord cu afirmaţiile lui Marshall. După rapoartele lipsite de interes pe care le primise despre fratele lui Jorge, Luis, lui Sam îi venea greu să creadă că acesta din urmă o urmărea pe Ariana. Poate era vorba de altcineva.

- Dacă o sun, o să se sperie ca dracu'. Se poate să n-aibă nimic de-a face cu Jorge, cu fratele lui sau cu răpirea. Lumea e plină de răufăcători, iar Ariana e o fată bogată. Ar trebui să aibă oricum grijă. Dacă nu e nimic şi o sperii, o să revină în starea în care era acum doi ani. Totuşi, se gândi Sam, dacă fata ar fi păţit ceva pentru că el n-o avertizase, nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată. Spune-i agentului tău să o mai supravegheze o vreme, până se termină şi povestea asta, îi spuse Sam lui Bill, în urma celor comunicate de Marshall. Vreau să mai aştept câteva zile înainte s-o sun. Poate să facă nişte poze cu cei doi indivizi? O să-i verific.

Bill îl sună pe Marshall şi îi transmise mesajul lui Sam. îi ceru să-i fotografieze pe cei doi bărbaţi.

- N-am nici un echipament aici, spuse Marshall, părând cu gândul în altă parte. Nu mai sunt un agent activ. Pot să le fac poze cu telefonul, presupun.

în acea după-amiază, Marshall trecu pe lângă clădirea Arianei şi îl fotografie pe unul din cei doi bărbaţi, care adormise într-o maşină. A doua zi dimineaţă, îl fotografie şi pe celălalt, stând pe o bancă în parc şi prefacându-se că citeşte un ziar, deşi o urmărea de fapt pe Ariana. Marshall îi trimise imediat fotografiile lui Bil, care le trimise mai departe. Sam îl sună în următoarea zi.

- Agentul tău a descoperit ceva, dar nu ştiu încă ce. Mă îndoiesc că e vorba de Jorge sau de fratele lui. Unul dintre tipii care o urmăresc e din Chile, celălalt, din Panama. Amândoi sunt nişte infractori mărunţi, plătiţi, care au stat la răcoare de câteva ori pentru prostituţie, trafic de droguri şi cecuri false. N-au nici o legătură cu guvernul argentinian sau cu altcineva de-acolo. Probabil că cineva i-a angajat, dar habar n-am cine-ar putea fi. Şi încă nu vreau s-o sperii. Spune-i agentului tău să o supravegheze în continuare. Pare să fie destul de isteţ dacă a reuşit să-şi dea seama ce se întâmplă doar plimbându-şi câinele.

- Chiar e, îi confirmă Bill. Era unul dintre agenţii noştri cei mai buni.

Apoi, Bill îl sună pe Marshall şi îi comunică informaţiile primite de la Sam.

- E nebun? explodă Marshall. Ce mai aşteaptă? Să o răpească cineva din nou? Eu nici măcar n-o cunosc. N-o pot urmări peste tot, ca un bodyguard. O să creadă că îi vreau răul şi o să cheme poliţia. Trebuie să-i spună ce se petrece.

- Nici el, nici tu nu ştiţi ce se petrece, îl avertiză Bill. Poate vor doar să-i fure poşeta. N-ai de unde să ştii.

- Asta e o tâmpenie, şi ştii şi tu asta. Acum doi ani a fost răpită de rebeli, iar liderul lor are un frate bine înfipt în guvernul argentinian. Dacă bănuieşte că Ariana ştie ceva cu care să-l poată denigra în vreun fel, o să vină după ea.

Iar Ariana va începe să iasă din nou la evenimente mondene. E în pericol. Dacă-i spun că e urmărită de doi bărbaţi, o să creadă că sunt nebun.

Marshall începea să simtă că o luase razna, dar ştia că se petrece ceva.

în ziua următoare, observă alţi doi bărbaţi care o urmăreau dintr-o maşină. Nu erau cei de dinainte. Erau patru bărbaţi acum, şi instinctele lui Marshall îi spuneau că se pregătesc să treacă la acţiune, îşi dublaseră contingentul, iar doi dintre ei o urmăriră din parc până acasă, în timp ce alţi doi aşteptau în faţa clădirii, într-o maşină cu motorul pornit.

Marshall o văzu pe Ariana îndreptându-se direct spre ei pe drumul spre casă. Purta pantaloni scurţi, sandale şi un tricou. Era o zi călduroasă de mai. Marshall o urmări, apoi îi privi pe cei patru bărbaţi. Doi dintre ei încuviinţară din cap unul către celălalt. Din patru paşi, Marshall ajunse la ea şi îi tăie calea cu un zâmbet larg, prefacându-se că o salută ca un vechi prieten. O luă de braţ şi o obligă să se grăbească în cealaltă direcţie, vorbindu-i în şoaptă:

- Ariana, te rog să ai încredere în mine. Am fost agent al DEA. Patru bărbaţi sud-americani vor să-ţi facă rău. Sunt chiar acolo. Cred că au fost trimişi de fratele lui Jorge, dacă te caută. Vreau să intri în maşina mea şi să plecăm împreună.

Ariana îl privi panicată, cu ochi mari, neştiind ce să creadă. Marshall continuă să zâmbească şi străbătu strada împreună cu ea. Bărbaţii nu se dezlipiră din faţa clădirii, siguri că femeia avea să se întoarcă din clipă-n clipă. Marshall avea maşina parcată chiar pe acea stradă. Spre marele lui noroc, avea şi cheile în buzunar. Marshall şi Ariana ajunseră la maşină, iar Marshall deschise portierele cu telecomanda cheilor pe care le ţinea în mână.

- Urcă acum, îi spuse el precipitat, rugându-se ca ea să nu ezite.

Nu credea că cei patru indivizi ar fi îndrăznit să o răpească atât
timp cât era cu cineva, dar dacă îl împuşcau, o puteau răpi imediat.
Bărbaţii începuseră să se îndrepte spre ei cu paşi înceţi, dar hotărâţi şi aveau să ajungă la ei într-o clipă.

- Nu te uita în spate. Urcă şi zâmbeşte-mi.

Ariana nu ştia de ce avea încredere în Marshall, dar, deşi era îngrozită de ceea ce se petrecea, îi urmă instrucţiunile. Ceea ce spunea Marshall părea prea adevărat ca să nu-l creadă. Ştia că nu-şi putea permite să rişte. O luă în braţe pe Lili şi sări în maşină. Stanley se sui în spate, şi Marshall urcă la volan dintr-o singură mişcare rapidă, încuie portierele şi demară chiar în momentul în care doi dintre bărbaţii sud-americani se apropiară de maşină. Se îndepărtase până să apuce indivizii să reacţioneze sau să-i oprească. Ştiau însă că Ariana avea să se întoarcă în cele din urmă. Din câte îşi puteau da seama, era vorba de o ieşire întâmplătoare cu un prieten, nimic suspect.

Marshall se întoarse să o privească în timp ce se îndepărtau. Vină după un colţ imediat ce avu ocazia. Ariana era palidă ca o stafie şi tremura în timp ce-şi ţinea căţeluşa în poală şi se holba la el.

- îmi pare rău dacă te-am speriat. Numele meu e Marshall Everett, sunt fost agent din cadrul DEA. Mă ocupam de traficul de droguri. Bărbaţii ăia te urmăresc de câteva săptămâni. Doi dintre ei, cel puţin. Ieri au mai apărut încă doi. Erau gata să te răpească. Am raportat situaţia la CIA prin agenţia mea. Au aflat deja cine sunt bărbaţii, cel puţin doi dintre ei, dar nu se ştie cine i-a angajat. Dacă ştii ceva despre fratele lui Jorge, e posibil să fi devenit o ţintă. în cazul ăsta, i-a luat doi ani ca să te găsească.

Marshall observă că Ariana nu se oprise din tremurat. îl privi neliniştită pe Stanley şi o strânse mai tare pe Lili în braţe.

- Câinele meu nu muşcă, o linişti Marshall.
- Unde mă duci? întrebă Ariana, cu voce pierită. Nu ştiu nimic despre Luis, în afară de faptul că ocupă o poziţie importantă în guvern şi că avea de gând să pună la cale o lovitură de stat împreună cu Jorge. Dar nici măcar nu le ştiu numele de familie. Jorge nu mi-a spus niciodată. Mi-a spus că fratele lui era agent dublu şi că acţiona în favoarea săracilor.
- Iar între timp te-au răpit, spuse Marshall, printre dinţi.

Schimbase brusc direcţia de câteva ori şi o luă pe centură la Porte Maillot, iar de acolo pe autostradă, îndreptându-se spre aeroport, deşi habar n-avea de ce mergeau într-acolo. Nu voia decât să o salveze pe Ariana de cei patru bărbaţi de pe Avenue Foch.

Ariana se gândi că era posibil ca Marshall s-o fi răpit, iar sud-a- mericanii, despre care susţinea el că voiau să o răpească, să fie de fapt inofensivi. Totuşi, povestea lui i se părea întru câtva verosimilă. Nu ştia pe cine să creadă şi toate amintirile îngrozitoare din ultimii doi ani se învolburau în mintea ei. Era însă ceva la Marshall care îl făcea să pară demn de încredere. Nu semăna cu Jorge absolut deloc.

- Nu ştiu unde te duc, îi răspunse el sincer. Undeva unde să fii în siguranţă.

Spera să-şi poată ţine promisiunea. îl sună pe Bill Carter de pe telefonul din maşină, ca să o liniştească pe Ariana şi să-i spună lui Bill Carter ce se întâmplase. Apelul intră direct în căsuţa vocală, dar din mesajul formulat pe speaker, din maşină, reieşea că îl sunase pe agentul-şef special Bill Carter de la DEA, ceea ce măcar sporea

credibilitatea lui Marshall, deşi Arianei îi trecu prin minte că era posibil ca mesajul să fie totuşi unul fals.

Ariana se temuse să îi opună rezistenţă când acesta o avertizase că era în pericol, insistând să vină cu el. Marshall o îngrozea, deşi îl recunoscu din parc, unde îl văzuse plimbându-şi câinele. Niciodată nu-i dăduse prea multă atenţie, aşa cum făcea şi în cazul altor persoane, dar acum era în maşina lui şi nu ştia încotro mergeau. Nici Marshall nu ştia. Acesta lăsă un mesaj lui Bill, spunându-i să-l contacteze şi că se afla în maşină cu Ariana Gregory; îl informă că patru bărbaţi încercaseră să o răpească din faţa casei. îi ceru lui Bill să-l sune imediat. Situaţia era foarte gravă. Bill trebuia să-l sune şi pe Sam Adams şi să-i spună ce se întâmplase.

Auzind numele lui Sam, Ariana se relaxă vizibil, fiindcă înţelese că Marshall era într-adevăr cine pretindea a fi. Dar asta însemna că şi bărbaţii care o urmăreau erau într-adevăr nişte infractori. Se întoarse spre Marshall cu o privire îngrozită.

- De ce mă urmăresc?
- Nu ştiu, dar o fac de câteva săptămâni. Am raportat situaţia imediat ce i-am văzut. Mi-am sunat fostul şef de la DEA, iar el l-a contactat pe Sam Adams.

Marshall nu-i preciză faptul că prima oară sunase din cauza jurnalelor pe care le citise. Nu voia ca Ariana să afle că le dezgropase ca să le citească, după ce o văzuse pe ea îngropând cutia.

- De ce nu m-a sunat?

Ariana arăta speriată şi nedumerită. întreaga situaţie era un déjà vu îngrozitor.

- Pentru că nu ştia ce se întâmplă şi nici cine e în spatele acţiunii. I-a spus fostului meu şef de la DEA că nu voia să te sperie degeaba, îmi pare rău să spun asta, dar cred că problema e serioasă.

Situaţia se înrăutăţise considerabil în ultimele săptămâni, după ce Marshall văzuse şi intuise tot ce se punea la cale, iar Ariana ştia şi ea asta. începu să plângă. Tremura în continuare şi părea că îi era rău. Se simţea de parcă s-ar fi întors în timp cu doi ani. Credea că îngropase trecutul, iar coşmarul se sfârşise.

- Credeam că s-a terminat totul, spuse ea mâhnită, printre lacrimi.

Marshall o compătimea.

- Toată lumea credea că s-a terminat, spuse el în timp ce conducea. Cred că fotografia ta din *Tribune* a ajuns pe internet şi la agenţiile de ştiri, şi acum ştiu unde să te găsească. O să aflăm ce se întâmplă şi cine orchestrează totul, o asigură Marshall.

Brusc, îi veni o idee şi formă un alt număr la telefon. Ariana observă că Marshall conducea cu o singură mână. După un singur ton de apel, răspunse un bărbat cu un pronunţat accent scoţian.

- MacDonald, New Scotland Yard, spuse o voce înfricoşător de oficială.
- Mac? Marshall Everett. Am nevoie de o favoare.
- Iarăşi tu? spuse interlocutorul cu un oftat. Ultima oară când ne-am văzut era să fiu arestat în Panama din cauza ta. Cum mai eşti, băiete? Sper că n-ai probleme? Unde eşti, apropo? Nu mai ştiu nimic de tine.

Trecuseră aproape patru ani de când se văzuseră ultima oară. Se schimbaseră multe de atunci, iar Mac nu ştia nimic.

- Sunt în Paris cu o prietenă. Ai loc să stăm la tine?
- Credeam că agenţia vă plăteşte destul de bine. Nu eşti în stare să-ţi duci femeia la un hotel?
- Sunt prea zgârcit ca să plătesc o cameră la hotel. Pot să dorm pe canapea, dacă ai aşa ceva.
- Şi să-mi laşi mie femeia ta? Bravo ţie, spuse scoţianul.

Ariana zâmbi fară să vrea. MacDonald părea un tip de treabă.
Marshall câştigase şi mai multă credibilitate în ochii ei, mai ales după ce auzise „Scotland Yard" Asta, dacă nu cumva şi scoţianul făcea parte din vreun complot, deşi era puţin probabil. Era îngrozită, dar îl credea pe Marshall acum, deşi era încă şocată că se urcase în maşină alături de el; Marshall însă era foarte convingător, iar privirea lui îi spusese că trebuia să aibă încredere în el, altminteri, s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor. Marshall îi salvase viaţa.

- Când veniţi? îl întrebă Geoff MacDonald.

Era ofiţer investigator al Direcţiei de Criminalistică din cadrul poliţiei metropolitane londoneze şi făcea parte din unitatea care investiga activităţile de crimă organizată internaţională. Se cunoscuseră prima oară când Geoff MacDonald făcuse un curs special la academia FBI din Quantico, în timp ce Marshall se antrena pentru DEA. Lucraseră împreună la câteva cazuri de-a lungul anilor şi se împrieteniseră.

- Ajungem în vreo cinci ore. Voiam să-ţi facem o surpriză. Suntem pe drum spre aeroportul din Paris chiar acum, spuse Marshall, încercând să vorbească mai relaxat decât se simţea.
- Tot mai lucrezi sub acoperire?
- Momentan, da. De obicei, nu. O să vezi de ce când ajungem acolo.
- Bănuiesc că e o binecuvântare pentru traficanţii din America de Sud, după ce le-ai încurcat afacerile. Mă mir că nu te-a omorât nimeni până acum.
- Au încercat, spuse Marshall, râzând. Şi, Mac, nu spune nimănui că vin. Nici măcar soţiei.
- Ah, deci îţi înşeli soţia, nu? Sper că nu sunt pe speaker, spuse MacDonald, amuzat.

Până şi Ariana izbucni în râs când îl auzi.

- Eşti pe speaker şi n-am nici o soţie. Nu mă vrea nimeni.

- Nu mă mir. Ce bei? Tequila sau whisky? Dau o fugă până la magazin ca să-ţi cumpăr ceva de băut înainte să ajungi aici.

- Sunt la datorie, Mac, spuse Marshall, încercând să pară respectabil în faţa Arianei.

El şi MacDonald avuseseră parte de câteva momente de distracţie straşnică împreună după orele de serviciu după ce rezolvau câte un caz.

- Mă gândeam eu, dacă tot ai o femeie după tine. Şi ea e agent?

- Nu. îţi povestesc când ajungem. Te sun după ce ajungem în Londra. Poţi să-mi dai atunci adresa.

- Călătorie plăcută. Ţine ambele mâini pe volan şi ochii în faţă, spuse Mac, apoi râse de propria lui glumă.

Marshall închise apelul şi o privi pe Ariana, parcă cerându-şi scuze.

- Scuze, e cam grosolan, dar e un tip grozav. Am lucrat împreună de câteva ori la DEA. îmi pot încredinţa viaţa în mâinile lui. De fapt, asta fac.

Marshall zâmbi. Conducând, îşi dădea seama cât de mult îi lipsea serviciul. Simţea adrenalina şi nu şi-i putea scoate din minte pe cei patru bărbaţi de pe Avenue Foch care fuseseră la un pas să o răpească pe Ariana a doua oară.

- Nu ne mai putem întoarce până nu aflăm cine sunt cei patru indivizi şi de ce vor să pună mâna pe tine. Cred că ar fi bine să nu ne întoarcem la Paris până nu ne spune Sam că e în regulă, zise serios Marshall. Ariana încuviinţă din cap. Nu voia să stea în preajma lor şi era recunoscătoare că Marshall fusese acolo. Putem sta la Mac până când CIA-ul rezolvă problema. Indivizii ăia se aşteaptă să te întorci în câteva ore. Nu-şi vor da seama că ai plecat pentru mai multă vreme. Probabil vor crede că suntem undeva împreună. Mâine se vor prinde că e ceva suspect la mijloc. Ai vreun lucru important în apartament? Ariana

clătină din cap. Stanley o adulmecă pe Lili cu nasul lui enorm, iar căţeluşa îl linse pe nas. Se înţelegeau bine deocamdată. E ceva ce nu vrei să fie găsit? Vreo legătură între tine, Jorge şi fratele lui?

- Nu, am scăpat de toate astea acum câteva săptămâni.

Marshall se abţinu să nu spună: „Da, ştiu. Jurnalele sunt la mine acum". încuviinţă din cap în schimb.

- Cum de ţi-ai dat seama ce se întâmpla? îl întrebă Ariana.

Dacă tot ce spusese Marshall era adevărat, iar Ariana începea să
creadă acest lucru, atunci viaţa ei era din nou în pericol.

- L-am văzut pe unul că te urmărea. La început nu erau decât doi. Te urmăreau pe rând când ieşeai în parc. Mi-am sunat şeful de la DEA, iar el a aflat restul de la Sam Adams, care lucrează la CIA. Te-am recunoscut dintr-o fotografie.

Explicaţia nu era foarte revelatoare, dar Ariana era prea speriată ca să-şi dea seama deocamdată. în mintea ei se învălmăşeau gânduri referitoare la ceea ce fusese la un pas să se întâmple încă o dată. Tremura imaginându-şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă Marshall nu şi-ar fi dat seama. Probabil că ar fi deja răpită, cu un sac tras peste cap, în portbagajul vreunei maşini. Sau poate moartă. Se întreba dacă o căutaseră în tot acest răstimp şi dacă o găsiseră din cauza fotografiei din *Herald Tribune.*

Merseră cu maşina în tăcere câteva ore şi ajunseră la tunelul de la Coquelles, lângă Calais. Marshall sunase dinainte să facă rezervare şi sosiră la timp să se îmbarce, cu o jumătate de oră înainte de plecare. Marshall conduse maşina pe platformă şi aleseră să rămână înăuntru. Nu voia ca Ariana să se plimbe pe punte, în caz că erau mai mulţi bărbaţi decât cei pe care îi ştia deja, care o urmăreau. Nu credea asta, plus că fusese foarte atent pe drum, dar voia

să fie totuşi precaut. Voia să o ducă pe Ariana în siguranţă până la Londra. Era recunoscător că îşi ţinea mereu paşaportul în buzunar, iar Ariana îi spuse că al ei era în geantă. întotdeauna îl purta asupra ei când călătorea în străinătate, iar Marshall plănuia să spună că amândoi câinii erau utilitari, dacă erau luaţi la întrebări. încă mai avea una dintre vechile lui cărţi de vizită pe care scria că era agent special la DEA.

Traversară canalul englezesc în treizeci şi cinci de minute şi coborâră la Folkerstone, unde amândoi îşi arătară paşapoartele. Apoi îşi continuară călătoria cu maşina. Bill îl sună de la birou când ajunseră aproape de Londra. Marshall îi relată ce se întâmplase. Ţinu telefonul pe speaker ca să poată conduce, iar Ariana să poată auzi convorbirea. Era încă tăcută şi albă ca varul.

- Unde o duci? întrebă Bill cu o voce foarte îngrijorată.
- La un prieten de-al meu care lucrează la Scotland Yard.
- Sper că nu-i vorba de maniacul ăla pe care l-au trimis cu tine în Panama, râse Bill.
- Ba chiar el e. Mă gândeam că o să fie în siguranţă acolo. O să stăm la el în Londra.

Apoi, Marshall îi povesti lui Bill despre cei patru bărbaţi.

- Sper că îi place să bea, glumi Bill.

Marshall o privi pe Ariana, care zâmbi. Cel puţin asta detensionă situaţia.

- îl sun imediat pe Sam, spuse Bill. Domnişoară Gregory, e totul în regulă? o întrebă apoi pe Ariana.
- Da, totul e bine, spuse Ariana, pe un ton ezitant.

Trecuse prin câteva ore foarte stresante şi încă se mai lupta cu amintirea terorii de acum doi ani. Situaţia actuală era însă mult mai puţin gravă; era sigură că Marshall era cine pretindea a fi. Dintr-un noroc chior, luase decizia corectă când se hotărâse să plece cu el.

- Eşti pe mâini bune. Cele mai bune, o linişti Bill. O să rezolvăm rapid situaţia. Agentul Everett a avut dreptate să te scoată din Paris.
- Mă bucur, spuse încet Ariana, privindu-l recunoscătoare pe Marshall. De ce credeţi că vor să-mi facă rău din nou?
- Nu ştim încă. Dar cred că agentul Everett are dreptate. S-ar putea să fie vorba de fratele lui Jorge, care e îngrijorat de ceea ce ştii şi încearcă să-ţi închidă gura înainte să vorbeşti cu cine nu trebuie. I-a luat ceva să te găsească.
- Nu ştiu nimic despre el, în afară de faptul că este în guvern.
- Pare să fie cu două feţe, iar faptul că ştii asta îl pune în pericol. E un motiv suficient ca să scape de tine. Sam Adams se va ocupa de restul, spuse el calm.

Voia să vorbească cu Sam şi să organizeze arestarea celor patru bărbaţi din Paris, ca să-i interogheze. Câţiva, sau toţi, figurau probabil pe listele de teroriştі, ceea ce era suficient ca să fie deportaţi. Dar trebuiau să afle dedesubturile afacerii şi cine îi angajase ca să o răpească pe Ariana. Era foarte probabil că în spatele operaţiunii era fratele lui Jorge, dar trebuiau să se asigure că asta era pista corectă.

Marshall îl sună pe Geoff MacDonald după aceea, care îi dădu adresa unde locuia şi îi spuse că îi aştepta acolo în douăzeci de minute. După douăzeci de minute, Marshall parcă în faţa casei lui. Mac îi aştepta deja când Marshall sună la sonerie. Vremea nu era la fel de călduroasă ca în Paris, iar Arianei îi era frig în tricou şi pantaloni scurţi când intrară în casă. Mac îl bătu pe Marshall pe umăr.

- îmi pare bine să te văd, băiete!

Apoi o văzu pe Ariana şi zâmbi larg. Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani şi era înalt şi lat în umeri. în tinereţe

fusese jucător de rugby. O privi admirativ pe Ariana şi le făcu semn cu mâna să intre în casă.

- îmi cer scuze, nevastă-mea m-a părăsit acum treizeci de ani şi n-am avut timp să fac curat de-atunci.

Marshall şi Ariana îşi aduseseră amândoi câinii, dar Mac nu părea deranjat de asta. Ariana merse în bucătărie să le dea apă, iar cei doi câini începură să se joace de parcă ar fi crescut împreună. Stanley o udă pe Lili când începu să bea apă, iar Marshall îi lăsă în curte câteva minute. Mac le oferi lui Marshall şi Arianei ceva de băut, dar amândoi refuzară. Le spuse că avea o cameră de oaspeţi la etaj pentru Ariana, dacă voia, iar pentru Marshall arătă spre canapea. Canapeaua nu părea să mai aibă nici un arc, dar lui Marshall nu-i păsa. Apoi, Mac îi observă braţul şi se încruntă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el cu o expresie plină de compasiune, neînţelegând cum de Marshall lucra în continuare ca agent cu un braţ paralizat.

- Am ieşit instantaneu la pensie. Am lucrat şase ani sub acoperire în America de Sud, apoi m-am transferat temporar la Serviciile Secrete, timp de un an, şi am fost împuşcat când o protejam pe fiica preşedintelui. Ca să vezi. Aşa că acum m-am mutat în Paris. îmi lipseşte serviciul. E grozav să tragă după tine tipii răi.

Marshall încercă să fie spiritual, dar Ariana îl compătimi, auzind acestea. Până atunci nu-şi dăduse seama că avea braţul stâng paralizat şi abia dacă şi-l putea folosi.

- Deci, ce se petrece? întrebă Mac după ce se aşezară cu toţii în camera de zi.

Marshall îi povesti ce se întâmplase în acea dimineaţă, apoi îi rezumă întâmplările din urmă cu doi ani.

- Pare groasă treaba. E posibil să fie vorba de fratele lui Jorge.

Mac era de acord cu presupunerile lui Marshall în legătură

cu situaţia respectivă, cu persoana aflată în spatele operaţiunii şi cu motivul acesteia.

- Nu vor renunţa uşor, spuse încet Marshall.
- Poate vă putem da şi noi o mână de ajutor, spuse Mac, arun- cându-i Arianei un zâmbet în semn de apreciere. Doar n-o să-i lăsăm pe ticăloşii ăia să răpească o fată ca tine. îi prindem noi.

Sam Adams îi sună în aceeaşi seară, în timp ce Mac pregătea cina pentru toată lumea - un fel de tocăniţă cu legume. Sam le spuse că îşi puseseră informatorii să afle tot ce puteau şi că se aştepta ca primele răspunsuri să sosească în câteva ore. Adăugă faptul că avea să iasă ceva la iveală în curând şi îi mulţumi lui Marshall că o dusese pe Ariana la Londra.

- Bravo! spuse el.

Sam îl lăudă pe Marshall că o adusese pe Ariana în siguranţă până la Mac. îi ştia deja reputaţia lui Mac. Toată lumea ştia cine era Mac. îl îngrozi vestea dată de Bill Carter că fusese cât pe ce ca Ariana să fie răpită din nou. Faptul că Marshall îi văzuse pe indivizii respectivi şi acţionase rapid se datora unui noroc pur şi instinctelor lui excelente. în plus, maşina lui Marshall fusese la îndemână. Toate circumstanţele fuseseră în favoarea lor. Se bucura, de asemenea, că Ariana cooperase cu Marshall, deşi nu-l cunoştea. Avea un al şaselea simţ care îi spusese că n-avea de ales.

în acea seară serviră o cină relaxantă cu Mac şi mâncară tocăniţa pe care scoţianul o pregătise pentru ei. Era delicioasă, iar Ariana mâncă o porţie generoasă şi chipul ei mai prinse puţină culoare. Apoi, cei doi bărbaţi serviră un pahar de whisky. Ariana era epuizată după şocul şi tensiunea de pe parcursul zilei, dar se simţea în siguranţă alături de cei doi agenţi speciali şi îi mulţumi încă o dată lui Marshall că o salvase şi o adusese la Londra.

- Marshall e cel mai bun din branşă, spuse Mac. Se îmbată imediat, dar e cel mai bun agent cu care am lucrat vreodată, adăugă el.

Ariana râse, apoi le ură noapte bună şi urcă la etaj în camera de oaspeţi.

- Dacă aş fi în locul tău, îl sfătui Mac în timp ce îi turna nişte brandy, m-aş îmbăta în seara asta şi m-aş strecura în patul ei. Dacă ţie ţi-e frică să încerci, e posibil s-o fac eu.

Marshall râse, dar ştia că Mac era un agent strălucit în munca sub acoperire şi unul dintre cei mai respectaţi oameni din Scotland Yard. Toate glumele lui erau doar o modalitate de a-şi distra oaspeţii. în Panama îi salvase efectiv viaţa lui Marshall, după ce avuseseră nişte probleme cu un cartel de droguri.

Cei doi bărbaţi vorbiră până noaptea târziu. Mac fu cu adevărat trist când află că Marshall se pensionase. îşi imagina că pierderea braţului trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare, dar americanul era foarte curajos şi acceptase situaţia. După părerea lui Mac, era o tragedie să-ţi ratezi cariera la treizeci de ani, mai ales în cazul unui agent atât de bun ca Marshall. Pur şi simplu nu era drept. Apoi discutară despre Ariana. Mac spuse că nu-i plăcea deloc toată afacerea. Dacă Luis Muñoz era pe urmele ei, iar ei nu-l opreau, Ariana avea să fie vânată pentru tot restul vieţii şi mereu în pericol.

- Nu poate duce o viaţă normală aşa, şi ar fi păcat. Pare o fată de treabă.

Amândoi ştiau că Ariana trecuse prin multe, deşi părea să-şi fi revenit destul de bine. Părea zguduită de evadarea ei neaşteptată din Paris.

Sam Adams îi sună a doua zi dimineaţă şi le spuse că cei patru bărbaţi de pe Avenue Foch fuseseră arestaţi. Cei doi care o urmăriseră iniţial pe Ariana erau nişte infractori mărunţi şi fuseseră identificaţi. Ceilalţi doi însă îl îngrijorau. Unul apărea pe una dintre listele cu terorişti

căutaţi de Interpol şi fusese închis în Franţa. Celălalt călătorea cu un paşaport fals şi nu avea nici o viză. Şi el era bănuit de activităţi teroriste. în Peru, era cunoscut drept asasin şi fusese condamnat în trecut pentru crimă. Toţi patru susţineau că erau în Paris din întâmplare şi tot din întâmplare se întâlniseră la adresa respectivă. Nici unul din ei nu dădu vreun indiciu poliţiei despre persoana care îi angajase şi despre motivul de a se fi aflat acolo. Iar după ce Ariana se trezi, Marshall îi dădu vestea că cei patru bărbaţi fuseseră arestaţi. Trebuiau să afle însă cine era şeful lor, dar nu găsiseră încă nici o legătură între ei şi Muñoz.

Opt ore mai târziu, Sam îl sună pe Marshall.

- Bingo, spuse el în clipa în care Marshall răspunse la mobil. Unul dintre cei mai buni informatori de-ai noştri mi-a spus că Muñoz organizează în secret o grupare de rebeli în Bolivia. Acelaşi aluat ca fratele lui, dar e mai inteligent. Aşteaptă momentul potrivit să dea lovitura. Până acum a fost foarte atent. Nimeni n-a pomenit nimic de Ariana, dar dacă Muñoz crede că ştie prea multe o să vrea s-o elimine ca să nu-i încurce planurile. Unul dintre agenţii noştri din Buenos Aires o să-l demaşte în guvern drept element subversiv. Nu cred că o să-şi mai poată păstra funcţia după aceea. Gruparea teroristă din Bolivia cu care lucrează nu are de gând să simpatizeze cu actualul guvern, aşa că nu sunt bine văzuţi de cei de la putere. Cei din guvern nu pot folosi asta împotriva lui în mod oficial, dar legăturile lui cu Jorge, mai ales dacă aderă la aceleaşi idealuri, n-o să-i fie de ajutor, iar presa o să-l declare drept trădător. Poate chiar o să fie arestat. încă nu ştim. Totuşi, chiar dacă îşi pierde scaunul din guvern, tot o să rămână pe undeva, mai furios ca niciodată. Asta, dacă nu-l eliminăm, ceea ce ar fi prea mult după standardele actuale. Dar dacă nu scăpăm de el, Ariana nu va fi în siguranţă nicăieri în lume. Şi nici tu, dacă se află că tu eşti cel care a descoperit

problema sau dacă eşti văzut împreună cu ea. E o chestiune foarte serioasă.

- Ce ne facem? întrebă calm Marshall.

Nu-şi făcea griji pentru el însuşi. De ani de zile trăia cu traficanţii de droguri pe urmele lui, după ce le distrusese operaţiunile, dar asta era viaţa pe care şi-o alesese. Ariana venea dintr-o altă lume şi nu putea trăi o viaţă de teroare. Nici nu se putea ascunde pentru tot restul vieţii. Nici nu avea unde să se ascundă de Muñoz, indiferent unde s-ar fi mutat.

- Ce vrei să-i spun Arianei? întrebă Marshall.
- Lasă-ne câteva zile ca să vedem ce facem cu Muñoz, apoi vrem să veniţi în America. Putem discuta mai multe aici. Să nu cumva să vă întoarceţi înapoi în Paris. Ambele apartamente sunt prea periculoase deocamdată. Aveţi tot ce vă trebuie acolo? Paşapoarte?

Marshall răspunse afirmativ. Amândoi îşi folosiseră deja paşapoartele ca să intre în Marea Britanie.

- Unde sunt jurnalele acum?

Marshall încă nu avusese timp să le copieze, fiindcă fusese ocupat să o supravegheze pe Ariana.

- Le-am lăsat în apartamentul meu din Paris. Pot trimite pe cineva să le recupereze.

Se simţea penibil, ştiind că Ariana avea să afle că jurnalele erau la el. Habar n-avea că nu mai erau îngropate la Bagatelle. Totuşi, faptul că Marshall le citise îi salvase viaţa, aşa că spera că Ariana avea să îl ierte.

- De ce nu trimiţi pe cineva să ia jurnalele şi să ne laşi pe noi să ne ocupăm de situaţie de-acum înainte? Vreau să aflu mai multe detalii despre Muñoz şi despre activităţile lui. Vreau să ştiu totul. Apoi vreau să veniţi amândoi aici.

Asta însemna să zboare înapoi la Washington, ceea ce nu le facea nici o plăcere. Dar Marshall ştia că aveau nevoie doar de câteva zile ca să dea un raport complet, să explice cum de ajunsese la acele concluzii şi să relateze ce

observase cât timp o supraveghease pe Ariana. Ariana, la rândul ei, trebuia să le dea orice informaţie din trecutul ei, relevantă pentru acel caz. Era mai bine ca astfel de discuţii să fie purtate faţă în faţă.

Când Ariana se trezi, serviră cafeaua împreună. Marshall o puse la curent cu noile veşti şi îi spuse că era posibil să fie nevoiţi să se întoarcă la Washington. Ariana nu primi vestea cu bucurie. Marshall o asigură însă că era doar o procedură de rutină. Deşi nu spuse asta cu voce tare, amândoi ştiau că Ariana trebuia să-şi găsească un loc sigur în care să locuiască şi să-şi angajeze bodyguarzi care să o însoţească pretutindeni de-acum înainte - asta dacă Muñoz era pe urmele ei. Deocamdată îl avea pe Marshall ca s-o protejeze. Marshall avea dreptul legal de a purta o armă, fiindcă era fost agent al DEA. îi ceruse lui Mac să-i facă rost de un pistol cu o noapte în urmă, iar Mac se ţinuse de cuvânt, aşa că Marshall era acum înarmat.

Marshall şi Ariana ieşiră să-şi plimbe câini în acea după-amiază şi vorbiră despre tot ce se întâmplase. Apoi lăsară câinii acasă la Mac, luară un taxi până la Harrods, şi Ariana îşi cumpără câteva haine. Nu avea decât pantalonii scurţi şi tricoul cu care venise din Paris, iar în picioare, o pereche de sandale. Cumpărăturile le luară două ore, dar se întoarseră cu mai multe haine, iar Marshall îşi cumpără o geacă şi o pereche de pantaloni. Dacă trebuia să se întoarcă la Washington, voia să fie îmbrăcat adecvat.

Pe drumul de întoarcere de la Harrods, Ariana îi mulţumi lui Marshall pentru tot ce făcuse.

- Mi-am făcut griji pentru tine săptămâni întregi, recunoscu Marshall.
- De unde ştiai cine sunt?
- După ce l-am văzut pe primul tip că te urmărea, l-am sunat pe Bill, care l-a sunat pe Sam şi l-a întrebat dacă povestea i se părea cunoscută, iar Sam i-a trimis lui Bill o

fotografie, pe care mi-a înaintat-o împreună cu un rezumat al cazului tău. Totul era acolo.

Chiar şi copilul pe care îl pierduse Ariana, despre care Marshall nu aduse vorba.

- Atunci am înţeles că într-adevăr erai urmărită. Apoi am văzut fotografia din *Herald Tribune* şi te-am recunoscut în parc.

Dar, în timp ce Marshall vorbea, Ariana îşi dădu seama că din explicaţia lui lipseau anumite detalii. Marshall o privi stânjenit. Ştia că trebuia să mărturisească, fiindcă Ariana ar fi aflat oricum.

- Am citit jurnalele, spuse el încet.

Ariana îl privi şocată. Nu exista nici o copie.

- Cum ai făcut asta?

- Te-am văzut îngropând cutia, în ziua în care am ajuns în Paris. Stanley a dezgropat-o. E totuşi un câine de vânătoare... iar eu sunt un fost agent sub acoperire. Voiam să văd ce conţinea. Am luat cutia acasă şi am citit jurnalele. Povestea mi se părea cunoscută, aşa că l-am sunat pe Bill, care s-a interesat mai departe. îmi pare rău, Ariana. N-ar fi trebuit să fac asta.

Marshall părea groaznic de stânjenit. O privi cu ochi trişti.

- Slavă Domnului că ai făcut-o! spuse încet Ariana.

Nu avea de ce să-l ierte. Curiozitatea şi instinctele lui excelente o salvaseră.

Când Mac se întoarse, în acea seară, cu o cină indiană delicioasă, Marshall îl întrebă dacă avea vreun agent începător dispus să călătorească până la Paris. Cei de la Washington îi ceruseră cutia cu jurnale, iar Marshall avea nevoie de mai multe haine, dacă tot trimiteau pe cineva până la apartamentul lui.

- Nici o problemă, băiete. O să trimit pe cineva mâine. Dă-mi cheile.

Marshall îi dădu cheile şi codul de la interfon, apoi îi spuse unde se afla cutia. în noaptea următoare, unul dintre agenţii lui Mac intră aducând cutia de metal. Ariana oftă când o văzu.

- Nu credeam s-o mai văd vreodată, spuse ea, mâhnită.

Nici acum nu voia să mai vadă cutia. îi ceru lui Marshall s-o ascundă. Terminase cu ea pentru totdeauna. Chiar dacă Marshall o dezgropase, nu mai facea parte din viaţa Arianei. Rana se vindecase. Nu voia să retrăiască acea suferinţă, chiar dacă risca să fie răpită din nou. Fantoma lui Jorge nu mai facea parte din viaţa ei.

Mai discutară puţin cu Mac în acea seară, iar în următoarea săptămână rămaseră la Londra, aşteptând veşti, în timp ce Marshall ţinea constant legătura cu Bill şi Sam de pe iPadul pe care Ariana îl avusese în geantă când plecaseră din Paris. Agentul lui Mac adusese de la Paris şi laptopul lui Marshall. în sfârşit, Sam îi S\ină vineri seara.

- Am veşti bune şi veşti proaste, îi spuse lui Marshall.

Vestea bună era că Luis Muñoz fusese demascat ca agent dublu şi revoluţionar şi fusese înlăturat din funcţia pe care o deţinea în guvern. Vestea proastă era că dispăruse şi nimeni nu ştia unde. Nici chiar cei mai buni informatori de la DEA nu reuşiseră să-i dea de urmă.

- Poate fi oriunde, spuse descurajat Sam, în America de Sud, în Africa de Nord, chiar şi în Europa. E alunecos ca un peşte, dar unul deştept. Pur şi simplu a dispărut. Marshall se temea să-i dea vestea Arianei. însemna că nu mai avea unde să fie în siguranţă, niciodată. Apoi, Sam adăugă: în cât timp puteţi ajunge aici?

- Oricând. N-am stat aici decât ca să aşteptăm veşti de la voi. Sunt sigur că şi Mac s-a săturat de noi.

- Ce zici de luni? sugeră Sam. Ne-ar face plăcere să veniţi aici. Aduceţi şi jurnalele.

- în regulă, confirmă Marshall.

în ziua următoare, îi spuse Arianei ce aflase. Expresia de pe chipul ei când află că fratele lui Jorge evadase îi frânse inima lui Marshall. Ariana ştia exact ce însemna asta. Erau veşti extrem de proaste pentru ea.

- Acum ce se întâmplă? îl întrebă tristă pe Marshall.

Nu ştiu, răspunse sincer Marshall. Presupun că o să aflăm luni. Era sigur însă că viețile lor erau pe cale să se schimbe.Capitolul 14

Marshall şi Ariana petrecură o sâmbătă liniştită alături de Mac, în casa acestuia. Nici unul dintre ei nu ieşi, iar Ariana părea neobişnuit de tăcută. Nu le spuse nimic, dar circumstanţele o faceau să se simtă din nou ca atunci când fusese răpită. De data asta nu era în ghearele unor rebeli care o închideau într-o cutie, dar tot era prinsă în capcană, iar pericolul îi pândea de pretutindeni. Era în pericol de fiecare dată când cineva o recunoştea - probabil, pentru tot restul vieţii. Iar faptul că locuia cu doi bărbaţi de atâta vreme îi amintea de Jorge şi de oamenii lui, chiar dacă de data aceasta situaţia era diferită. Mac şi Marshall erau foarte drăguţi cu ea, dar şi Jorge fusese la fel. Ariana nu voia să ajungă să sufere din nou de sindromul Stockholm.

Având senzaţii de anxietate şi claustrofobie, îl sună pe Yael în acea seară şi îi spuse că fratele lui Jorge îşi trimisese oamenii pe urmele ei, poate după ce văzuse în ziare fotografia de la petrecerea Dior din Paris. Fotografia fusese preluată de toate sursele online, împreună cu povestea ei. Ariana se întreba dacă nu cumva Luis aşteptase să iasă la lumină ca să pună mâna pe ea. Din cauza ei, îşi pierduse funcţia din guvern, iar acum dispăruse, ceea ce făcea situaţia şi mai periculoasă pentru ea. îi spuse lui Yael că se simţea prinsă în capcană şi înfricoşată. Yael ascultă în linişte cât timp Ariana îi explică situaţia. Şi lui i se părea că situaţia era gravă, mai ales pentru Ariana, după ce trecuse prin atâtea şi depusese mari eforturi ca să lase trecutul în urmă. Tocmai se eliberase, dar acum îşi pierduse din nou libertatea, poate

pentru totdeauna. Noua situaţie în care se afla părea că o striveşte. Yael simţea asta până şi în vocea ei.

- Te simţi vinovată? întrebă Yael după ce o ascultă. Pentru fratele lui Jorge, sau pentru orice altceva? Nu e vina ta. N-a fost niciodată vina ta.

Yael voia să se asigure că Ariana înţelegea asta. Auzind vocea lui calmă, Ariana îşi recăpătă calmul.

- Nu, spuse ea încet, gândindu-se la vorbele terapeutului şi la sinceritatea cu care fuseseră rostite. Cred că sunt doar speriată şi tristă că nu voi mai putea avea niciodată o viaţă normală. Tocmai începeam să mă bucur din nou de viaţă. Mă simţeam atât de liberă. Voiam să-mi găsesc un serviciu şi să încep să lucrez. Iar acum totul s-a dus de râpă din nou, la fel ca atunci când am fost răpită. Mac şi Marshall sunt atât de drăguţi cu mine, dar nu mai pot face nimic. Cred că mă voi întoarce la mănăstirea din America. Poate o să mă călugăresc, spuse ea deznădăjduită.

Cel puţin Muñoz şi oamenii lui nu s-ar fi gândit să o caute acolo, aşa că şi-ar fi găsit liniştea. Avea douăzeci şi cinci de ani şi simţea că viaţa ei se terminase. Din multe puncte de vedere, chiar aşa era. Viaţa pe care o cunoscuse înainte se sfârşise în ziua în care plecaseră în Argentina. Fusese cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată, pe lângă moartea mamei. Tatăl ei murise tot în Argentina, iar viaţa Arianei se terminase.

- Probabil că lucrurile se vor linişti în cele din urmă. N-are cum să te caute pentru totdeauna, îi spuse Yael. N-are nici oameni, nici bani pentru asta.

Dar amândoi ştiau că, dacă Muñoz se alia cu traficanţii de droguri, sau dacă lucra deja cu ei, avea suficiente resurse ca să încerce să o găsească - pentru răzbunare, dacă nu din alt motiv.

- Are alte probleme pe cap, n-are de ce să ţină morţiş să-şi răzbune fratele, încercă el să o asigure. Iar dacă îşi făcea griji că va fi demascat, asta s-a întâmplat

deja. Acum se va ascunde, pe undeva. Bolivia, Chile, Ecuador, Columbia, cine ştie unde. Mai devreme sau mai târziu, va renunţa să te mai caute. Dar trebuie să ai grijă o vreme, fără îndoială. Poate chiar multă vreme.

Lucru deloc uşor pentru Ariana.

în ceea ce-l priveşte pe Marshall, lucrurile stăteau cu totul altfel dacă devenise o ţintă, dacă îl asociaseră cu Ariana sau îl recunos- cuseră. Dacă unul dintre ei îl fotografiase, chiar şi cu telefonul, puteau să-l identifice ca fost agent al DEA din sursele lor. Dar Marshall se oferise să-şi rişte viaţa de multe ori şi renunţase de bunăvoie la identitatea lui. Ariana nu fusese de acord cu nimic din toate astea. Marshall era dornic de acţiune, chiar dacă ieşise la pensie. Ariana fusese târâtă în acea situaţie fără voia sa, de fiecare dată.

- Mâine-noapte ne întoarcem în Statele Unite. Ne vom întâlni cu câţiva agenţi de la CIA în Washington, luni.

Şi asta îi retrezi amintiri dureroase Arianei. Când CIA făcuse parte din viaţa ei de zi cu zi, suferise îngrozitor. Acum, agenţia revenea în viaţa ei pentru a o salva încă o dată.

- Sper că mă vor lăsa să mă întorc la Paris în curând, spuse ea tristă, dar nu părea prea optimistă.
- Va trebui să schimbi câteva lucruri dacă vrei să te întorci, spuse candid Yael. N-ai nici un fel de protecţie aici. Eventual îl poţi angaja pe agentul DEA despre care vorbeai ca bodyguard, spuse el pe un ton serios.

Ariana avea de fapt nevoie de mai mulţi bodyguarzi, nu doar de unul singur. Din fericire, îşi putea permite asta.

- Are un braţ paralizat, spuse ea ferm, iar Yael râse.
- Crede-mă, tipii ăştia ştiu să ucidă chiar şi fără braţe. Sunt antrenaţi să supravieţuiască. Sunt sigur că te poate ajuta. Serios. Ai nevoie de un sistem solid de protecţie şi trebuie să te ascunzi o vreme, până când Muñoz scoate capul din nou, dispare pentru totdeauna sau

dă colţul. Toate trei alternativele sunt posibile. între timp, trebuie să fii deşteaptă şi să nu-ţi pierzi speranţa. Ştii că poţi trece cu bine peste asta. Vei fi bine. De data asta, situaţia e complet diferită. Ai în jurul tău oameni care te protejează, nu eşti prizonieră şi nu eşti la cheremul bărbaţilor în preajma cărora stai, îi reaminti Yael.

- îmi dau de mâncare şi mă apără de tipii răi, spuse Ariana. Exact ca Jorge.

- Nu, insistă Yael, încercând să o determine să vadă lucrurile din perspectiva lui. Situaţia e foarte diferită. Liniile sunt clar definite, la fel şi jucătorii. Tipii buni lucrează pentru agenţiile americane şi pentru Scotland Yard. Tipii răi sunt toţi ceilalţi. Data trecută, tipii răi se prefăceau că sunt tipii buni. De-asta eşti confuză acum. De data asta, e clar cine de partea cui e şi toată lumea face ce trebuie să facă. Tipii răi vor să te prindă şi să-ţi facă rău, iar tipii buni vor să te protejeze. Iar tu nu depinzi de nimeni pentru a te hrăni. Yael menţionă şi acest aspect, fiindcă toate detaliile, chiar şi cele mai simple, contau mult. în Argentina, Ariana ar fi murit de foame şi de sete fără Jorge. Poţi să-ţi comanzi şi singură o pizza. Şi şampanie, dacă vrei. Situaţia e cu totul altfel, Ariana. Ştiu că e groaznic şi nedrept, şi foarte stresant, dar deţii parţial controlul. Poţi lua decizii, chiar dacă nu pe cele mai bune sau neplăcute; decizia îţi aparţine totuşi în privinţa modului în care vrei să fii protejată. Jorge te controla din toate punctele de vedere.

Ariana oftă, reflectând la ceea ce tocmai auzise. Yael avea dreptate, dar situaţia nu-i plăcea oricum. El îi repetă faptul că nimeni nu îi mai controla viaţa, în afară de ea.

în timp ce Ariana vorbea cu Yael, Marshall şi Mac îşi beau cafeaua în bucătărie. Se simţeau ca pe vremuri, când lucraseră împreună la un caz.

- Cum crezi că se simte? îl întrebă Mac.

Marshall nu era sigur. înţelegea că Ariana era stresată, dar deocamdată nu îşi exterioriza sentimentele. Lui nu-i mărturisise nimic.

- Sunt sigur că e greu pentru ea şi că îi revin în minte secvenţe de când a fost răpită, răspunse Marshall.

Văzuse asta în ochii ei din clipa în care se apropiase de ea la Paris. Era recunoscător că Ariana venise cu el de bunăvoie. Din cine ştie ce motiv - deşi nici el, nici Ariana nu înţelegeau prea bine de ce -, Ariana avusese încredere în el suficient de mult timp încât să poată depăşi un pericol iminent. Probabil că ar fi fost moartă acum dacă nu l-ar fi ascultat.

- Tocmai a reuşit să treacă peste ce s-a întâmplat cu ajutorul unui specialist în deprogramare. Acum a luat-o de la capăt, spuse Marshall.

Ariana părea deprimată din cauza asta, dar era de aşteptat. Marshall observase că mânca foarte puţin. Nu părea o gurmandă, oricum, şi era foarte slabă.

- Ce crezi că or să-ţi spună băieţii din Washington?

- Să ne ascundem undeva, cel puţin o vreme. E posibil să vrea s-o ascundă doar pe ea cine ştie pe unde. Nu cred că or să-i dea voie să se întoarcă în Paris şi să stea singură acolo. Ar fi o nebunie.

Mac era de acord cu părerea lui Marshall. Ariana nu putea rămâne nici acolo pentru totdeauna, deşi i-ar fi făcut plăcere, fiindcă nu mai avusese o femeie în viaţa lui de ani de zile. Se cuplase cu o agentă dintr-o altă secţie câţiva ani, dar, în cele din urmă, nici chiar ea nu mai fusese în stare să-l suporte şi îi dăduse papucii. Mac era un burlac convins şi glumea mereu despre asta. Serviciul nu-i lăsa prea mult timp să se distreze sau să iasă cu femei, dar asta nu-l deranja câtuşi de puţin. Munca lui fusese întotdeauna mai importantă decât orice altceva.

Nici în cazul lui Marshall lucrurile nu stătuseră altfel, până când o întâlnise pe Paloma. Până atunci, prioritatea lui fusese să se lupte cu forţele răului. Doar asta contase pentru el şi pentru Mac, ani la rând.

- Dar tu? Şi tu va trebui să ai grijă o vreme, spuse Mac cu o privire părintească.

Dintotdeauna ţinuse la Marshall. Era un agent grozav şi avea o inimă de aur. Lucraseră bine împreună şi se simţiseră la fel de bine.

- Eu pot să am grijă de mine, spuse Marshall, privindu-şi braţul paralizat, chiar şi cu ăsta.

Amândoi ştiau că Marshall avea un pistol în buzunar şi nu ar fi pregetat să-l folosească, dacă era nevoit să o facă.

- Nasol de tine că ai păţit-o, spuse Mac despre braţul lui.

- Poate că nu. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă Amelia Armstrong ar fi fost ucisă pentru că m-am mişcat prea încet. Şi nici mama ei. Era însărcinată în opt luni.

- Deci, eşti un erou, spuse cinic Mac. Iar tipii răi nu au decât de câştigat acum, că nu te mai lupţi cu ei.

- Nu, amândoi suntem uşor de înlocuit, Mac. Ne pricepem la ceea ce facem, dar nu suntem singurii. Până la urmă, vom fi mai mulţi ca ei. Trebuie să mergem înainte.

- Şi ei merg înainte. Mulţi oameni buni au murit de mâna lor, şi asta doar de când lucrez în branşă, spuse Mac cu o privire sumbră.

- E oarecum o ironie că cel care mi-a venit de hac până la urmă a fost doar un nebun cu o puşcă. Era proaspăt ieşit dintr-un ospiciu, nu trecuseră nici şase luni. Măcar de-ar fi fost cineva mai inteligent, care să aibă motive să mă împuşte. Mi se pare la fel de stupid ca moartea oamenilor care cad în baie.

- Nu neapărat, îi zâmbi Mac. Ai fost rănit apărându-l pe preşedintele Statelor Unite. Asta e cu totul altceva.

Marshall zâmbi. Ariana intră în bucătărie - tocmai terminase de vorbit cu Yael - şi îşi pregăti o ceaşcă de ceai. Părea mai calmă decât înainte.

- Pot să ajut cu ceva? se oferi ea, aşezându-se la masa din bucătărie.

începea să se simtă în siguranţă în preajma lor, deşi era obligată să îndure izolarea alături de Marshall, şi se simţea mai bine după ce vorbise cu Yael. El ştia întotdeauna cum să o readucă la realitate. în timpul şedinţelor de terapie, numise asta „reactualizare", şi chiar o ajutase. întotdeauna o ajuta.

- Da, îi răspunse afectat Mac. Fă curat în casă, femeie, şi nu uita să lustruieşti geamurile şi podelele. Doar nu te aştepţi să trăiesc în cocina asta pentru totdeauna, nu?

Ariana izbucni în râs, auzindu-l. La apartamentul ei din Paris avea şi o menajeră, care venea de două ori pe săptămână. Ariana detesta să deretice şi nu făcuse niciodată aşa ceva. întotdeauna avusese angajaţi pentru aceste munci.

- Adevărul e că nu mă pricep prea bine la asta, recunoscu ea, iar Mac făcu o grimasă.

- Nici una nu vă pricepeţi. Ce să-ţi spun, femei moderne! Nu-ţi sunt de nici un folos. Nu ştiu decât să cheltuie bani şi să-şi facă unghiile. Şi noi ce să ne facem? Avem nevoie de cineva care să gătească, să facă curat, să spele rufe, să frece podelele - asta da femeie adevărată!

Ariana chicoti. îl adora. Era greu să nu-l placă. Era trist că Mac trăia singur, se gândea ea. Nu avea nici soţie, nici copii, dar Marshall îi spusese că mulţi dintre agenţii mai în vârstă aveau un astfel de stil de viaţă. Şi cei tineri. Nu prea aveau loc în viaţă de o căsnicie, de o relaţie sau de o iubită. Femeile din viaţa lor aveau întotdeauna de suferit. Discuţia îl făcu pe Marshall să se gândească la Paloma, care murise din cauza lui.

Discutară o vreme, apoi Ariana merse sus să-şi facă bagajele, deşi nu avea prea multe lucruri. Mac le pregăti din nou o tocăniţă şi aruncă în cratiţă tot ce avea prin frigider, în afară de două lămâi şi de nişte budincă instant de ciocolată. Avea în frigider lucrurile obişnuite pentru un

burlac, pe lângă rămăşiţele unei porţii de peşte cu cartofi prăjiţi pe care o cumpărase din oraş şi nu mai apucase să o termine.

Scoase şi o sticlă de vin bunicel pentru toţi trei. Ariana luă doar o înghiţitură. Era neliniştită în privinţa călătoriei lor până la Washington de a doua zi şi a ceea ce urma să mai afle de la CIA lunea următoare.

- O să fie bine, o linişti Mac.

Ariana nu era convinsă însă. Când Mac îşi luă rămas bun de la ei, la aeroport, simţi un nod în gât când îl îmbrăţişă pe Marshall. Avea un presentiment groaznic că nu avea să-l mai revadă vreodată. Nu mai avusese niciodată un asemenea sentiment legat de el.

- Ai grijă de tine, băiete, spuse, cu vocea înecată de emoţie.

Marshall şi Ariana îşi înregistraseră deja bagajele, la fel şi cuşca
lui Stanley. Lili călătorea împreună cu ei, într-o geantă pe care le-o cumpărase Mac. Ariana vorbea cu femeia de la ghişeu ca să-şi ia biletul de îmbarcare, iar Mac şi Marshall rămaseră de vorbă.

- Formaţi un cuplu drăguţ, îi şopti Mac lui Marshall. Deşi nu prea e de nasul tău.

în spatele acestui spirit de glumă se ascundea însă sinceritatea, în ultima săptămână, ajunsese să o admire foarte mult pe Ariana, după ce trăise alături de ea. Pe Marshall îl admirase şi îl îndrăgise dintotdeauna. Credea că Ariana e o femeie foarte inteligentă şi discretă, fără fasoanele pe care le-ar fi putut manifesta cineva care crescuse în bunăstare. Mac ajunsese să o îndrăgească foarte mult.

- Foarte amuzant, făcu Marshall o grimasă la gluma lui Mac.

Se purta ca un agent la datorie, deşi nu mai era activ. Misiunea lui era să o ducă pe Ariana la Washington fără nici un incident şi să o lase în grija CIA-ului. Nu-l interesa

ca femeie. Era o posibilă victimă care avea nevoie de protecţie, iar asta era treaba lui Marshall, indiferent dacă era plătit sau nu să o facă.

- Trebuie să o înveţi să gătească, totuşi. Altfel, o să fie inutilă.

Amândoi râdeau când Ariana li se alătură cu biletul ei de
îmbarcare şi cu tichetul de la bagaje, ducând-o pe Lili în geantă. Nu avea decât o valiză micuţă, cu hainele pe care le cumpărase de la Harrods. Toate celelalte lucruri erau la Paris, deşi nici acolo nu avea prea multe. Viaţa ei din Paris fusese simplă până nu de mult. Nu făcuse decât să meargă la terapie cu Yael.

Ariana îl îmbrăţişă pe Mac înainte să plece şi îi mulţumi pentru ospitalitate. Şi ea era tristă pentru că pleca.

- Data viitoare te las să dormi la mine în cameră, îi spuse Mac, facându-i cu ochiul.

Ariana râse. Ştia că era inofensiv şi că doar se prefăcea că flirtează cu ea. Amândoi bărbaţii fuseseră foarte circumspecţi cu ea şi îi arătaseră foarte mult respect. Yael avea dreptate. Nu era deloc ca atunci când fusese răpită. Iar Ariana le era recunoscătoare amândurora.

- Aveţi grijă de voi şi să fiţi cuminţi, fură ultimele cuvinte ale lui Mac, care îi privi îndelung până când trecură de controlul de securitate.

Era un obicei vechi de-al lui. S-ar fi putut folosi de insigna lui de la Scotland Yard ca să-i ajute să treacă mai repede, dar nu o făcu. Ştia că Marshall se putea descurca şi fără ajutorul lui. Îl întrista plecarea lor, îndeosebi a lui Marshall. Avea din nou acelaşi sentiment îngrozitor că era ultima oară când se întâlneau, deşi nu ştia de ce. Marshall îi înapoiase arma chiar înainte de a pleca.

Mac conduse până acasă cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi simţi un junghi în inimă când intră în casa pustie şi văzu în chiuvetă farfuriile în care mâncaseră la micul dejun. îşi turnă un pahar de tărie, gândindu-se la vechiul lui prieten. Spera că totul avea să fie bine şi că nici unul din ei nu avea să păţească nimic.

Ariana se opri să cumpere nişte reviste pe drum spre avion. Cumpără ediţiile în spaniolă, franceză şi engleză ale publicaţiilor *Vogue, Time* şi *International Herald Tribune* şi îşi ocupară locurile de la clasa întâi dintr-o aeronavă a companiei British Air. în mod normal, Marshall călătorea cu biletele cele mai ieftine, dar CIA-ul le cumpărase bilete la clasa întâi din raţiuni de securitate. Voiau ca Marshall să stea cât mai aproape de Ariana şi să nu o scape din ochi.

- Ai noroc că nu ne-au trimis la bagaje, glumi Marshall.

Ariana îşi ridică privirea din reviste şi zâmbi. Totul decursese
foarte bine până atunci. Marshall se gândea la Mac când decolară. îi făcuse plăcere să-l revadă. îi era dor de perioada în care lucraseră ocazional împreună. Fusese un partener fantastic şi unul dintre cei mai inteligenţi şi mai curajoşi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată. Nu merita judecat după aspectul neîngrijit şi hainele simple. Arăta ca un profesor sastisit, dar Marshall nu mai văzuse niciodată la cineva mânuirea atât de rapidă a unei arme. Mac ucisese trei bărbaţi odată într-o clipită, iar pe al patrulea îl omorâse cu un cuţit dintr-o singură mişcare. Marshall rămăsese impresionat după ce-l văzuse în acţiune şi se împrieteniseră imediat. îi promise să-şi facă timp să-l revadă când se întorcea la Paris ca să călătorească prin Europa în următoarele luni.

Ariana nu vorbi mult şi serviră o masă frugală. începu să-şi citească revistele, apoi adormi în câteva minute. Marshall o înveli încet cu o pătură. Stewardesa zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva erau un cuplu proaspăt întors

din luna de miere. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că erau un fost agent de la DEA şi o femeie urmărită de indivizi foarte periculoşi, care mergeau să se întâlnească cu agenţii CIA.

Ariana se trezi după două ore, observă pătura şi îi mulţumi cu un zâmbet somnoros. Marshall urmărea un film, dar îl opri şi îşi scoase căştile când o văzu trezindu-se.

- Eşti bine?

Marshall arăta îngrijorat. Nu ştia ce se întâmplă în mintea ei şi nici cât de stresată era de fapt. Ariana se lăsă pe spate în scaun şi oftă privindu-l.

- Sunt neliniştită când mă gândesc la ziua de mâine, spuse ea încet. Ce au de gând să facă în privinţa mea? Nu vreau să mă ţină închisă cine ştie pe unde, doar ca să fiu în siguranţă.

Nici Marshall nu voia asta. Nu era drept, iar Ariana era încă tânără. Trebuia să-şi trăiască viaţa. Nu-i trecu prin gând nici o clipă că şi el merita asta, fiindcă nu-şi trăise propria lui viaţă de foarte multă vreme. Nu mai iubise nici o femeie în afară de Paloma, în urmă cu trei ani. Uneori i se părea că totul se întâmplase abia cu o zi în urmă. De atunci nu se mai uitase la nici o femeie şi ştia că nu avea să o mai facă vreodată. Era prea dureros să pierzi pe cineva drag, şi, în cazul lui, moartea Paloma i se datora lui. Ştia că avea să se simtă vinovat pentru totdeauna şi că mâinile lui erau mânjite de sângele ei şi al copilului.

- Probabil că o să ai nişte bodyguarzi care să te păzească o vreme. Se poate să fie nevoie să-ţi angajezi şi tu câţiva. Te pot ajuta să-i găseşti, dacă vrei. Sunt foarte mulţi bărbaţi care au suferit răni minore lucrând pentru DEA sau CIA şi nu mai pot ieşi pe teren, dar încă sunt în stare să lucreze în sectorul privat. Mulţi fac asta când se retrag.

- Asta faci şi tu? întrebă curioasă Ariana.

Marshall era foarte discret şi nu vorbea niciodată despre rana suferită sau despre viaţa lui personală. Ariana ştia că venise la Paris şi intenţiona să stea câteva luni, dar nu cunoştea motivul. îl auzise spunându-i lui Mac că avea

un braţ paralizat după ce fusese împuşcat în serviciul familiei prezidenţiale, în timp ce lucra pentru Serviciile Secrete, dar Marshall nu-i povestise niciodată ce se întâmplase.

- Nu, eu nu mai lucrez, spuse el simplu. în viaţă se întâmplă de toate, ştii cum e. Nu m-aş simţi bine să ştiu că viaţa cuiva depinde de mine, iar eu nu pot să folosesc decât un braţ. Poate pentru o sumă mai mică.

Nu părea trist, ci vorbea pe un ton firesc, iar la sfârşit zâmbi. Ariana se crispă puţin la gluma amară a lui Marshall. Văzuse că îşi putea folosi destul de bine mâna stângă, dar braţul era paralizat. Cu toate astea, Marshall îi salvase viaţa în Paris.

- Am avut destul noroc în viaţă. Cineva mi-ar fi făcut de petrecanie mai devreme sau mai târziu. Mi-am făcut mulţi duşmani cât timp am lucrat sub acoperire. Nu poţi face asta pentru totdeauna, deşi eu, unul, aş fi încercat. Uneori, intervine mâna destinului.

Era o perspectivă asupra lucrurilor, iar Ariana avu impresia că era împăcat cu ceea ce se întâmplase şi învăţase din experienţă, ceea ce îi fusese greu cu siguranţă, pentru că era atât de tânăr. Spusese că tocmai împlinise treizeci şi unu de ani, aşadar, era cu şase ani mai în vârstă decât ea.

- Ce crezi că vei face de-acum înainte? îl întrebă ea.
- Vreau să călătoresc o vreme. Să fac tot ce n-am avut timp să fac cât am fost la datorie. Nu mi-am mai luat concediu de ani întregi. Cu pensia lui, Marshall îşi putea permite absolut orice. Singurul lucru inaccesibil era să lucreze ca agent. Uneori mă gândesc să mă fac profesor. Ştiu multe despre America de Sud. Aş putea să predau relaţii internaţionale, sau ceva de genul ăsta. O să găsesc eu ceva până la urmă. Dar tu?

Marshall ştia că Ariana nu are nevoie de un job, dar se întreba totuşi ce făcea cu timpul pe care îl avea - sau ce voia să facă după ce se încheia toată povestea.

- Voiam să lucrez în domeniul modei. Eram angajată la o revistă online de modă când am plecat în Argentina. Era doar o poziţie de începător, dar îmi plăcea enorm ceea ce făceam. Mi-ar surâde ideea de a lucra iar în domeniu, dar până acum nu eram pregătită. Aveam de gând să-mi caut serios de lucru în Paris, la una dintre reviste. Acum nu mai ştiu ce o să mai am voie să fac.

Apoi, Ariana îi povesti că trăise la mănăstirea Sfânta Gertrude aproape un an, alături de călugăriţe.

- Asta mi se pare o viaţă foarte tristă. Ce pierdere de vreme! spuse precaut Marshall, care nu voia să o ofenseze.

Ariana clătină imediat din cap.

- Chiar nu e pierdere de vreme. Se distrează foarte mult, sunt nişte femei minunate şi au o viaţă foarte bună. Mi-a plăcut foarte mult să locuiesc acolo. M-au învăţat cum să cultiv legume.

Ariana zâmbea rostind acestea. îşi aminti de maica Elizabeth, de sora Paul, de sora Marianne şi de celelalte.

- Atunci poţi să te faci grădinar, glumi Marshall.

- Nu mă pricepeam deloc să curăţ cartofi, mărturisi Ariana. O vreme, am crezut că ceva m-a călăuzit într-acolo cu un scop anume, dar maica stareţă m-a convins să nu rămân la mănăstire. Mi-era foarte frică să mă întorc în lume, iar ea a înţeles asta. M-am mutat în Paris să fac terapie cu Yael Le Floch. Mă bucur că am făcut-o, iar acum mă întorc din nou în America. Şi din nou fug de răpitori şi rebeli. Ăsta pare să fie destinul meu, cel puţin deocamdată.

Amândoi se uitară la filme în continuare, iar avionul ateriză pe aeroportul din Washington la timp. Trecură de vamă şi de biroul de imigrări imediat, întâlniră doi agenţi CIA, recuperară câinele lui Marshall de la bagaje şi o

maşină îi transportă până la hotelul Four Seasons din Georgetown, unde li se închiriase un apartament cu două dormitoare şi o cameră de zi comună. Un agent se postă în faţa uşii lor.

- E foarte interesant să călătoresc cu tine, glumi din nou Marshall. Ultima oară când m-au adus de undeva, mi-au rezervat o cameră la un hotel lângă aeroport.

Primiseră apartamentul dublu pentru ca Marshall să o poată supraveghea pe Ariana în continuare, iar agentul de afară era doar o măsură de securitate în plus. Nimeni nu avea de unde să ştie că Ariana se afla acolo, dar nu avea rost să-şi asume riscuri inutile. Dacă tânăra era răpită sau ucisă chiar sub nasul CIA-ului, în Statele Unite, n-ar fi avut nici o scuză. Ultima oară când fusese răpită nu fusese vina lor, din moment ce nu era în grija lor. De data asta însă era.

Li se spusese să ia cina în cameră în acea seară. Marshall comandă un cheeseburger, iar Ariana o salată. Cei de la hotel le permiseseră să ţină ambii câini în cameră. Ariana comandă nişte carne de hamburger pentru Stanley, după ce vorbi cu Marshall, şi pui feliat pentru Lili. Stanley încă mai părea ofensat de condiţiile de călătorie. Nu-i plăcuse să fie cărat la bagaje. Iar Lili dormise în geantă tot drumul. Agentul din faţa camerei lor îl găsea pe Stanley grozav şi se juca cu el ori de câte ori Marshall îl scotea la plimbare. Se oferise să o plimbe şi pe Lili în locul Arianei, aşa că luă amândoi câinii. CIA-ul voia ca Ariana să rămână în cameră şi să nu fie văzută.

Marshall luase jurnalele şi scrisorile lui Jorge cu el într-o valiză, dar lăsase cutia de metal la Mac. Nu aveau nevoie de ea şi ştia că prezenţa ei ar fi traumatizat-o pe Ariana. Se oferise să copieze scrisorile pentru Ariana, dacă le voia, înainte să le predea CIA-ului la întâlnire. Ariana clătinase din cap. Totul se sfârşise pentru ea. Nu mai voia să le vadă vreodată şi să revină la programul de terapie cu Yael.

Urmăriră un film împreună în camera de zi a apartamentului şi merseră devreme la culcare. Lili dormi în pat cu Ariana, iar Stanley se întinse pe canapeaua din camera de zi. Era aproape la fel de mare ca un om adult. Marshall râse când îl lăsă acolo, sforăind.

- Şi lui îi place să călătorească cu tine, spuse el.

Ariana rămase întinsă în pat multă vreme, frământându-se în legătură cu ce avea să se întâmple a doua zi şi întrebându-se dacă cei de la CIA primiseră vreo veste. Poate se întâmplase un miracol, şi fratele lui Jorge fusese găsit. Atunci ar fi fost liberă. Era hazardat să spere totuşi la asta. Sam Adams îi sunase când ajunseseră la hotel şi spusese că urma să se întâlnească a doua zi, conform programării făcute, la ora nouă şi jumătate dimineaţa, la biroul CIA din McLean, Virginia, la câţiva kilometri de Washington. Ariana se trezi la şase.

Comandă cafea şi rămase în camera de zi să citească în liniştе ziarul *Washington Post.* Ambii câini stătură lângă ea până când Marshall ieşi din cameră, îmbrăcat în blugi, gata să-i scoată la plimbare.

Ariana îi mulţumi. Serviră micul dejun când Marshall se întoarse, o oră mai târziu, şi se îmbrăcară amândoi. Lăsară câinii la hotel, cu un semn de „Nu deranjaţi" agăţat de clanţa apartamentului, ca să nu fugă în cazul în care vreo cameristă deschidea întâmplător uşa. La nouă şi un sfert urcară într-o maşină a CIA-ului care îi aştepta în faţa hotelului. Ariana purta o fustă neagră şi un pulover pe care îl cumpărase de la Harrods pentru întâlnire. Marshall purta un costum pe care agentul lui Mac i-l adusese de la Paris. Aveau o înfăţişare decentă şi respectabilă, iar Ariana era neliniştită când intrară în clădire.

Sam Adams le ieşi în întâmpinare şi dădu mâna cu Marshall. O îmbrăţişă pe Ariana ca să o liniştească şi, câteva minute mai târziu, cei şase agenţi care se ocupau de cazul lor intrară în încăpere. Situaţia nu se schimbase. Le explicară că Munoz nu fusese găsit. Era liber pe undeva,

probabil în America de Sud, dar putea fi oriunde. Credeau că nu era exclus ca Muñoz să pună pe seama Arianei şi a informaţiilor pe care credea că femeia le deţine pierderea funcţiei din guvern şi, cu siguranţă, moartea fratelui. Iar acum ştiau că era un om răzbunător, la fel cum fusese şi Jorge. Sam Adams bănuia că Luis era mai deştept decât fratele lui, cu relaţii mult mai bune, care îşi jucase jocul cu succes timp de ani de zile, ceea ce însemna că era mai inteligent.

- Avem motive serioase de îngrijorare, spuse unul dintre agenţii lui Sam, aşezat şi el la masa rotundă.

Mai mulţi agenţi se întâlniseră cu o zi înainte ca să configureze un plan, cu care Sam fusese de acord. Marshall ascultă fară să spună nimic. Avea impresia că ştia deja ce avea să urmeze, dar spera că se înşela.

- Sunteţi în real pericol, domnişoară Gregory. Până se schimbă ceva - adică până îl găsim pe Luis Muñoz ca să îl băgăm în spatele gratiilor sau să-l asasinăm -, nu vă putem oferi protecţia de care aveţi nevoie. Aţi văzut ce era să se întâmple la Paris. Se va întâmpla din nou. în clipa în care vă găsesc din nou, vor încerca încă o dată, iar de data asta nu vă vor mai răpi pentru răscumpărare, ci ca să se răzbune. Sau vă vor ţine în viaţă suficient cât să le transferaţi toată averea dumneavoastră pentru a le finanţa cauza, iar apoi vă vor ucide. Riscaţi mult mai mult decât înainte. O răpire obişnuită nici nu se compară cu situaţia asta. Şi încă nu ştim cu cine s-a aliat Muñoz, care oficiali din guvern sunt de partea lui şi cine îi îndeplineşte ordinele. Cei patru din Paris fuseseră doar nişte delincvenţi de rând, recrutaţi din mai multe ţări sud-americane, dintre mercenari, rebeli şi asasini plătiţi. Aveţi de-a face cu nişte indivizi diabolici, spuse agentul, iar Ariana păli.

- Bun, şi ce-ar trebui să fac? Să mă ascund pentru tot restul vieţii? Cum aş putea să fac asta?

Nu voia să se ascundă; ar fi preferat să moară, se gândi ea, ascultându-i. Iar pe Marshall îl îngrijora expresia

disperată de pe chipul ei, dar îi înţelegea sentimentele, mai ales că era atât de tânără. Viaţa ei tocmai reîncepuse, dar CIA-ul voia să o transforme într-o închisoare.

- Nu e nevoie să te ascunzi pentru tot restul vieţii, îi explică blând Sam, dar poate pentru o vreme. Câţiva ani. Vrem să-ţi facem viaţa cât mai comodă, Ariana. Ştiu că e greu. Te-am adus aici ca să-ţi oferim un loc în programul de protecţie a martorilor, la un nivel de elită, cu maximum de securitate, într-un fel în care să-ţi fie şi ţie comod, atât timp cât eşti în siguranţă. Vom lucra împreună ca să facem toate aranjamentele necesare.

- Adică să mă mut în Montana şi să mă prefac că sunt altcineva? spuse îngrozită Ariana.

Bărbaţii de la masă încuviinţară. Ochii Arianei se umplură de lacrimi.

- Şi ce să fac acolo? Aş fi singură.

Părea o soartă mai cruntă decât moartea, nu doar din cauza locului, ci şi din cauza modului de viaţă. Ascunsă, folosind un nume fals, printre străini care nu ştiau nici adevărul, nici cine era ea de fapt. Ar fi trebuit să trăiască o minciună, şi asta pentru cât timp?

- Te putem ajuta să-ţi angajezi nişte bodyguarzi şi putem să trimitem nişte agenţi să te supravegheze până te obişnuieşti, dar sperăm că nu vei avea nevoie de ei acolo. Ne-ar plăcea să te ştim în siguranţă până se schimbă ceva aici sau în Argentina, cu Muñoz. Bineînţeles, vom continua să-l căutăm pe Muñoz. S-ar putea să nu ne ia chiar aşa de mult timp.

Sam încerca să o încurajeze pe Ariana, dar lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Marshall îşi dorea s-o poată alina cumva, dar nu putea spune nimic în timpul întâlnirii şi ştia că ceilalţi agenţi aveau dreptate. Şi el ar fi preferat un asemenea plan pentru ea. Era prea periculos să iasă înapoi în lume deocamdată şi era posibil ca asta să nu se schimbe multă vreme.

- Dacă nu vreau să merg? spuse încăpăţânată Ariana; brusc, arăta şi se purta ca o femeie de vârsta ei.

- Ţi-ai asuma un risc enorm zi de zi. La fel cum s-a întâmplat şi în Paris. Te putem ajuta să alegi un oraş anume - avem o listă de oraşe pe care le preferăm. Sunt comunităţi rurale în state cu un grad scăzut de delincvenţă, unde n-ai atrage prea mult atenţia. Evident, iese din discuţie un oraş ca Washington sau New York.

Ariana nu greşise când pomenise de Montana. Wyoming era unul dintre statele favorite pentru cei care se ocupau de programul de protecţie a martorilor.

- Considerăm sincer că este cea mai înţeleaptă alegere, cel puţin pentru moment. în mod normal, programul de protecţie al martorilor e destinat doar celor care urmează să depună mărturie într-un proces şi au nevoie de protecţie până atunci. Cazul tău este puţin diferit, fiindcă eşti o potenţială victimă a unor persoane care te-au răpit deja o dată, iar noi vrem să te protejăm. E posibil să se ajungă la un moment dat la un proces în care să fie nevoie şi de mărturia ta. Dar deocamdată nu ne interesează decât siguranţa ta.

Apoi, Sam le explică faptul că, înainte să-i facă acea propunere, îndepliniseră deja toate procedurile legale pentru ca Ariana să fie mutată imediat. în timpul şederii ei la Londra, obţinuseră aprobarea Ministerului Justiţiei al Statelor Unite, prin Biroul de Operaţiuni Aplicative, care aprobase admiterea Arianei şi a lui Marshall în program. Biroul Avocatului General al Statelor Unite aprobase de asemenea cele două cereri, conform procedurilor obişnuite. Sam solicitase tuturor agenţiilor implicate grăbirea procesului, pentru ca Marshall şi Ariana să se poată muta rapid. Ariana fusese şocată să audă că cererea ei de înscriere în programul de protecţie a martorilor fusese deja formulată şi aprobată. Asta o facea să se simtă că se afla în faţa faptului împlinit, ceea ce o deranja încă şi mai mult.

Ariana nu avea pe nimeni care să o sfătuiască sau să-i spună ce să facă. Era pe cont propriu: încă un dezavantaj. Era prea tânără să ia o asemenea decizie care avea să-i afecteze tot restul vieţii, sau chiar supravieţuirea.

- Ce-ar fi să te gândeşti la asta o zi sau două? Ştim că e o decizie importantă şi ai multe lucruri la care să te gândeşti. îţi putem da o listă cu oraşe la care ne-am gândit. Vom face tot posibilul să ne asigurăm că te vei simţi bine. Vă putem ajuta pe amândoi să vă găsiţi de lucru, avem case pregătite şi o alocaţie de 60 000 de dolari pe an. Ne ocupăm noi de toate documentele şi putem angaja şi un psiholog, dacă e nevoie.

Ariana simţea că totul se învârte cu ea în timp ce îl asculta. Era într-o situaţie foarte deosebită, fiindcă moştenise foarte mulţi bani de la tatăl ei. îşi putea permite o viaţă foarte comodă oriunde, mai mult decât mulţi alţii. încuviinţă şi, când ieşi din birou, avea o expresie şocată. Se simţea copleşită.

Marshall îi dăduse jurnalele şi scrisorile lui Sam într-un plic de carton înainte să înceapă întâlnirea. Acum, Sam se întoarse spre Marshall, înainte să plece.

- Şi de tine ne pasă la fel de mult, Everett. Eşti o ţintă pentru ei. Dacă cei patru agenţi care te-au văzut în Paris te-au fotografiat, vor încerca să-ţi facă rău şi ţie. Vrem să te înscrii în programul de protecţie a martorilor. împreună cu domnişoara Gregory, după ce îşi alege un oraş, sau de unul singur. Decizia vă aparţine.

Sam le înmână două liste cu oraşele şi statele unde era indicat să se stabilească pentru a fi protejaţi cel mai bine.

- Vrei să mă ascund şi eu? îl întrebă surprins Marshall.

Sam Adams încuviinţă din cap.

- Ai la fel de multe motive să intri în programul de protecţie a martorilor ca şi Ariana. Poate chiar mai multe, având în vedere cu ce te-ai ocupat înainte şi faptul că ai fost văzut alături de ea, spuse serios Sam.

îi conduse pe Marshall şi pe Ariana până la biroul lui, unde mai discutară despre respectiva propunere câteva minute. Ariana făcea sforţări să nu izbucnească în plâns, iar Marshall arăta abătut.

- Mă simt de parcă vreţi să mă trimiteţi la închisoare sau în Siberia, îi spuse Ariana lui Sam după ce ieşiră din birou.

- Vreau să-ţi salvez viaţa, spuse sumbru Sam. Ştii cât de greu ne-a fost să te salvăm din tabăra lui Jorge? Nu vrem să te pierdem acum.

Sam ştia că viaţa Arianei era într-un real pericol. Şi Marshall era de acord.

Coborâră scările. O maşină îi aştepta în faţa clădirii. Pe Ariana o podidiră lacrimile în clipa în care ieşi pe uşă şi nu se opri până nu ajunseră la hotel. Marshall detesta să o vadă atât de deznădăjduită; informaţiile primite o copleşiseră. Când ajunseră înapoi în apartamentul lor, o îmbrăţişă, iar Ariana continuă să plângă la pieptul lui.

- Ştiu că sună îngrozitor. Dar n-o să fie aşa de rău. Şi n-o să fie pentru totdeauna. Cei ca mine sunt întotdeauna mai deştepţi decât indivizi ca Munoz. Trebuie să le dai suficient timp cât să-şi facă treaba. Iar acum şi eu sunt în aceeaşi situaţie ca tine. Vor să mă ascund şi eu. Sau să mă trimită în Siberia, cum spuneai.

Dar Marshall nu arăta la fel de supărat, doar surprins. Era obişnuit să călătorească în ţări periculoase, în condiţii precare, şi să rămână acolo multă vreme.

- îmi pare rău, spuse cu tristeţe în glas Ariana. Marshall îi întinse un şerveţel. Ariana îşi suflă nasul. Totul e din vina mea, se plânse ea.

- Nu-i adevărat. Cu asta m-am ocupat întotdeauna. Ştii de câte ori au încercat să mă omoare indivizi de genul ăsta? Când am plecat din Columbia, cineva le spusese traficanţilor de droguri cine eram de fapt, continuă Marshall; era pentru prima oară când vorbea despre el însuşi. A trebuit să fug rapid. N-am avut la dispoziţie decât

câteva minute ca să iau o decizie. Eram îndrăgostit de o femeie, care era însărcinată cu copilul nostru. Fratele ei era traficantul de droguri în a cărui operaţiune mă infiltrasem cu trei ani înainte. A ucis-o pe ea şi pe copilul nostru în ziua în care am plecat. Indivizii ăştia nu joacă pe mize mici. Sam are dreptate. Munoz te va ucide dacă are ocazia, aşa că ar fi bine să nu-i dăm ocazia. Ai o viaţă lungă înainte, iar asta nu va dura pentru totdeauna.

Marshall încerca să facă situaţia să pară cât mai inofensivă, doar o mică pauză în viaţa ei.

- Dar ar putea fi vorba de ani de zile, spuse Ariana, apoi îşi suflă din nou nasul, fiindcă nu se putea opri din plâns gândindu-se la ce o aştepta. Şi tu vei merge în acelaşi loc? Marshall devenise singurul ei prieten. Gândul de a „dispărea" de una singură o speria. Cel puţin, dacă venea şi Marshall cu ea, ar fi avut pe cineva cunoscut alături şi s-ar fi simţit în siguranţă alături de el. în plus, fusese mişcată de povestea lui Marshall despre soţie şi copil. îmi pare rău că a trebuit să treci prin aşa ceva. De ce sunt oamenii ăştia aşa de răi?

- Pentru că aşa sunt. Nu au valori morale sau conştiinţă. Au idealuri malefice şi nu se gândesc decât la bani, la putere sau la amândouă. Sunt corupţi până-n măduva oaselor. Presupun că unii oameni se nasc aşa, pur şi simplu.

Marshall văzuse multe în timpul anilor petrecuţi la DEA. I se citea asta în ochi.

Marshall îi întinse un pahar cu apă şi se aşezară ca să citească lista cu oraşe împreună. Wyoming era primul stat de pe listă, urmat de Washington, Alaska, Dakota de Nord şi de Sud, Montana, Oklahoma, Arkansas şi New México. Multe dintre ele erau state în regiuni rurale, cu o densitate mică a populaţiei. Ariana nu era interesată de nici unul dintre ele. Izbucni din nou în plâns. Apoi se gândi la Wyoming.

- Când eram mică, voiam să trăiesc la o fermă. Mi-a trecut după zece minute, zâmbi ea printre lacrimi. Călăream mult când eram mică. Am putea cumpăra o fermă de cai.

Nu-şi dorea cu adevărat asta, dar cel puţin era o alternativă care nu suna atât de rău. Cel puţin ar fi avut ceva de făcut, dacă îşi cumpărau cai şi puteau să-i călărească.

- Dacă alegem ceva lângă un centru universitar, pot veni cu tine şi pot preda, dacă am voie, îi sugeră Marshall cu o privire gânditoare. Nu cred că te-aş putea ajuta prea mult la fermă, zâmbi el trist, arătând spre braţul paralizat.

- Am avut un instructor de echitaţie cu un singur braţ odată, îi zâmbi Ariana. A fost cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată, spuse ea, părând sinceră.

- îţi las ţie caii, oricum, spuse din nou Marshall, dar era dispus să plece cu ea.

Asta o linişti întru câtva pe Ariana, dar încă mai avea nevoie de timp ca să ia o hotărâre. Ieşiră să se plimbe în parcul Rock Creek, escortaţi de patru agenţi, şi vorbiră din nou despre planul lor. Wyoming era cu siguranţă statul pe care amândoi îl preferau de departe. Ideea de a cumpăra o fermă de cai începea să i se pară interesantă Arianei, atât timp cât era vorba doar de un an sau doi, sau chiar mai puţin, dacă reuşeau să-l prindă pe Luis. Marshall aproape o convinsese că aşa avea să se întâmple şi spera să nu se înşele. Era de asemenea posibil ca Muñoz să se dea la fund mulţi ani sau pentru totdeauna, iar asta ar fi însemnat că Ariana trebuia să rămână în Wyoming pe termen nelimitat.

- Ce fel de cursuri vrei să predai?

- Relaţii internaţionale. Vreau să mă concentrez pe ţările sud-a- mericane. Aş putea preda spaniolă, dacă n-am nici o altă opţiune. Dar prefer relaţiile internaţionale. Sau amândouă.

Marshall era gata să înceapă din nou să lucreze şi îi plăcea ideea de a trăi într-un loc izolat, alături de Ariana. Nici el nu voia să se înscrie singur în programul de protecţie a martorilor. Era o persoană independentă, solitară, dar tot i se părea o alternativă prea dezolantă să se mute de unul singur undeva, unde nu cunoştea pe nimeni şi având o nouă identitate. Făcuse acelaşi lucru când lucrase sub acoperire, schimbându-şi identităţile una după alta, dar misiunile erau mult mai interesante decât ceea ce se întâmpla acum. Fusese activ, trăind mereu la limită. De data asta avea în faţă o sarcină mult mai plictisitoare, într-un loc mult mai comod decât cele în care era obişnuit să trăiască. Dar era mai puţin probabil să fie la fel de ocupat ca înainte, deşi îi lipsea asta. îi povesti Arianei despre tabăra lui Râul din junglă, iar Ariana îl întrebă de Paloma. Marshall vorbi despre ea câteva minute, apoi schimbă subiectul. Ariana văzu că amintirea Palomei era încă la fel de dureroasă cum era şi cea a lui Jorge pentru ea.

A doua zi dimineaţă, îl sunară pe Sam şi îl chemară la hotel. Marshall vorbi în numele amândurora şi spuse că erau de acord să se înscrie în programul de protecţie a martorilor şi că se gândeau la Wyoming, dar voiau să ştie ce le recomanda CIA-ul. Adăugă faptul că voiau să locuiască în apropierea unui centru universitar, iar Ariana intenţiona să cumpere o fermă de cai din fondurile proprii. Propusese chiar să îi cheme pe copiii sărmani să călărească şi să le dea lecţii, deşi Marshall îi spuse că nu ştia câţi copii săraci erau în Wyoming, departe de centrele urbane. Dar ideea le surâdea oricum. Iar Sam îi luă prin surprindere, spunându-le:

- De fapt, avem o fermă destul de mare în Wyoming, pe care am mai folosit-o şi cu alte ocazii. Momentan, nu locuieşte nimeni acolo. Probabil că are nevoie de câteva lucrări de renovare. Are o casă principală măricică, suficientă pentru o familie. Ultimul nostru martor

care a locuit acolo avea patru copii. Are şi o casă pentru un supraveghetor, şi alte câteva clădiri mai mici pentru muncitori. Cred că e ceva de muncă la început. Plătim noi, bineînţeles. E şi un centru universitar în apropiere. Nu e Harvard, dar e totuşi o şcoală respectabilă. Pare să fie locul potrivit pentru amândoi.

Sam părea extrem de uşurat, dar Ariana era încă precaută.

- Cum voi putea avea acces la banii mei?

Era o problemă pe care majoritatea martorilor din programul de protecţie nu o aveau, dar Ariana avea o întreagă avere. Din fericire, CIA-ul se gândise şi la asta.

- Poţi primi bani într-unui din conturile noastre. Ne ocupăm noi de tot, aşa că nu-ţi poate lua nimeni urma. O să folosim numele fals pe care ţi-l alegi în cadrul programului, bineînţeles. Aşa că nu e cazul să-ţi faci probleme legate de bani. Apropo, amândoi trebuie să vă alegeţi nume false, le reaminti el.

- Pot să fac orice doresc în casă? întrebă Ariana.

- Da, în limite rezonabile, zâmbi Sam. Dacă vopseşti totul în roz cu dungi mov, se poate ca următorului martor care vine să locuiască acolo să nu-i prea convină. Dar presupun că putem vorbi despre asta mai târziu.

Sam voia ca Ariana să fie fericită, sau cel puţin pe cât de fericită se putea, în circumstanţele respective. Arianei îi plăcea ceea ce tocmai auzise, fiindcă asta însemna că nu trebuia să locuiască în Wyoming pentru totdeauna. Poate că nu era o idee rea, dacă era vorba doar de un an sau doi. Cel puţin Marshall fusese de acord să vină cu ea. Ar fi fost mult mai greu să înfrunte totul de una singură. Nu-l cunoştea prea bine pe Marshall, dar ajunsese să aibă încredere în el în săptămânile care trecuseră de când se cunoscuseră. Marshall îi demonstrase deja că îi voia doar binele.

- Când trebuie să plecăm? îl întrebă Ariana pe Sam, cu o privire speriată.
- în curând, răspunse Sam pe un ton serios.
- Adică mâine?

Ariana intrase deja în panică. Era marţi.

- Vineri, să zicem. Sau poate chiar mai devreme. Vrem să dispăreţi amândoi cât mai curând. Poate sunteţi deja căutaţi aici sau poate vă vede cineva. Lumea e foarte mică şi nu ştim unde se ascunde Munoz. Din cauza lui, suntem într-o stare de alertă permanentă.
Ar putea fi chiar aici, folosind un paşaport fals şi un nume fals. Vreau să plecaţi cât de repede se poate.

Marshall apobă din cap.

- Putem lua şi câinii? întrebă Ariana, îngrijorată.
- Bineînţeles. Şi vreau să vă gândiţi la noile voastre identităţi şi poveşti. De unde veniţi, de ce vă mutaţi acolo, cu ce v-aţi ocupat înainte. Când şi unde aţi fost la şcoală. Vă puteţi împrieteni cu vecinii voştri, dar aveţi mare grijă ce spuneţi. Marshall te poate învăţa ce să faci.

Sam îi zâmbi, ştiind că Marshall era un expert când venea vorba de a-şi asuma o nouă identitate. Era maestru în a confecţiona poveşti. Viaţa lui depinsese de asta şase ani. învăţase să devină efectiv persoana care pretindea a fi.

Agenţii care se ocupau de programul de protecţie a martorilor veniră să le arate fotografii cu noua lor casă în aceeaşi după-amiază. Ferma era destul de mare, dar nu era într-o condiţie prea bună. Ariana se hotărî să o revopsească imediat pe spezele ei şi să construiască noi garduri. Mobila era foarte veche - Ariana voia să o schimbe complet. Casa pe care Marshall şi-o alesese era destul de mare şi fusese decorată pentru supraveghetor când ferma era încă folosită, înainte de a o achiziţiona guvernul. Marshall spuse că era destul pentru el, fiindcă nu avea nevoie de nimic ieşit din comun şi nu-i păsa de decor. Trăise într-o colibă

trei ani, în Columbia, iar în Ecuador dormise într-un simplu cort. Era o îmbunătăţire considerabilă a stilului de viaţă.

- Deci, mergeţi ca... prieteni? întrebă politicos agentul. Soţ şi soţie? Frate şi soră? Angajat şi angajator?

Marshall şi Ariana nu se gândiseră la asta. Ariana vorbi în numele amândurora:

- Ca prieteni. Marshall vine cu mine să mă ajute să pun ferma pe picioare. Soţia lui a murit. Iar eu tocmai mi-am pierdut tatăl.

într-un fel, era adevărat. Li s-ar fi părut prea ciudat să se dea drept frate şi soră, iar Marshall nu era angajatul Arianei. Le era mult mai comod să fie pe picior de egalitate, prieteni. în plus, era mai uşor să nu se depărteze foarte mult de adevăr.

Marshall plănuia să aplice pentru un post de profesor la facultate odată ce ajungeau acolo. CIA-ul se oferi să-l ajute să găsească un post vacant şi să-i ofere referinţele de care avea nevoie. Totul facea parte din procedura standard. Li se spuse să-şi aleagă noi nume şi li se sugeră să-şi păstreze prenumele, sau cel puţin iniţialele. Marshall voia să folosească numele de fată al mamei, Johnson. Ariana alese „Robert", după tatăl ei. Cu noile lor nume trebuiau să obţină cârduri de credit, cârduri de debit, paşapoarte, permise de conducere, conturi bancare şi o mulţime de alte documente - totul, până la sfârşitul săptămânii. Guvernul urma să se ocupe de toate acestea, desigur.

Ariana se trânti pe pat în acea seară, simţindu-se epuizată. Marshall telefonă la Casa Albă după ce Ariana merse la culcare. Voia să se întâlnească cu familia Armstrong înainte ca el şi Ariana să plece spre Wyoming. Trecuse prea mult timp de când îi văzuse ultima oară pe Brad şi Amelia. Melissa era bucuroasă să-i audă vocea, fiindcă îi era datoare pe viaţă. Iar Marshall îşi dorea să o vadă şi pe tiza lui. Preşedintele era plecat la Tel Aviv, într-o

vizită de stat, iar copiii erau acasă. Melissa îl invită în vizită joi, după şcoală, iar Marshall fu de acord.

Ariana luă patru agente cu ea şi merse la cumpărături în ziua următoare. Cumpără tot ce credea că îi trebuia în Wyoming. Marshall făcu acelaşi lucru, dar luă cu el doar un singur agent şi cumpără mult mai puţine lucruri. Cumpără valize pentru amândoi şi trebui să comande mai multe când se întoarse la hotel; nu se aşteptase ca Ariana să cumpere atâtea haine „pentru orice eventualitate". Ariana părea uşor stânjenită în privinţa cumpărăturilor, dar Marshall râse. Nu mai trăise niciodată cu o femeie, în afară de Paloma, iar modul de viaţă al Arianei era complet nou pentru el.

în ziua următoare, Marshall o invită pe Ariana să viziteze Casa Albă alături de el. Ariana fu surprinsă şi mişcată de invitaţie. Făcuse cunoştinţă cu Phillip Armstrong şi cu soţia lui cu altă ocazie şi mersese la balul de învestitură a preşedintelui, însoţindu-l pe tatăl ei, fiindcă Robert Gregory îl susţinuse fervent pe preşedinte. Phillip Armstrong venise la înmormântarea tatălui ei, dar Ariana rămase surprinsă de relaţia caldă şi plină de afecţiune dintre Marshall, prima-doamnă şi copiii lor. Amelia îi povesti Arianei cum Marshall îi salvase viaţa şi îi spuse lui Marshall cu ce se mai ocupase între timp, iar Brad începu să se joace cu un elicopter cu telecomandă, fiind la un pas să-i lovească. Amândoi ţinură bebeluşul în braţe, fiind profund emoţionaţi. Marshall şi Ariana petrecură două ore extrem de plăcute în compania familiei prezidenţiale, ceea ce era o uşurare după tensiunea în care trăiseră de când Ariana fusese în pericol de a fi răpită în Paris.

- O să plec pentru o vreme, le spuse Marshall copiilor înainte de a se despărţi.

Mama lor ridică o sprânceană, îngrijorată pentru el. Copiii întrebaseră deja dacă Ariana era noua iubită a lui Marshall, dar acesta răspunsese că erau doar prieteni.

Amelia răsuflă uşurată, dar se întristă când Marshall îi spuse că trebuia să plece.

- Vei lucra iar sub acoperire? îl întrebă ea, privindu-l cu ochii ei mari şi albaştri, care îi câştigaseră inima din prima clipă de când o văzuse.
- într-un fel.
- Credeam că nu mai poţi să faci asta.
- De data asta, e o excepţie, dar n-o să păţesc nimic. O să merg într-un loc foarte sigur, chiar aici, în Statele Unite. O să vin înapoi în vizită imediat ce pot.

Marshall nu vedea de ce nu l-ar fi vizitat totuşi pe preşedinte, chiar şi sub o nouă identitate. Şi, oricum, poate că totul avea să se termine în curând.

Melissa le spuse în şoaptă să aibă grijă de el când plecă, după ce Marshall îi îmbrăţişă pe amândoi copiii, şi îi mulţumi călduros Arianei pentru vizită. Secretara Melissei îi reamintise cine era Ariana şi ce i se întâmplase, iar Melissa se întrebă dacă nu cumva Marshall era bodyguardul Arianei. în orice caz, Ariana i se păruse o femeie foarte drăguţă şi îşi amintea că o mai întâlnise.

în maşină, pe drumul de întoarcere spre hotel, Ariana nu mai contenea cu laudele la adresa copiilor. Fusese încântată să constate cât de drăguţ se purta Marshall cu ei şi cât de mult îl iubeau aceştia. Era evident. Copiii preşedintelui aveau un loc special în inima lui Marshall pentru totdeauna, iar Ariana înţelese asta. Părea genul de bărbat care ar fi fost un tată bun, dacă viaţa lui ar fi mers într-o altă direcţie. Amândoi pierduseră copiii pe care îi avuseseră cu persoanele iubite, în circumstanţe şocante, care îi traumatizaseră. Fusese mâna destinului.

Iar când se întoarseră la hotel, îi găsiră pe Stanley şi Lili dormind împreună. Lili se cuibărise între labele din faţă ale lui Stanley, cu nasul lipit de pieptul imens al ogarului, iar Stanley îşi odihnea nasul enorm pe capul ei, în timp ce Lili sforăia încet. Stanley era suficient de mare cât s-o poată devora pe Lili dintr-o înghiţitură, dar, din fericire, nu

era tentat absolut deloc să facă asta. Când se plictisi de ea, o împinse cu labele şi merse să se întindă altundeva.

A doua zi, după vizita lor la Casa Albă, era ziua stabilită pentru plecare. Ariana ieşi din dormitorul ei purtând blugi, o cămaşă roz în carouri şi un pulover roz, pantofi fără toc; nu avea nici un fel de machiaj. Părul ei lung şi blond era prins la spate într-o coadă şi nu-i dădeai mai mult de şaisprezece ani. O culcă pe Lili în geantă. Toate celelalte bagaje erau pregătite. îşi primiseră toate documentele de identitate cu o seară înainte, inclusiv telefoane mobile şi computere pe noile lor nume; tot ce era legat de vechile lor nume fusese înlocuit. Un judecător federal le aprobase noile nume de familie şi toate datele despre schimbare fuseseră secretizate. Ministerul Justiţiei se ocupase de toate aceste lucruri, prin OEO. Ambii proprietari ai apartamentelor din Paris fuseseră notificaţi că Marshall şi Ariana nu mai aveau de gând să se întoarcă.

Marshall mai trecuse prin asta şi cu alte ocazii, însă de data acesta lucrurile erau puţin diferite. Pentru Ariana, totul era nou. Rămase tăcută tot drumul până la aeroport şi se vedea că e posomorâtă. Zburau cu un avion privat până în Wyoming, însoţiţi de patru agenţi de-ai CIA-ului. Aveau documente din care reieşea că îşi cumpăraseră ferma contra unei sume modeste, în caz că se interesa cineva. Iar Ariana privi pe geam tot drumul fără să scoată o vorbă. îl sunase pe Yael în Paris în aceeaşi dimineaţă, ca să-i spună ce se întâmplase, iar Yael o îndemnase să-l sune dacă avea nevoie de el. Acum se simţea ciudat, plecând cu Marshall spre un loc despre care nu ştia mai nimic.

Zborul până în Casper, Wyoming, dură patru ore, iar Ariana nu dormi, nu mâncă şi nu spuse nimic. Rămase privind în gol pe geam. Marshall îşi făcea griji pentru ea. Ariana trecuse deja printr-o traumă şi nu voia să-i reînvie acele amintiri dureroase. Părea că fantomele trecutului o bântuiau din nou. CIA-ul reiterase ideea de a le pune la dispoziţie un terapeut, ca să le uşureze procesul de

adaptare, însă Ariana refuzase. Prefera să vorbească cu Yael.

Marshall era obişnuit să aibă o nouă identitate şi să lucreze în ţări mai puţin sigure decât Statele Unite, aşa că nu era supărat, doar precaut, înainte să se instaleze şi să înceapă să se obişnuiască cu viaţa alături de o femeie pe care nici măcar n-o cunoştea prea bine. Ariana renunţase încă o dată la viaţa care îi era familiară. Marshall nu ştia ce i-ar fi putut spune, aşa că o lăsă cufundată în propriile gânduri şi vorbi cu agenţii în schimb. îl sunase pe Mac ca să-şi ia la revedere cu o noapte înainte şi îi dăduse informaţii vagi în legătură cu ce urma să se întâmple, dar nu-i preciză unde urma să se mute.

- Mă gândeam eu că vor s-o pună la adăpost o vreme. Altceva nu prea au ce să facă. Ei bine, ai grijă de tine, băiete. Sper că e un loc fain. Doar nu poate fi mai rău decât cele prin care ai mai fost. Mă mir că ai trecut prin atâtea doar ca să-ţi faci lipeala cu o femeie, totuşi, glumi el. Vezi s-o pui să-ţi facă curat. Trebuie să înveţe.

- Probabil că o să mă pună ea pe mine să-i fac curat, râse şi Marshall.

Când avionul ateriză, Ariana observă câteva case şi mai multe ferme, dar nu părea să fie un loc prea populat. Se simţea de parcă tocmai aterizaseră pe Lună.

- Eşti bine? o întrebă încet Marshall.

Ariana îl privi şi încuviinţă din cap. Nu părea însă prea convinsă. Brusc, totul devenise foarte real. îi era dor de Paris, de Buenos Aires, de New York şi chiar de bucătăria dezordonată şi comodă a lui Geoff MacDonald din Londra. Voia să fie oriunde altundeva. începu să plângă

în tăcere şi coborî din avion în urma
lui Marshall şi a celor patru agenţi

.Capitolul 15

Drumul de la micul aeroport până la ferma deţinută de programul de protecţie a martorilor la marginea oraşului Casper dură o jumătate de oră - o maşină aşteptase să-i preia împreună cu câinii şi cu bagajele lor. Poarta proprietăţii era ruginită şi avea nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Aveau o cutie poştală din lemn şi li se spuse că numele lor figura şi pe o căsuţă poştală. Amândoi ştiau că facultatea din Casper, unde Marshall spera să obţină un post de profesor, era la patruzeci de minute distanţă, o navetă rezonabilă pentru el.

Odată ce trecură de poartă, merseră cu maşina pe o alee lungă, trecură de casa supraveghetorului şi de câteva clădiri mai'mici pentru echipamente şi provizii. în stânga văzură un grajd destul de mare, unde Ariana voia să ţină caii pe care plănuia să-i cumpere. Apoi zăriră casa principală, care avea o verandă şi un gărduleţ şi era înconjurată de arbori bătrâni. în depărtare se vedea şi muntele Casper - era cald afară şi adia un vânt uşor. Unul dintre agenţi urcă scările de la intrare cu un set de chei în mână şi descuie uşa. în faţa casei erau parcate o camionetă şi un sedan mic. Marshall şi Ariana schimbară o privire. Ariana părea îngrijorată. îl urmară pe agent înăuntru. Nu mai era nici o casă prin preajmă, pe o distanţă de kilometri întregi. Zona era frumoasă, dar Ariana avea impresia că ajunsese în mijlocul pustietăţii. Nu mai trăise niciodată într-o regiune atât de rustică. Totul îi era necunoscut. îi era dor de metropolele pe care le ştia de-o viaţă. Nici măcar mănăstirea nu fusese atât de liniştită şi izolată.

Agentul aprinse luminile, iar restul grupului intră în casă. Marshall şi Ariana priviră în jur. Aveau o cameră de zi, un salon, un şemineu, o bucătărie mare şi spaţioasă şi o scară lată care ducea la cele patru dormitoare de la etaj. Mobila era simplă, nepersonalizată şi sărăcăcioasă, ca de motel, iar pereţii erau goi. Casa nu era nici primitoare, nici

comodă. Arianei i se făcu imediat dor de apartamentul ei fermecător din Paris. Fosta secretară a tatălui ei, Sheila, urma să meargă la Paris ca să trimită toate lucrurile Arianei la apartamentul tatălui ei din New York. Sheila ştia în mare situaţia Arianei, dar nu ştia unde urma să fie trimisă sau sub ce nume, iar Arianei i se spusese că nu o putea contacta, în caz că oamenii lui Luis reuşeau să afle unde e urmărindu-i telefonul. Toate mesajele pentru Sheila trebuiau să treacă întâi pe la birourile CIA sau ale programului de protecţie a martorilor. Sheilei îi părea extrem de rău pentru tot ce i se întâmplase Arianei. îşi facea griji că nu aveau să se mai întâlnească vreodată. Ariana cercetă casa sărăcăcioasă, iar apoi îl privi pe Marshall cu ochi trişti.

- Bun-venit acasă! îi spuse încet Marshall, dorindu-şi să o fi adus într-un loc mai drăguţ.

Locul era foarte dezolant, într-adevăr. Era nevoie de eforturi susţinute ca să îl transforme într-unui cald şi primitor.

Agenţii le lăsaseră de mâncare în frigider, doar alimente de bază: lapte, ouă, unt, pâine, varză, iaurt, şuncă şi curcan vidat, banane, cereale pentru micul dejun, cafea instant şi zahăr. Era suficient cât să-şi încropească ceva de mâncare în ziua în care soseau şi în dimineaţa următoare. Pe bufet aveau o listă cu magazinele locale, care erau la peste zece kilometri depărtare. Ariana se plimbă prin toată casa cu o expresie deznădăjduită. O jumătate de oră mai târziu, agenţii plecară, iar ea şi Marshall rămaseră singuri.

- Putem anima casa cu nişte vopsea şi ceva mobilă nouă, spuse Marshall, încercând să o încurajeze.

Vedea că Ariana era foarte nefericită. Luis Muñoz îi furase toată viaţa, la fel cum făcuse şi fratele ei, cu doi ani în urmă.

Ariana se aşeză la masa din bucătărie, iar Marshall pregăti cafea pentru amândoi. Sperase, de dragul ei, că

aveau să ajungă într-un loc mai drăguţ decât ferma respectivă. Terenul era frumos, iar zona era superbă, dar era o schimbare brutală după Paris sau New York. Ariana trăi un veritabil şoc. Luă o gură de cafea dintr-o ceaşcă urâtă, ciobită. Apoi îşi ridică privirea şi îi zâmbi lui Marshall.

- Nu cred că aş fî în stare să supravieţuiesc aici dacă nu te-aş avea cu mine, îi spuse ea sincer.

Nu o deranja faptul că nu mai trăia în lux, dar izolarea o îngrozea şi o deprima. Cu cât privea mai mult casa, cu atât mai respingătoare i se părea. Era greu să se imagineze trăind acolo câţiva ani sau pentru totdeauna. Era o casă atât de lipsită de personalitate, că se simţea ca şi când ar fi trăit viaţa altcuiva, nu a ei înseşi.

- Ba da, ai putea supravieţui, îi reaminti Marshall. Ai trecut prin lucruri mult mai rele.

- Doamne, cât mă bucur că mi-am cumpărat nişte haine decente înainte să venim aici, spuse ironic Ariana.

Marshall râse. Stanley şi Lili alergau unul după altul afară, lătrând furios.

- Ei bine, câinilor le place.

Era singurul semn bun de până atunci, dar Marshall ştia că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele. Ariana ar fi putut fi răpită în Paris sau ar fi putut fi deja moartă.

- O să ne obişnuim noi, o încurajă el, deşi casa îl deprima şi pe el.

într-un fel, o colibă din junglă i s-ar fi părut mai veselă decât o fermă dărăpănată şi neprimitoare, cu pretenţii de cămin. Nici unuia din ei nu i se părea a fi aşa ceva.

- Cum naiba am ajuns aici? spuse încet Ariana.

Se ridică să se uite prin dulapuri. Aveau o droaie de farfurii foarte urâte şi câteva pahare desperecheate. Aveau tacâmuri pentru şase persoane, care păreau să fi fost scoase direct de la gunoi. Furculiţele şi lingurile erau îndoite.

- Gata, spuse Ariana, întorcându-se spre el. M-am săturat. Urăsc vesela urâtă. Mergem în oraş să cumpărăm lucruri noi.

Spunând asta, Ariana începu să se simtă mai bine. Marshall îi zâmbi. Experienţa de a trăi alături de o femeie şi de a avea de-a face cu lucrurile femeieşti era cu totul nouă pentru el.

Ariana fugi la etaj ca să scotocească printre cearşafuri şi prosoape, constatând că erau la fel de urâte.

- Haide la cumpărături. Trebuie să găsim vreun magazin Target sau IKEA pe undeva. Poate reuşim să găsim nişte mobilă şi ceva de pus pe pereţi.

Ariana făcuse acelaşi lucru şi la ambasada din Buenos Aires, deşi atunci cumpărase antichităţi superbe şi covoare de Aubusson, la o scară mult mai largă, cu rezultate spectaculoase. Dar era hotărâtă să accepte provocarea oribilei case, ceea ce Marshall credea că e un semn bun.

Lăsară câinii în casă şi urcară în camionetă. Se opriră la casa supraveghetorului ca să vadă ce era înăuntru şi descoperiră că era într-o stare la fel de jalnică, deşi Arianei îi plăcea mai mult bu- cătărioara de acolo. în dormitorul principal găsiră un pat vechi, din lemn sculptat, care era superb, părând a fi artizanal.

- Şi tu ai nevoie de nişte decoraţiuni, spuse Ariana.

Urcară înapoi în camionetă şi porniră spre oraş. Ariana porni muzica şi privi oftând pe geam. Marshall o compătimea. Se străduia să vadă jumătatea plină a paharului, dar totul părea atât de nedrept. Nici n-ar fi trebuit să fie în situaţia aceea, dacă lumea ar fi fost corectă.

Pe drum, trecuseră printr-un orăşel. Găsiră o piaţă, o spălătorie, o uscătorie, o librărie, o staţie de benzină şi câteva alte magazine, dar nu se opriră să le cerceteze mai îndeaproape. Peste o jumătate de oră, ajunseră în Casper, un oraş plin de tineri şi de viaţă, cu restaurante, baruri şi cafenele, câteva galerii de artă şi un magazin de antichităţi

pe strada principală. Ariana se înveseli. Se opriră să mănânce ceva şi să bea un cappuccino, apoi Ariana merse la cumpărături. începu să caute lucruri pe care le puteau folosi pentru casă. Găsi două mese drăguţe şi un birou la magazinul de antichităţi, un tablou uriaş la una dintre galeriile de artă şi şase fotografii înrămate şi în stare bună la cealaltă galerie. Apoi luară maşina până la Target, unde Ariana găsi aşternuturi şi prosoape pentru amândoi, cu modele şi culori drăguţe. Cumpără mese, scaune, diverse obiecte şi decoraţiuni viu colorate, apoi accesorii pentru bucătărie şi un set de farfurii italieneşti în nuanţe de alb şi albastru, pahare simple pentru vin şi apă din sticlă albastră de Murano şi tigăi simple din aluminiu, cu mâner din os. Nu cumpără nici un articol de lux, dar alese culori vii, drăguţe şi de bun-gust. Marshall era impresionat, inclusiv de eficienţa cu care Ariana strânse totul. încărcară cumpărăturile în camionetă, şi Ariana ceru ca mobila să le fie livrată în ziua următoare. Cumpărase chiar şi câteva lucruri pentru casa lui. Totul, într-un timp foarte scurt. Marshall era uluit. Ariana spuse că mama ei fusese pasionată de activităţi legate de decorarea interiorului şi învăţase de la ea. Iar Ariana îşi folosi imediat noile cârduri de credit.

- Văd că te pricepi, spuse Marshall plin de admiraţie. Eu aş fi avut nevoie de un an ca să cumpăr toate astea.

- E distractiv, spuse Ariana, fericită pentru prima oară de când sosiseră. Ar fi trebuit să vezi cum arăta ambasada din Buenos Aires când am terminat redecorarea. Era goală când am ajuns acolo, dar am făcut-o frumoasă. Am lăsat acolo tot ce am cumpărat, ca o contribuţie din partea tatălui meu pentru ambasadă. Sper că o să scăpăm de-aici în mai puţin de o sută de ani. Nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii în Casper, spuse ea pe un ton de disperare, dar arăta mai bine decât cu câteva ore înainte.

- Nu o să stăm aici prea mult timp, spuse Marshall convins.'

- De unde ştii? întrebă Ariana.

Voia să-l creadă, dar nu putea.

- Pentru că băieţii de la CIA se pricep foarte bine la ceea ce fac. Or să-l găsească, Ariana. Nu sunt la fel de buni ca cei de la DEA, desigur, glumi el, făcând-o pe Ariana să râdă.

Marshall ştia cum s-o înveselească şi s-o facă să vadă partea plină a paharului, chiar şi în cele mai vitrege situaţii. Făcuse asta toată viaţa. O plăcea pe Ariana şi voia s-o vadă fericită, în ciuda situaţiei sumbre. O admira pentru că încerca să aibă totuşi o atitudine pozitivă.

Se opriră la piaţă ca să cumpere ceva de mâncare pentru cină, iar Marshall cumpără un grătar pe care îl puse în benă. Jură că se pricepea de minune la asta, deşi nu mai făcuse un grătar de ani de zile.

- Avem noroc, zâmbi Ariana, fiindcă eu habar n-am să gătesc. Dacă aştepţi să-ţi fac eu de mâncare, o să mori de foame. Trăiesc cu salate, brânzeturi franţuzeşti şi mâncare comandată din oraş.

Iar acum, că nu mai erau în Franţa, nici măcar brânza nu mai era o variantă. Ariana nu învăţase niciodată să gătească.

- Haide să facem o înţelegere, spuse Marshall. Eu gătesc, tu decorezi.

Ariana râse de propunerea lui. Era ciudat că începea să-l cunoască de-abia atunci. Se simţea ca şi când amândoi ar fi naufragiat pe o insulă pustie. Când se întunecă, Ariana începu să-şi facă griji că trebuia să petreacă noaptea singură în casa aceea mare. La cină, Marshall simţi că era neliniştită şi spuse:

- O să-mi las telefonul deschis la noapte. Sună-mă, dacă se întâmplă ceva.

- Cum ar fi? Dacă vin lupii şi ne mănâncă pe mine şi pe Lili?

Ariana încerca să glumească, dar era într-adevăr neliniştită. Nu
mai trăise niciodată într-un loc atât de izolat. Se simţea mai în siguranţă în oraş, chiar dacă era urmărită de asasini plătiţi.

- Te-ai simţi mai bine dacă aş dormi într-una din camerele de oaspeţi? se oferi Marshall.

Ariana îl privi timidă, dar încuviinţă din cap.

- Ştiu că sună stupid, dar mi-e frică. E greu de crezut că aici sunt mai în siguranţă decât în oraş, înconjurată de oameni.

- Nimeni n-o să te răpească şi nici n-o să te împuşte aici, Ariana. Nimeni nu ştie cine eşti.

Tocmai din acest motiv se mutaseră acolo. Ariana încuviinţă, deşi nu-i plăcea deloc ideea. Casper era un orăşel drăguţ, dar nu avea unde să se distreze. Iar Marshall înţelese că Ariana era o fată de la oraş. El abia aştepta să pescuiască şi să se plimbe pe munte, activităţi care pe Ariana nu o atrăgeau. Li se sugerase să meargă la schi iarna, sport care le plăcea amândurora. Se aflau în zonă un cinema, o orchestră simfonică şi un muzeu, pe care Ariana spusese că vrea să-l viziteze. Marshall era şi el interesat.

După cină, Marshall se întoarse la căsuţa lui, îşi luă bagajele şi le mută în casa principală. Ocupă camera cea mai îndepărtată de a ei, ca să n-o deranjeze dacă se uita la televizor peste noapte, ceea ce făcea de obicei. Aveau un televizor în fiecare dormitor şi încă un televizor uriaş, cu ecran plat, în camera de zi. Aveau şi un sistem de sunet destul de performant, iar Marshall îi promise că avea să descarce nişte muzică pentru ea.

Ariana merse în dormitor să despacheteze, în timp Marshall trimise câteva e-mailuri de pe laptop, în bucătărie, după ce se întoarse. Mai târziu, Ariana îl auzi

urcând scările şi deschise uşa ca să-i mulţumească pentru că acceptase să rămână în casă cu ea. Arăta relaxată şi purta o cămaşă de noapte albă din bumbac, cu dantele şi panglici albastre. O cumpărase de la Harrods şi o purtase şi în Londra, la Mac. Părul ei lung şi blond era despletit şi îi cădea peste umeri. Arăta atât de tânără şi de frumoasă, că Marshall rămase uimit o clipă. Trăia în aceeaşi casă cu ea şi deja trecuseră prin multe împreună. Se simţea ciudat că erau prieteni şi colegi de apartament. Era o viaţă atât de diferită de cea pe care o dusese în Columbia şi de singurătatea care urmase.

- Somn uşor, îi ură Ariana, apoi închise uşa.

Marshall rămase treaz multă vreme, gândindu-se la ea, iar când adormi o visă pe Paloma. încă simţea că o ţine în braţe, de parcă n-ar fi părăsit-o niciodată.

A doua zi, explorară grajdul împreună, după ce Marshall pregăti un mic dejun simplu pentru amândoi. Ariana era de părere că grajdul arăta mai bine decât clădirile pentru locuit. Se întoarseră în oraş şi găsiră un magazin Best Buy de unde cumpărară DVD-uri cu filme şi CD-uri cu muzică. Descoperiră că aveau aceleaşi preferinţe muzicale, deşi lui Marshall îi plăcea şi muzica latino-americană, după ce trăise atâta vreme în America de Sud. Ariana îi spuse că învăţase să danseze tango în Argentina, iar Marshall zâmbi. Mai cumpărară câteva lucruri pentru casă şi primiră şi mobila comandată cu o zi înainte. Ariana începu să mute lucrurile prin casă, iar Marshall o ajută. Era uimit de cât de mult se schimbase casa doar datorită câtorva perne şi lumânări parfumate, mobilierului nou, oglinzii mari din hol, tablourilor şi fotografiilor cumpărate de Ariana şi puse pe pereţi; Marshall o ajută să le atârne. Ariana ştia exact unde voia să aşeze fiecare lucru, iar aspectul casei se îmbunătăţi imediat.

- Uau! Ca prin minune! exclamă impresionat Marshall. Nu ştiu de ce vrei să creşti cai, ar trebui să te faci designer de interior. Eşti foarte talentată.

Casa arăta mult mai bine după ce Ariana încheie cu decoratul, iar Marshall pregăti nişte coaste pe grătar şi câteva aripioare de pui şi dădu drumul la muzică. Acum se simţeau amândoi ca acasă, sau aproape. Totul era încă foarte nou pentru ei. Ariana era însă o companie plăcută şi îi era recunoscătoare lui Marshall pentru ajutorul lui.

Urmăriră un film la televizorul mare din camera de zi, şi Ariana adormi înainte să se termine, cu capul sprijinit de umărul lui drept. Marshall o trase mai aproape şi se delectă cu restul filmului, iar Stanley îl privi nedumerit, de parcă voia să ştie ce avea de gând.

- Vezi-ţi de treabă, îi şopti Marshall.

O ţinu în continuare pe Ariana lipită de el, fără s-o trezească. Ariana se trezi singură când se termină filmul, iar Marshall glumi puţin pe seama faptului că aţipise. Ariana era extenuată după câte făcuse în ziua respectivă, iar situaţia era încă foarte nouă şi puţin neliniştitoare pentru ea.

în următoarele câteva zile făcură curat în toate casele împreună. Pe lângă casa supraveghetorului, aveau încă o casă mai mică de oaspeţi şi câteva clădiri pentru echipamente. Marshall promise să angajeze muncitori care să o ajute să cureţe grajdul. Ariana voia să meargă la câteva licitaţii pentru cai după ce pregătea grajdul şi era nerăbdătoare să participe la spectacolele locale de rodeo. Ideea i se părea distractivă şi lui Marshall. Astfel, aveau ceva de făcut.

Săptămâna următoare, Marshall merse la faculatea din oraş şi aplică pentru un post de profesor de relaţii internaţionale, de limba spaniolă sau de drept penal, domenii pe care le stăpânea foarte bine. Ataşă şi noile „scrisori de recomandare", care atestau faptul că lucrase în departamentul de spionaj timp de doi ani. Avea şi

documentele doveditoare în acest sens. Ariana îl însoţi ca să caute o menajeră şi muncitori pentru grajd şi îşi notă numele şi adresele de e-mail ale câtorva persoane. Ştia că aveau să aibă nevoie şi de cineva care să-i ajute la îngrijirea cailor, după ce-i cumpărau, aşa că îşi notă şi alte nume.

Sam Adams îi sună ca să vadă cum se descurcau după primele câteva zile. Marshall îi spuse că totul era bine. Şi Ariana îi părea mai veselă. Trecură două săptămâni până să se obişnuiască cu noua lor casă, deşi Marshall încă mai dormea în camera de oaspeţi, iar Arianei îi era frică să stea singură în casă noaptea. Nu voia să-l lase pe Marshall să plece. în depărtare, se auzeau urletele coioţilor, iar Ariana avea mereu grijă de Lili când o scotea la plimbare. Stanley, în schimb, se bucura să aibă spaţiu pentru alergat.

La rugămintea Arianei, merseră la biserică în fiecare duminică şi îi cunoscură pe câţiva dintre vecinii lor, care erau foarte prietenoşi. După câteva săptămâni, vecinii începură să-i viziteze şi să le aducă prăjituri, torturi şi dulceaţă de casă. Erau curioşi să vadă ce aveau de gând să facă nou-veniţii cu ferma lor. Vecinii păreau să fie de treabă şi foarte sociabili. Lucrau în oraş, în diverse domenii. Marshall şi Ariana făcură cunoştinţă cu dirijorul orchestrei simfonice a bisericii, custodele muzeului şi cu câţiva dintre profesorii de la facultatea din Casper.

Trecuseră şase săptămâni, când una dintre enoriaşe veni să le aducă un borcan cu compot de mure.

- De cât timp sunteţi căsătoriţi? o întrebă pe Ariana, care îi întoarse o privire uimită.

Marshall tundea iarba din faţa casei. Le făcu cu mâna, apoi Ariana o conduse pe femeie în bucătărie, unde aceasta îi adresă întrebarea în timp ce admira felul în care Ariana decorase casa.

- Păi... ăă, de fapt... nu suntem căsătoriţi. Suntem doar prieteni. Marshall e văduv, tatăl meu a murit şi ne-am hotărât să cumpărăm ferma, iar Marshall s-a oferit să vină

să mă ajute. Amândoi aveam nevoie de o schimbare şi s-a nimerit să fie momentul potrivit pentru amândoi. Suntem prieteni de ani de zile şi simţeam nevoia de o schimbare faţă de Chicago.

Amândoi spuseseră că veneau din Chicago. Nici măcar Arianei, povestea nu i se părea prea verosimilă, iar femeia nu părea s-o creadă absolut deloc. încuviinţă din cap şi zâmbi, în timp ce Ariana se bâlbâi în continuare. Când Marshall veni în casă ca să bea ceva, Ariana îi spuse despre discuţie. Marshall o privi în timp ce scotea o sticlă de Gatorade din frigider.

- Poate ar trebui să le spunem pur şi simplu că trăim în păcat, şi gata, glumi el. Probabil că asta cred oricum.

Marshall râdea, iar tricoul Arianei era fleaşcă şi lipit de piele, pentru că spălase câinii după ce femeia plecase. Apoi, fără să se gândească, Marshall se apropie de ea, o luă în braţe, o trase aproape şi o sărută. Nu ştia cum sau de ce se întâmplase, dar i se părea o acţiune firească. Ariana îl îmbrăţişă şi ea şi îl sărută. Amândoi rămăseseră fără suflu când se opriră.

- Crezi că e o idee bună? întrebă Marshall cu o voce răguşită printre sărutări.

Trecuse atât de mult de când se lăsase în voia sentimentelor şi a pasiunii, că se simţea copleşit acum. Ariana se lăsase purtată de pasiune din prima clipă. Marshall o ridică în braţe şi o duse până în dormitor. Se dezbrăcară şi făcură dragoste ca fiinţe înfometate, care descoperiseră mâncarea pentru prima oară. Amândoi fuseseră foarte singuri atât de multă vreme, că sentimentele îi mistuiră. Ariana îl sărută din nou cu tandreţe şi râse uşor.

- Uau! Ce s-ar fi întâmplat dacă femeia de la biserică nu m-ar fi întrebat dacă suntem căsătoriţi?

Marshall râse în loc de răspuns şi se rezemă într-un cot ca să o privească. Trupul Arianei era superb. Era o femeie frumoasă, senzuală. Deşi nu-şi dăduse seama până atunci, Marshall o dorise din prima clipă în care o văzuse în parc. Nu-şi permisese să simtă ceva pentru o femeie de ani de zile, iar acum era deodată îngrijorat.

- Probabil că ne-ar mai fi luat ceva timp, dar nu cred că am fi rezistat prea mult, îi răspunse el.

Simţea că ceea ce se întâmplase era inevitabil, în ciuda spaimei pe care o simţea. îi atinse cu blândeţe sfârcul, dorind-o din nou. Ariana descoperise că Marshall era un amant extraordinar.

- Să ştii că simţeam că înnebunesc gândindu-mă la tine în fiecare noapte, spuse el.

Dar Marshall nu voia ca Ariana să creadă că o dorea doar pentru că îi era la îndemână şi locuiau împreună dintr-o pură întâmplare, începuse să o îndrăgească după ce citise jurnalele lui Jorge şi aflase tot ce i se întâmplase. Ariana îi cucerise inima încă de atunci.

- Şi eu mă gândeam la tine, mărturisi ea. Crezi că e o nebunie? Dacă ajungem să ne urâm?

Marshall nu credea că era posibil aşa ceva. Se înţeleseseră grozav ca simpli prieteni în ultimele câteva săptămâni, iar Ariana era o persoană calmă, blândă şi respectuoasă, la fel ca el.

- Unul din noi se poate muta oricând altundeva, dacă vrei. Sau aş putea să mă mut înapoi în casa supraveghetorului, spuse Marshall pe un ton serios. Vreau să ştii că nu am mai făcut niciodată aşa ceva până acum. Când lucram sub acoperire, n-aveam timp să-mi găsesc vreo iubită acasă când veneam în permisie, ceea ce se întâmpla oricum foarte rar. Părinţii mei au murit când eram student, şi de-atunci încoace n-am mai avut un cămin. Nu voiam să fac o femeie să se îndrăgostească de mine, doar ca s-o oblig apoi să mă aştepte ani de zile. N-aveam acest drept. Ar fi fost prea trist pentru ea, mai ales dacă s-ar fi

întâmplat cumva să mor la datorie. N-ar fi fost cinstit. Mereu am avut grijă. Apoi am întâlnit-o pe Paloma. Nu mă aşteptam să mă îndrăgostesc de cineva pe teren, dar m-am îndrăgostit de ea, iar apoi Paloma a murit din cauza mea. Cred că toţi cei pe care i-am iubit vreodată au murit înainte de vreme. Părinţii mei, Paloma, copilul nostru. De la moartea ei, n-am mai iubit pe nimeni. Nu vreau să mai iubesc o femeie doar ca s-o pierd din nou. Sau, mai rău, ca s-o văd rănită sau ucisă din cauza mea. Nu mă voi ierta niciodată pentru ce s-a întâmplat cu Paloma.

Marshall avea lacrimi în ochi. Nu mai fusese atât de sincer niciodată, însă acum îşi deschisese sufletul în faţa Arianei. Nici cu Paloma nu fusese sincer, fiindcă ea nu-i cunoştea adevărata lui identitate. Nu i-ar fi putut spune, oricum. Dar asta făcuse ca viaţa lor împreună să fie o minciună. Dacă Marshall şi Ariana aveau să trăiască împreună de-acum înainte, voia să fie sincer cu ea chiar de la început, aşa că se hotărî să-i mărturisească absolut totul.

- Nu sunt sigur cât a mai rămas din persoana mea, spuse el trist. O parte din mine a murit în Columbia, odată cu ea.

Ariana încuviinţă din cap ascultându-l şi îl sărută uşor. O mişcară foarte mult cele auzite.

- Nici eu nu sunt sigură că voi înţelege vreodată ce s-a întâmplat între mine şi Jorge. Credeam că ne iubim, dar acum ştiu că era un om diabolic. Dacă ar fi să-l reîntâlnesc, nu m-aş mai putea îndrăgosti de el şi nu l-aş mai putea respecta. Dar ce s-a întâmplat între noi a fost magic, sau cel puţin aşa mi se părea. Am devenit o altă persoană alături de el. N-a fost totul rău. Când s-a întâmplat, mi s-a părut atât de firesc. Eram foarte fericită că rămăsesem însărcinată cu copilul lui. Presupun că mi-am pierdut minţile o vreme. Dar mi se părea atât de real. Şi Jorge a murit din cauza mea. Nu pot uita asta, nici copilul pe care l-am pierdut.

- A murit pentru că te-a răpit, ceea ce a fost un lucru groaznic din partea lui, o corectă blând Marshall, aşa cum ar fi facut-o şi Yael. A murit din cauza propriilor lui acţiuni, nu din cauza ta.

Spre deosebire de Paloma, care fusese o victimă inocentă. Ariana şi Marshall pierduseră însă amândoi oamenii dragi şi câte un copil fiecare. Amândoi trecuseră prin situaţii-limită, care n-ar fi avut oricum un deznodământ fericit. Ştiau asta acum, dar iubiseră oricum acele persoane care le lăsaseră cicatrici adânci şi dureroase în suflet.

- Mi-e teamă că se va întâmpla ceva îngrozitor dacă îmi permit să mai iubesc pe cineva, recunoscu Ariana, lucru de care şi Marshall se temea cel mai mult. Nu vreau să păţeşti nimic rău din cauza mea.

- Nu vreau să păţim nimic rău. De-asta suntem aici. Voi face tot posibilul ca să te protejez, îi promise Marshall ferm.

Ariana îl credea. Agenţii care îi însoţiseră până în Wyoming le lăsaseră şi câteva arme, la solicitarea lui Marshall.

- Trebuie să credem că ce a fost mai rău a trecut. Nu se mai poate întâmpla, spuse precaută Ariana. Trebuie să credem că, într-o bună zi, vom scăpa şi de-aici.

Marshall se întrebă dacă Ariana şi-ar fi dorit o viaţă alături de el dacă plecau din Wyoming. Era greu să-şi imagineze aşa ceva, având în vedere câte opţiuni avea. Ce nevoie avea de un agent pensionat de la DEA, cu un braţ paralizat, când ar fi putut avea absolut orice bărbat la degetul mic? Dar era deja prea târziu pentru Marshall. Se îndrăgostise de ea şi îşi dădea seama că şi Ariana îl iubea.

- Te iubesc, Marshall! spuse ea ca o confirmare, sărutându-l.

Şi eu te iubesc, Ariana! spuse Marshall, iar apoi o luă în braţe şi făcură dragoste încă o dată.Capitolul 16

După ce făcură dragoste, Marshall se mută oficial în casa principală şi în dormitorul ei. Trăiră împreună ca un cuplu, reparând treptat ferma şi celelalte clădiri. Ariana lucra din greu la grajduri cu muncitorii pe care îi angajase şi începu să cumpere cai de la licitaţiile locale, unul câte unul, până ajunse să aibă şase cai în grajdul proaspăt renovat şi doi grăjdari care să o ajute la îngrijirea cailor.

Cunoscură în continuare diverse persoane la slujbele de duminică, şi unul dintre vecinii lor îi invită la picnicul pe care îl dădea cu ocazia zilei de patru iulie. Cei doi bărbaţi ieşiră împreună la pescuit, iar Arianei îi plăcu soţia lui, aşa că îi invită copiii să călărească la ferma ei. începu să predea ea însăşi lecţii de echitaţie şi luă legătura cu două asociaţii caritabile, oferind lecţii gratuite de echitaţie copiilor săraci. îi învăţă cum să călărească şi cum să aibă grijă de cai şi se bucură de compania lor. La sfârşitul lunii august, Marshall primi veşti bune de la facultatea din Casper: se eliberase un post în departamentul de limbă spaniolă, iar Marshall acceptă încântat oferta lor. Amândoi erau ocupaţi şi întâlneau oameni interesanţi pretutindeni, dar nu voiau să devină prea apropiaţi de nimeni, temându-se că asta le-ar fi primejduit acoperirea. Erau fericiţi, se înţelegeau minunat şi deveneau din ce în ce mai ataşaţi unul de celălalt. Chiar dacă cunoscuseră şi alţi oameni, erau în continuare cei mai buni prieteni.

Marshall nu renunţase la gândul de a preda un curs de relaţii internaţionale la facultate, iar cei de acolo îl anunţară că era posibil să se elibereze un alt post în semestrul al doilea. Marshall era încântat. Ariana voia să cumpere şi mai mulţi cai. Totul mergea grozav, deşi încă se simţeau ciudat să fie despărţiţi de toţi cei pe care îi cunoscuseră vreodată, de parcă s-ar fi născut în ziua în care ajunseseră aici, iar viaţa anterioară nu ar fi existat.

în noiembrie începu să ningă. îşi petrecură sfârşiturile de săptămână în pat, făcând dragoste sau stând îmbrăţişaţi, ascultând muzică sau uitându-se la filme. Ariana îi

mărturisi că nu mai fusese niciodată atât de fericită. Marshall îşi dădea şi el seama de asta. Se simţea mai împlinit ca niciodată. O iubise pe Paloma, dar Paloma fusese un copil care nu ar fi vrut niciodată să trăiască într-o lume mai mare. N-ar fi fost niciodată fericită în Statele Unite şi nici nu i-ar fi înţeles viaţa de-acolo, chiar dacă Marshall ar fi reuşit s-o salveze din junglă. El şi Ariana erau făcuţi unul pentru celălalt, un cuplu perfect. Vorbeau ore întregi în fiecare noapte şi erau de acord în absolut orice privinţă. Aveau aceleaşi preferinţe de lectură şi aceleaşi gusturi muzicale, mergeau la teatru şi la concerte şi amândoi se bucurară când Phillip Armstrong câştigă al doilea mandat prezidenţial.

Marshall şi Ariana se simţeau ca şi când fuseseră meniţi unul pentru celălalt. Plătiseră un preţ uriaş pentru fericirea pe care o trăiau atunci. Petrecură Crăciunul singuri, la fermă, şi merseră la petrecerile vecinilor când nu rămâneau blocaţi din cauza zăpezii. Lui Marshall îi făcea plăcere să predea limba spaniolă la facultate şi tocmai i se confirmase că putea ţine şi un curs de relaţii internaţionale, specializat pe America de Sud, în semestrul al doilea. Era greu de crezut că erau acolo doar de şase luni. într-un fel, li se părea că trăiseră la fermă dintotdeauna. Relaţia lor devenea din ce în ce mai solidă pe zi ce trecea. îşi pierduseră vieţile anterioare, dar se descoperiseră unul pe celălalt. Iar toţi cei care îi întâlneau considerau că formau un cuplu adorabil.

Arianei îi făcea plăcere să-l însoţească în oraş când Marshall mergea să-şi predea cursul. Vizita magazinele şi galeriile de artă, apoi se întâlneau la cafeneaua lor favorită. Şi, lucrul cel mai important, se simţeau în siguranţă acolo. Ştiau că nu li se putea întâmpla nimic, fiindcă oamenii lui Muñoz n-aveau cum să-i găsească. Nici nu mai vorbeau despre asta, iar Ariana încetă să se mai plângă de exilul lor interminabil. Nu mai voia să se întoarcă la viaţa ei dinainte.

Marshall începu să predea un curs de relaţii internaţionale în primăvara următoare, iar Ariana mai cumpără doi cai, o iapă şi un mânz. Ţinea lecţii regulate de echitaţie, lucru pe care îl adora, şi călărea singură zi de zi. Reuşise să-l înveţe şi pe Marshall să călărească, iar acestuia îi făcea plăcere să iasă împreună cu ea.

Imediat după ce Marshall îşi încheie cursul de relaţii internaţionale din semestrul de primăvară, Ariana ieşi să călărească pe dealuri şi, când se întoarse, văzu o maşină necunoscută în faţa casei. Sări din şa şi îşi conduse calul la grajduri, apoi se întoarse şi intră în casă fără să se descalţe, cu părul despletit în adierea vântului de primăvară. Mergea cu paşi repezi. Nu ştia de ce, dar avea impresia că ceva rău era pe cale să se întâmple când intră în camera de zi. Marshall şi Sam Adams stăteau pe canapea. Ariana avu un presentiment că se întâmplase ceva groaznic, că Muñoz descoperise unde se ascundeau şi îşi trimisese oamenii după ei. Marshall îi văzu privirea speriată şi se grăbi să o liniştească.

- E în regulă, Ariana. L-au găsit pe Muñoz şi l-au ucis. Se ascundea în Bolivia, recrutând oameni pentru armata lui de rebeli. S-a terminat, spuse Marshall, ridicându-se şi îmbrăţişând-o.

Pentru ei, războiul se terminase. Acum se puteau întoarce la viaţa lor de dinainte. Arianei îi luă câteva clipe să înţeleagă mesajul lui Marshall şi semnificaţia acestuia pentru amândoi.

- Vă puteţi întoarce acasă, spuse încet Sam, apoi se ridică şi o îmbrăţişă.

Sam observase privirea pe care o schimbaseră Marshall şi Ariana, precum şi modul tandru în care se îmbrăţişaseră. Nu era surprins. Amândoi erau oameni buni şi trecuseră prin multe tragedii înainte să se întâlnească. Lui Sam i se părea firesc să-i vadă formând un cuplu. La urma urmei, locuiseră împreună în ultimul an.

Ariana îl privi uimită pe Sam după ce termină de vorbit. Se puteau întoarce acasă. Dar unde era „acasă" acum? Apartamentul pustiu al tatălui ei din New York? Un alt apartament închiriat din Paris? Iar Marshall nu avea nici o casă; CIA-ul îi strânsese lucrurile din Paris şi le pusese la păstrare până se întorcea. Nici unul din ei nu avea rude, se aveau doar unul pe celălalt, iar căminul lor era acum ferma din Wyoming, cu caii şi câinii lor, într-o casă care era proprietatea statului american şi pe care serviciul de protecţie a martorilor intenţiona să o dea spre folosinţă altcuiva.

- Asta înseamnă că nu mai avem unde locui? îl întrebă Ariana pe Marshall cu o expresie nedumerită.

- Nu chiar, spuse Marshall, zâmbind.

Ariana se aşeză lângă cei doi bărbaţi.

- S-a terminat totul? întrebă ea încă o dată, nevenindu-i a crede.

Sam încuviinţă din cap. Ţinuse cu tot dinadinsul să le dea personal vestea. Meritau asta.

- Am venit imediat ce s-a putut. Totul s-a întâmplat ieri. încă mai avem câteva lucruri de rezolvat, în Chile şi în Bolivia, dar agenţii noştri cred că sunteţi în siguranţă să vă întoarceţi acasă.

Nici pe Marshall nu îl mai pândea pericolul din partea lui Muñoz, iar traficanţii din Columbia nici nu-l mai căutau. Dispăruse deja de câţiva ani, şi nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate. Nu mai exista nimic care să-l lege de Pablo Echeverría, identitatea pe care şi-o asumase atunci.

- Cred că asta înseamnă că ne dau afară, îi zâmbi Marshall.

Era un sentiment deopotrivă îmbucurător şi trist. Fuseseră fericiţi acolo, iar acum nu ştiau încotro să o ia. Marshall se întrebă dacă Ariana avea să rămână alături de el, acum, că avea de ales. Avea atâtea opţiuni spre

deosebire de el. Marshall nu voia să facă presupuneri. Nu ştia decât că o iubea.

- Când trebuie să plecăm? îl întrebă Ariana pe Sam. Trebuie să-mi vând caii.

Aveau zece cai în acel moment.

- Ne putem ocupa noi de asta, se oferi Sam generos. Puteţi pleca imediat ce sunteţi gata. Mâine, dacă vreţi. Sunteţi liberi.

Ariana se temuse că nu avea să mai audă vreodată asemenea cuvinte, dar acum, că se întâmplase, nu era sigură ce să facă. îl privi pe Marshall, parcă cerându-i sfatul.

- Să ne anunţaţi când vreţi să vă ajutăm cu mutarea, le spuse Sam, care era sigur că voiau să plece imediat.

Nu peste mult timp, Sam plecă. Trebuia să zboare inapoi la Washington în aceeaşi seară. Venise acolo doar în calitate de agent CIA.

După ce Sam plecă, Ariana se aşeză pe scările de la intrare şi îl privi pe Marshall. Aveau multe de discutat.

- Uau... Nu mă aşteptam la asta. Credeam că o să dureze ani de zile.

- Eu credeam că n-o să se termine niciodată, spuse Marshall, aşezându-se lângă ea pe treapta de sus. Acum ce facem? întrebă el, simţind un fior de teamă.

- Ne întoarcem acasă, presupun. Oriunde ar fi, răspunse Ariana. Ce părere ai? Unde vrei să mergem?

Puteau merge în orice loc din lume acum, dar vieţile lor erau atât de zdruncinate, că nici unul din ei nu era sigur încotro voia să meargă. Marshall nu avea de ce să stea în Washington, iar Ariana nu voia neapărat să se întoarcă în New York. Nici el, nici ea nu voiau să se întoarcă în Paris. Nici ferma din Wyoming nu mai era a lor. întreaga lume li se deschidea în faţă.

- Ţi-am spus eu, suntem oameni fără adăpost, zâmbi Ariana.

Marshall îi zâmbi şi o sărută.

- Dar restul? o întrebă el, pe un ton serios.
- Care „restul"? răspunse Ariana, fără să înţeleagă.
- Noi.
- Cum adică „noi"? întrebă Ariana, la fel de nedumerită.
- În ultimul an n-ai avut încotro, a trebuit să stai cu mine. Ca şi când te-aş fi răpit sau am fi naufragiat împreună. Acum a venit o barcă să ne salveze. Nu mai eşti obligată să stai cu mine, Ariana. Poţi merge oriunde vrei, poţi iubi pe cine vrei. Nu trebuie să rămâi alături de un bandit ca mine, cu un singur braţ. Lumea ta e mult mai mare decât a mea.

Marshall voia să-i ofere o şansă să scape, dacă asta era dorinţa ei. O iubea atât de mult, că îşi dorea tot ce era mai bun pentru ea.

- Ai înnebunit? Nu eşti „un bandit cu un singur braţ" şi te iubesc. Nu stau cu tine din obligaţie. Am fi putut alege să plecăm în state diferite. Nu era nevoie să locuim împreună în casa asta. Noi doi am ales asta. De ce s-ar schimba ceva acum? Nu vreau pe nimeni altcineva. Te iubesc, oriunde am fi, oriunde mergem de-acum înainte.

Marshall zâmbi auzind această declaraţie, iar Ariana îl sărută.

- Voiam doar să ştii că ai de ales. Nu vreau să te simţi obligată să rămâi cu mine.
- Nu mă simt obligată. Dar sper că te-ai obişnuit cu gândul că o să te urmăresc peste tot dacă mă părăseşti, spuse Ariana, aruncân- du-i o privire serioasă; în ultimul an, amândoi îşi depăşiseră acea teamă de a se implica în relaţii intime şi trecuseră peste pierderile suferite. N-aş putea trăi fără tine şi sper că nu va trebui să o fac vreodată. N-aş şti ce să fac cu viaţa mea dacă nu te-aş avea pe tine, continuă ea.

Rămaseră pe scări, sărutându-se câteva minute, apoi Marshall se întoarse spre ea cu o expresie serioasă.

- Ei bine? Unde o să ne mutăm?

Ariana închise ochii, imaginându-şi că roteşte un glob pământesc, apoi îl opri.

- Paris! spuse ea, zâmbind larg. Ce zici? Acolo ne-am cunoscut şi nu vreau să mă întorc la New York. Cel puţin, nu încă. New Yorkul îi trezea încă mult prea multe amintiri dureroase. Plecase în Paris să înceapă o nouă viaţă, dar ultima zi petrecută acolo o readusese faţă în faţă cu trecutul. Putem să o luăm de la capăt încă o dată în Paris şi să o facem cum trebuie de data asta. Poate să predai, de ce nu, la fel ca şi aici. Am putea duce o viaţă normală, ca doi oameni obişnuiţi, zâmbi Ariana.

- Cu o condiţie, spuse Marshall, zâmbind şi el.

Apoi se ridică şi coborî scările de la intrare. Ariana îl privi surprinsă. Nu ştia la ce să se aştepte. Marshall se întoarse spre ea, apoi se lăsă într-un genunchi şi o privi în ochi.

- Ariana Gregory... Ariana Robert... sau oricum alegi să te numeşti... vrei să te măriţi cu mine înainte să plecăm la Paris? Sau imediat după, dacă insişti. Vrei să fii soţia mea?

Ariana sări de pe scări şi se aruncă în braţele lui, cât pe ce să-l trântească Ia pământ. Erau liberi acum, iar Marshall o ceruse de soţie. Fusese eliberată de atâtea ori: din tabăra lui Jorge, după ce fusese răpită, apoi de Yael în Paris, iar acum de programul de protecţie a martorilor. Dar singura persoană de care nu voia să se elibereze era Marshall. Voia să rămână alături de el pentru totdeauna.

- Da, spuse ea, cu respiraţia întretăiată, apoi îl sărută din nou. Amândoi înţelegeau că, dacă Luis Muñoz n-ar fi încercat să o răpească, nu s-ar fi întâlnit niciodată, n-ar fi locuit împreună în ultimul an şi n-ar fi ajuns să se logodească. îi datorăm multe, spuse fericită Ariana, apoi amândoi intrară în casă, ţinându-se de mână.

- Hai să nu exagerăm, spuse Marshall, zâmbindu-i viitoarei lui soţii, apoi se opri şi o privi insistent. Vrei să

facem copii? o întrebă, neştiind care avea să fie răspunsul ei.

Amândoi pierduseră un copil nenăscut. Amândoi trecuseră prin aceeaşi traumă. Marshall nu ştia dacă Ariana voia să încerce din nou. Ariana îl privi cu ochi mari şi încuviinţă, iar Marshall o sărută din nou. în acel moment, viaţa lor era absolut perfectă

.Capitolul 17

Le luă trei zile ca să-şi organizeze mutarea şi să-şi facă bagajele. Ariana trimise caii să fie vânduţi la licitaţie. îi părea rău de ei, dar n-avea rost să încerce să-i păstreze şi să-i mute altundeva. Nu voia să-i trimită într-un grajd de lângă Paris sau New York. Era mai simplu să-i vândă pe plan local.

Telefonară câtorva familii pentru a-şi lua rămas bun, anunţându-i că se mută, dar nu-şi făcuseră nici un prieten apropiat acolo, fiindcă aveau convingerea că viaţa lor era temporară şi falsă. Ariana se gândea să vândă apartamentul tatălui ei din New York, dar nu se hotărâse încă. Avea multe amintiri cu părinţii ei acolo şi nu era nevoită să vândă apartamentul.

Marshall telefonă la facultate şi îi înştiinţă că nu mai intenţiona să-şi prelungească contractul pentru cursul de relaţii internaţionale din toamnă, deşi i-ar fi făcut plăcere. Le comunică decizia lui şi a viitoarei lui soţii de a se muta în Europa, iar cei de la facultate îşi exprimară regretul pentru veştile primite. Le plăcuse felul în care îşi ţinuse cursul în primăvară, motiv pentru care îi propuseseră continuarea colaborării.

Marshall şi Ariana luară foarte puţine lucruri cu ei şi lăsară toate aşternuturile, mobila şi vesela pentru noii locatari. îşi luară hainele, muzica, cei doi câini şi câteva alte lucruri. Voiau să o ia de la capăt încă o dată, în Paris, împreună de data asta. Ariana începuse deja să trimită e-mailuri ca să îşi găsească de lucru. Iar Marshall luase legătura cu ambasada americană din Paris pentru un post de civil acolo şi se interesase de un post de profesor universitar la Sorbona.

Ariana îl sună pe Yael şi îi povesti totul. Acesta fu încântat să afle că Ariana era liberă şi se întorcea în Paris. Se gândise şi el la asta, fiindcă Ariana fusese fericită acolo. Parisul era un oraş grozav pentru cei care voiau să înceapă o nouă viaţă. Ariana îi trimise un e-mail maicii Elizabeth prin care o anunţă că se căsătorea. Primi înapoi un mesaj de felicitare din partea tuturor călugăriţelor.

- Sper că a refuzat, glumi Mac, dar părea foarte mulţumit. Ai învăţat-o să facă curat prin casă?
- Nu chiar, spuse Marshall, care se ocupa cu treburile casnice mult mai mult decât ea, lucru pe care nu i-l mărturisi lui Mac.
- Ei bine, veniţi să sărbătorim la Londra. Sper că mariajul vostru o să dureze mai mult decât al meu. Cred că nevastă-mea a fugit cu poştaşul, sau cam aşa ceva. Dar tu eşti un tip mult mai de treabă. Sunt sigur că o să rămână cu tine.

Mac era fericit pentru amândoi şi îi transmise Arianei toate cele bune.

Avionul veni să îi preia într-o zi de vineri. Erau gata. Un agent veni să-i ia de acasă - o formalitate mai degrabă decât o necesitate - şi să-i însoţească până la Washington. Semnară câteva documente, apoi deveniră din nou oameni liberi. Rămaseră o noapte la hotelul Four Seasons din Washington şi plecară spre Paris în după-amiaza următoare. Ariana ieşi la cumpărături în aceeaşi dimineaţă şi se întoarse cu o rochie simplă, din mătase albă, pentru

nunta lor. Se hotărâseră să nu irosească timpul în Statele Unite. Amândoi erau nerăbdători să ajungă la Paris şi să o ia de la capăt. Voiau să-şi găsească un apartament şi îşi făcuseră o rezervare la Ritz până atunci, fiindcă era hotelul preferat al Arianei. Ariana primise deja invitaţii la interviuri de la revistele *Vogue* şi *L'Officiel,* precum şi din partea unui site cu care luase legătura. Cei de la ambasadă voiau să-l întâlnească pe Marshall când ajungea la Paris. CV-ul lui le lăsase o impresie foarte bună.

Marshall şi Ariana vorbiră despre toate acestea în drum spre Paris. Voiau să se căsătorească imediat ce soseau, înainte chiar să-şi găsească un apartament. Odată ce ajunseră la Ritz, în timp ce Ariana dădea telefoane pe la agenţiile imobiliare, Marshall sună la ambasadă ca să organizeze nunta. I se părea mult mai simplu să se căsătorească acolo în loc să treacă prin toată birocraţia pentru cetăţenii străinii care voiau să se căsătorească în Franţa. Spre surprinderea lui, diplomaţii nu aveau voie să oficieze căsătorii în Franţa. Era nevoie de un oficial al guvernului francez şi, de multe ori, perioada de aşteptare era destul de lungă.

Secretara de la ambasadă îi spuse ce avea de făcut. Marshall îi preciză că era fost agent DEA, fără nici o abatere, decorat de preşedintele Statelor Unite, iar viitoarea mireasă era fiica unui fost ambasador. Secretara îl rugă să aştepte şi reveni în câteva minute. îl asigură că avea să facă tot posibilul ca să grăbească procesul şi că avea să găsească pe cineva care să oficieze ceremonia. Puteau veni să completeze formularele şi se puteau căsători chiar în ziua următoare. Marshall se bucură. îi spuse Arianei când văzu că nu mai vorbea la telefon cu agentul imobiliar. Ariana era nerăbdătoare şi îi spuse că găsise trei apartamente care păreau perfecte: unul pe Avenue Foch, din nou, pe latura însorită a clădirii, unul într-un cul-de-sac fermecător, şi unul în Parc Monceau. Voia să le vadă pe toate în aceeaşi după-amiază. Marshall îi sugeră

să treacă pe la ambasadă după aceea, iar Ariana fu de acord. Voiau doar o ceremonie simplă. Nu voiau să invite pe nimeni; mirele şi mireasa erau destul. Dar Ariana voia să-l roage pe Yael să fie martonul ei, din moment ce n-ar fi putut face asta fără ajutorul lui, pentru că n-ar fi ajuns să îngroape cutia pe care Marshall o găsise. într-un fel, totul părea să se fi întâmplat datorită lui Yael, dar când Ariana îl sună, află că era plecat o săptămână.

Odată ajunşi la ambasadă, aflară că şi preşedintele era în vizită la Paris. Era plin de poliţişti afară şi măsurile de securitate erau foarte stricte. Marshall şi Ariana reuşiră să intre. Aşteptând în hol să-şi completeze formularele, lui Marshall îi veni o idee. Se apropie de biroul de la recepţie.

- Preşedintele e în clădire, domnule? îl întrebă pe soldatul de la birou.

- De ce vreţi să ştiţi? întrebă ofiţerul, părând deodată tensionat, dar Marshall părea respectabil, aşa că se relaxă puţin.

- Sunt un prieten personal al familiei prezidenţiale. Am lucrat la Serviciile Secrete şi DEA. Numele meu este Marshall Everett. Vreau să vorbesc cu el, dacă se poate, explică discret Marshall.

De fapt, era un fel de a spune că lucrase pentru Serviciile Secrete, din moment ce fusese transferat acolo doar temporar, dar ofiţerul nu trebuia să ştie asta.

Tânărul soldat formă un număr de interior, vorbi cu două persoane, apoi îi întinse receptorul lui Marshall cu o expresie impresionată, în timp ce Ariana aştepta lângă el. Preşedintele era la telefon.

- Ce cauţi aici, Marsh? îl întrebă preşedintele pe un ton jovial.

- Ei bine, mă mut înapoi la Paris. Şi mă căsătoresc. îmi pare rău că trebuie să vă rog, ştiu cât de ocupat sunteţi, dar dacă reuşim să organizăm totul rapid, aţi vrea să fiţi martorul meu?

Phillip Armstrong acceptă fără să ezite. Vorbi cu cineva de lângă el şi întrebă care îi era programul în ziua următoare.

- Dacă o faceţi la unsprezece şi un sfert mâine, pot să stau cu voi până la prânz. Melissa şi copiii sunt şi ei aici. Pot să vină?

- Bineînţeles! Ne-ar face mare plăcere.

- Apropo, cu cine te însori?

- Cu o femeie minunată, pe nume Ariana Gregory. Cred că l-aţi cunoscut pe tatăl ei.

Preşedintele recunoscu imediat numele. Era uimit de felul în care se aranjaseră lucrurile şi cum se găsiseră cei doi.

- Nu ştiam că vă cunoaşteţi, spuse el, surprins; nu avea cunoştinţă de faptul că Marshall şi Ariana îi vizitaseră soţia şi copii cu un an înainte.

- Nu o cunoşteam când lucram pentru dumneavoastră, domnule. Ne-am întâlnit în Paris, acum un an. Tocmai am ieşit din programul de protecţie a martorilor.

- Vreau să-mi povesteşti totul mâine, spuse precipitat preşedintele.

Marshall închise şi se întoarse spre Ariana.

- A spus că va fi martorul meu. Melissa poate fi martora ta, dacă vrei.

Ariana zâmbi. Era impresionată că urma să îi aibă martori la căsătoria lor pe preşedinte şi pe soţia lui. Era cu siguranţă o întâmplare ce merita povestită, într-o bună zi, copiilor pe care îi vor avea.

- Perfect, spuse ea, zâmbindu-i lui Marshall.

Semnară hârtiile şi li se spuse să se prezinte la ambasadă la unsprezece şi un sfert în ziua următoare. Asistentul preşedintelui aranjase lucrurile, şi totul decurse fără nici o problemă.

Marshall şi Ariana se întoarseră la Ritz şi serviră un pahar de şampanie la bar, vorbind despre apartamentele pe care le vizionaseră în acea zi. Ariana îl prefera pe cel de pe Avenue Foch. îi făcuse mare plăcere să locuiască acolo înainte, iar Marshall nu avea nici o obiecţie. Era un

apartament mare, însorit, cu trei dormitoare, nemobilat. Ariana abia aştepta să înceapă să-l decoreze. Era suficient de mare dacă se hotărau să aibă copii cât timp rămâneau în Paris.

Apoi urcară în camera lor de la Ritz şi făcură dragoste. Trăiseră o primă zi perfectă înapoi în Paris.

Sosiră la ambasadă la ora unsprezece fix, în dimineaţa următoare. Toate documentele lor erau în regulă. Asistentul ambasadorului aştepta să-i preia şi îi conduse personal la etaj. Spre surprinderea lui Marshall, ambasadorul însuşi îi aştepta când ajunseră acolo; o recunoscu pe Ariana şi se purtă foarte amabil cu amândoi. Aranjaseră ca viceprimarul Parisului să oficieze ceremonia. Perioada de aşteptare fusese scurtată la solicitarea ambasadorului însuşi. Cinci minute mai târziu, preşedintele şi Melissa intrară, înconjura'ţi de agenţi ai Serviciilor Secrete, iar Brad şi Amelia îi urmau îndeaproape cu proprii lor bodyguarzi.

Ariana purta rochia din mătase albă, pe care o luase din Washington, şi cumpăraseră un buchet mic de lăcrămioare de la o florărie din drum. Ariana arăta foarte tânără şi era îmbrăcată simplu, dar elegant, cu părul ei blond lăsat desfăcut pe spate. Amelia zâmbi în clipa în care o văzu, apoi păru dezamăgită.

- Nu arăţi ca o mireasă. Ar fi trebuit să porţi o rochie albă cu trenă.

- N-am găsit nici una, explică Ariana.

Apoi, Marshall i-o prezentă pe viitoarea lui soţie preşedintelui, pe care Ariana îl întâlnise o dată alături de tatăl ei. Preşedintele *o* complimentă pentru felul în care arăta, iar Ariana îi sărută pe Melissa şi pe copii, apoi îi întinse buchetul Ameliei cu rugămintea de a-i fi domnişoară de onoare. Fetiţa zâmbi, încântată şi mândră, şi luă buchetul Arianei. Marshall îi întinse verighetele lui Brad.

O clipă mai târziu, ceremonia începu. Viceprimarul reuşi să o facă emoţionantă, deşi nu-i cunoştea personal pe

miri, iar Marshall o privi mândru pe Ariana, cu ochii umezi. Trecuseră prin atât de multe peripeţii până să ajungă aici. Melissa le zâmbi, mişcată de dragostea lor. Amelia ţinea buchetul ca pe o torţă sacră, iar Brad îi întinse verighetele lui Marshall la momentul potrivit. Ariana era uimită că Marshall pregătise verighetele din timp. Ieşise să le cumpere cu o zi înainte, la Cartier, şi ghicise perfect măsura Arianei. Verigheta pe care o alesese pentru ea era îngustă, din aur. Făcură schimb de verighete, iar cea a Arianei i se potrivi perfect. Marshall o sărută după ce viceprimarul îi declară soţ şi soţie. Phillip Armstrong fu primul care sărută apoi mireasa.

Serviră cu toţii şampanie după aceea şi, cu exact cinci minute înainte de prânz, preşedintele plecă, tocmai la timp ca să ajungă la următoarea lui întâlnire. Melissa şi copiii rămaseră alături de ei încă o jumătate de oră, apoi plecară şi ei. După ce le mulţumiră ambasadorului şi viceprimarului, Ariana şi Marshall ieşiră pe trotuarul din faţa ambasadei şi opriră un taxi.

- Uau! Ne-am căsătorit, spuse Ariana, aşezându-se lângă el.

- Unde mergem, doamnă Everett? o întrebă Marshall, zâmbind larg.

Se hotărâră să servească prânzul în grădina de la Ritz, iar apoi Ariana voia să iasă la plimbare prin Bagatelle, parcul de lângă apartamentele în care locuiseră înainte, care era foarte aproape de noua lor locuinţă. Era parcul în care Marshall o văzuse pentru prima oară. Totul începuse acolo, în ziua în care Ariana îngropase cutia.

Serviră un prânz lung şi relaxant, băură şampanie şi vorbiră despre alegerea destinaţiei pentru luna de miere. Marshall îi sugeră să plece la Veneţia, iar Ariana acceptă imediat. După prânz, porniră spre Bagatelle. Ariana încă nu se schimbase de rochia de mireasă.

Coborâră din taxi, plătiră taxa de la intrare şi porniră la o plimbare prin grădini. Ariana încă mai avea buchetul

de lăcrămioare şi nu se sătura să-şi privească noua verighetă şi noul soţ. Arăta foarte fericită, ca şi el. Se opriră lângă locul unde Ariana îngropase cutia, iar Marshall o găsise şi o dezgropase. Totul începuse atunci. Ariana îşi îngropase trecutul, iar Marshall descoperise viitorul amândurora. Suferiseră amândoi cât pentru o viaţă, iar acum se întorseseră la Paris. Era un final perfect pentru povestea lor. Sau, de fapt, un început.